MERCENAR

54 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Luni
Giulgiul morţii

Colecţia MERCENAR

54

Dick Stanford

LUNI – GIULGIUL MORŢII

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

PROLOG

Războiul personal şi smintit pe care Hunter îl purta împotriva Mafiei începea să-şi arate roadele. Sindromul decăderii apărea cu claritate. Organizaţia, cândva invincibilă, imposibil de atacat, suverană, se distrugea. Structurile ei se prăbuşeau, lăsând necontrolate bande de gangsteri – în majoritate paranoici şi megalomani – incapabili să pună la punct o asociaţie riguroasă şi încă nesiguri ca să pornească singuri pe drumul complicat al crimei şi corupţiei.

Hunter observase cu grijă toate simptomele acestui declin, care nu scăpaseră nici celor mai înalte instituţii de la Washington.

Astfel, Harold Brognola, şeful Poliţiei federale şi prieten intim al lui Bob Hunter, făcuse o călătorie fulger la Nashville, ca să aibă o discuţie secretă cu Hunter, în urma operaţiunii „Terminus" îndeplinită de acesta. După ce-şi asigurase prietenul că „ţara va fi peste puţin timp debarasată de flagelul Organizaţiei", Brognola îi făcuse lui Hunter o propunere: ofertă ciudată, incredibilă chiar, dar greu de respins. Preşedintele Statelor Unite crease un nou departament de siguranţă internă, o secţie de vârf, care avea în special sarcina de a lupta împotriva terorismului şi a altor grupuri paramilitare care ameninţau grav siguranţa naţională.

Omul aflat în fruntea acestui departament ar fi fost virtualmente autonom, trebuia să dea socoteală doar preşedintelui. Iar singurul individ capabil să-şi asume această sarcină nu era altul decât Bob Hunter. Hotărârea fusese luată după o matură reflecţie a preşedintelui şi a celor mai apropiaţi colaboratori ai săi.

— E tot acelaşi război, îi spusese Brognola prietenului său, omul în negru, iar inamicul nu s-a schimbat. De altfel, ştii foarte bine, nu luptai împotriva unor *indivizi,* ci împotriva unei *stări de fapt.*

Hunter urmărise şi el cu mare atenţie amploarea sângeroasă pe care o luase terorismul în Occident şi apariţia lui deja foarte îngrijorătoare pe continentul nord-american. Se impunea de urgenţă o contraofensivă puternică şi eficace.

Exterminatorul cunoştea foarte bine psihologia şi strategia teroriştilor. Experimentase de nenumărate ori ravagiile unor astfel de acţiuni în rândul populaţiei civile din sud-estul asiatic.

Da, Brognola avea dreptate: barbaria terorismului constituia o mare ameninţare pentru civilizaţia occidentală.

În schimb, Hunter era mai puţin convins ca prietenul său de dispariţia iminentă şi definitivă a puternicei Mafia.

În orice caz, propunerea Washingtonului era o mană cerească: ea implica mai întâi o amnistie totală, o nouă identitate, un statut oficial şi toate resursele materiale şi umane care se puteau aştepta de la cea mai puternică ţară din lume. Mai mult decât atât, ea însemna începutul unei noi vieţi, cu o provocare nouă şi o speranţă nouă. Şi, probabil, sfârşitul definitiv al lungului său marş sângeros!

Da, oferta preşedintelui era atrăgătoare şi greu de refuzat pentru Hunter.

Totuşi, nu putea să o accepte... cel puţin, nu încă.

La douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea avută la Nashville, Brognola şi Hunter au avut o nouă discuţie în Louisville. Executorul accepta propunerea preşedintelui numai cu unele condiţii. Brognola se enervase zadarnic, încercând să-l convingă pe Hunter că nu făcea bine; lupta era pierdută dinainte. Trebuia să i se acorde o ultimă campanie sângeroasă.

După câteva ore, în biroul preşedintelui, Brognola spunea:

— Ni se va alătura, domnule. Dar mai vrea o ultimă săptămână de război. Presupun că e vorba de o anumită etică.

— Cum aşa?

— Vrea să facă o ultimă descindere în infern, probabil ca să se asigure că nu lipseşte nimeni de pe marele rug. După care va trece alături de noi, mi-a dat cuvântul lui.

— Doar dacă nu moare între timp, zise cu răceală preşedintele.

Apoi, după o tăcere apăsătoare, reluă:

— Pentru această ultimă săptămână de campanie îi vom asigura tot ajutorul de care va avea nevoie, indiferent ce implică asta. Nu doresc să intru în detalii, sper că mă înţelegeţi. Vreau să mi-l aduci pe acest om aici viu şi nevătămat, exact peste o săptămână începând de azi.

Brognola lăsă ochii în jos, stingherit.

— Numai că... domnule... din punct de vedere al legalităţii...

— Nu vreau să cunosc detaliile, Hal. Ţi-am spus.

La urma urmelor, poate că era mai bine aşa. Oricum, în materie de susţinere, Brognola se simţea ridicol de neputincios. Hunter nu admitea niciodată o intervenţie oficială directă. De altfel, pentru această ultimă campanie, ceruse un singur lucru.

Un mijloc logistic aerian: un avion C 130.

În ceea ce priveşte programul de execuţie al acestei ultime operaţiuni, chiar şi Brognola, obişnuit cu metodele omului în negru, era de-a dreptul uimit. Nu-i venea să creadă!

Şase zile!

Bob Hunter ceruse şase zile sângeroase ca să-şi încheie lungul marş de distrugere. Şi explicase:

— Treaba nu e practic terminată. Gangsterii avizaţi stau ascunşi în umbră şi aşteaptă să treacă furtuna. Le cunosc numele. Ştiu unde se ascund. Într-o zi vor ieşi la suprafaţă din nou, mai puternici, mai distrugători ca niciodată. Nu vreau să le las această şansă.

— Dar ce ai de gând să faci într-un timp atât de scurt? O săptămână amărâtă!

— Nu, o săptămână bogată de exterminare.

— Unde vei lovi?

— Peste tot. Un raid fulger în fiecare din cele şase mari regiuni ale ţării. Pune-mi la dispoziţie un mijloc de transport aerian, şi şase zile îmi vor fi de ajuns.

Fireşte, şase zile sângeroase. Ultimele zile ale Executorului. Şi dacă va supravieţui, Bob Hunter va înceta atunci definitiv să mai existe, iar Phoenixul va renaşte din cenuşa acestei identităţi dispărută pentru totdeauna...

Şase zile... Ultimele ale lungului marş prin infern... iar răsăritul soarelui acestor zori din ziua de luni era acoperit deja de un giulgiu însângerat.

CAPITOLUL I

Vizorul carabinei Weatherby era centrat pe calandrul unui Cadillac lucitor de tip El Dorado, care se afla chiar în mijlocul parcării. De jur-împrejur, o duzină de maşini de lux, printre care câteva Cadillacuri de diferite modele, un Mercedes şi două de tip Continental. Trailerul semiremorcă, echipat pentru transportul vehiculelor, îşi aştepta încărcarea, garat cuminte la intrarea în parcare. În spate, se putea vedea un hangar metalic, aproape uriaş: centrul de *remodeling* al celei mai mari reţele de reciclare a maşinilor furate pentru teritoriul vestic al statului New York. Totul era ascuns de pantele primitoare ale unei coline înverzite din vestul oraşului Louisville (Kentucky).

Exterminatorul, îmbrăcat în negru, observa locul de mai bine de o oră, timp în care din hangar ieşiseră deja nu mai puţin de şase vehicule, unul mai luxos decât altul. Nu era nevoie să fii mare matematician ca să calculezi că într-o oră de producţie în acest ritm se câştigau aproape o sută de mii de dolari. Şi, având în vedere mărimea hangarului, puteai să-ţi imaginezi că se lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, cu o cadenţă de şase maşini pe oră.

Executorul nu avusese timp să analizeze în detaliu activitatea şi ramificaţiile reţelei, dar la prima vedere era vorba de o operaţiune de mare anvergură. Intermediari independenţi aduceau aici marfa furată – provenită probabil din statele limitrofe (Indiana, Missouri, Tennessee, Ohio, West Virginia) – şi o cedau la zece la sută din valoarea sa de piaţă; ceva mai mult poate pentru modele deosebit de demodate. Livrarea avea loc noaptea şi fiecare maşină necesita, grosso modo, două ore de lucru, înainte de a fi scoasă pe piaţă.

Hunter auzise de acest centru de câteva luni. Dar, în cursul operaţiunii sale de curăţire de la Nashville, culesese frânturi de informaţii mult mai consistente. Afacerea avea o faţadă perfect legitimă: „Caroserii de toate felurile – maşini de ocazie”. O întreprindere declarată, aparţinând unui anume Benjamin Davis, un om de afaceri din Louisville cum nu se poate mai onorabil. Dar adevăratul proprietar era firma Carmine Tuscanotte – prestatori de servicii, o societate cu sediul în Illinois, filială a *Investiţii şi servicii nord-americane,* având ca acţionari principali pe Tuscanotte şi un rechin din Chicago, James Altorise, poreclit

„Jim Futadore”. Societatea mamă mai avea şi alte filiale: concesii de vânzare de maşini noi sau de ocazie, societăţi de credit sau de leasing, întreprinderi de transport şi chiar un anumit număr de săli de vânzare. Totul împărţit în state diferite în jurul statului Kentucky.

Era o combinaţie liniştită şi bine pusă la punct, reprezentând o sursă de profituri ilicite, regulate şi literalmente astronomice. Păcăliţii oficiali erau companiile de asigurări, evident. Cine s-ar fi gândit să le plângă de milă? Asigurătorii nu pierd niciodată. În realitate, cel fraierit era automobilistul american, căci primele de garanţie creşteau constant de la un trimestru la altul.

Furtul organizat de automobile pompa anual miliarde de dolari în economia americană. Hunter ştia asta. Dar ceea ce viza acum imediat erau marii mahări din fruntea acestei afaceri oarecum deosebite. De la o vreme, Tuscanotte şi Altorise jucaseră foarte bine. Îşi părăsiseră teritoriul de vânătoare obişnuit, dispărând de pe scena publică, uneori pierzându-li-se urma chiar şi în mediul *underground.* Gangsterii din Chicago treceau printr-o perioadă dificilă. Lumea interlopă îşi revenea cu greu în urma operaţiunii de curăţare a lui Hunter şi era măcinată de lupte intestine sângeroase, în timp ce o nouă generaţie de şefi încerca să pună mâna pe putere.

Inamicul era deci prezent în statul Illinois. Hunter avea informaţii interesante despre dezvoltarea activităţii sale în acel sector. Lovitura dată de curând statului-major de la New York avusese efecte secundare importante în tot Middlewest, făcându-i pe unii mafioţi, şi nu dintre cei mai mici, să se retragă spre Chicago ca să-şi asigure spatele.

Capitala statului Illinois era sediul crimei organizate pentru toată partea centrală a Statelor Unite. Scena era totuşi foarte haotică. Iar Hunter avea impresia că cei care deţineau adevărata putere la Chicago se dăduseră mai mult sau mai puţin dispăruţi, departe de marele oraş, şi îşi făceau jocul relaxaţi, lăsându-i pe micii pistolari să se bată în câmp descoperit pentru controlul unor teritorii modeste.

Din acest motiv Hunter se afla în Kentucky, postat pe o colină, având în vizor centrul de reciclare al maşinilor furate.

Suspină parcă cu regret, în timp ce vâra un cartuş enorm în carabina Weatherby. Apoi scrută încă o dată câmpul de tir. Soarele se ridicase de zece minute. Jos, la aproximativ patru sute de metri, poarta hangarului se deschisese încă o dată, lăsând să iasă un Cadillac făcut să arate ca nou-nouţ. Hunter luă la ochi

calandrul şi calculă mintal deviaţia normală a proiectilului.

Glonţul, un Magnum 460, lovi capota lucioasă şi căzu exact în centrul nevralgic declanşator de foc şi moarte. Limuzina se cabră şi deveni inertă, începând să scoată un fum gros şi negricios. Hunter trase din nou în vehiculul în flăcări, când şoferul ţâşni, Dumnezeu ştie cum, din fum, năpustindu-se la adăpost în hangar. Carabina trase încă o dată şi limuzina făcu explozie, trimiţând spre cer jeturi de fier şi cauciuc arzând.

În pragul hangarului se adunase o mică mulţime, cuprinsă de o panică dementă. Unul dintre oameni luă un extinctor şi încercă zadarnic să stropească maşina distrusă. Hunter dădu cu tristeţe din cap înainte de a trage în acel cretin. Glonţul lovi extinctorul care explodă pur şi simplu, lăsându-l pe tip cu mâinile goale şi inspirându-i mai multă înţelepciune. Se repezi ca un nebun la adăpostul hangarului. Flăcări din ce în ce mai mari ieşeau din carcasa distrusă. Cineva, din interiorul hangarului, se gândi foarte judicios să acţioneze poarta culisantă. Din păcate, Cadillac-ul distrus bloca trecerea şi exact în momentul în care mecanismul de închidere automată se punea în mişcare, rezervorul de benzină făcu explozie. Poarta se ridică, ieşi pur şi simplu de pe şină, în timp ce vehiculul era proiectat la câţiva metri în interior, dând foc bidoanelor cu vopsea şi altor materiale inflamabile, folosite pentru acest gen de lucrări. Hunter rânji auzind zgomotul înăbuşit al exploziilor în serie.

Fără să mai aştepte, atacă celelalte vehicule garate în parcare, proiectilele lui monstruoase sfâşiind atmosfera liniştită a peisajului de ţară. În curând, o maşină din trei era transformată într-un adevărat focar, conferind parcării aspectul unui adevărat infern.

Hunter puse jos carabina Weatherby ca să evalueze amploarea atacului. Nu era rău deloc. În orice caz, destul de bine deocamdată şi cu siguranţă dincolo de orice aşteptare rezonabilă. Uzina de reciclare nu avea să mai producă nimic azi. În rest, nu mai era nici un fel de uzină. Hangarul şi terenul din jur arătau apocaliptic. Flăcările gigantice ţâşneau din fisurile şi găurile făcute de explozia acoperişurilor şi pereţilor din tablă. Oamenii în salopete, uluiţi la culme, se adunaseră la o distanţă respectabilă şi urmăreau ultimele tresăriri ale clădirii rănită de moarte.

Hunter contemplă spectacolul câteva clipe, luă arma şi urcă până pe vârful colinei.

Un Ford break era garat lângă un stâlp telefonic. Urcată pe

capotă, o femeie tânără aştepta stând turceşte, cu ochii strălucitori.

— Ce faci cocoţată acolo? întrebă omul în negru.

— Vederea e minunată, răspunse ea. Am impresia că sunt la balcon şi asist la marele incendiu al Romei. S-ar zice că rezultatul e foarte frumos. Cum ai reuşit?

Întrebarea era inutilă şi Hunter nu o luă în seamă, mulţumindu-se să pună carabina la locul ei.

— A dat-o în bară? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Da, domnule.

Desprinse micro-magnetofonul lipit de stâlp şi i-l întinse lui Hunter.

— A sunat la un număr din sectorul 812.

— Ai înregistrat convorbirea?

— Da.

Hunter mârâi satisfăcut, derulă banda, apoi apăsă pe butonul de ascultare.

— Dă-mi-l! Repede!

— Cine vrea să vorbească cu el?

— Ben Davis, fir-ar să fie! Mi-l dai sau nu?

— Îmi pare rău, domnule Davis. Nu-i aici. Sunt Harry. Poate că ar trebui să-mi transmiteţi mie mesajul.

Vocea era acum frenetică:

— Harry, suntem pe cale de a fi lichidaţi!

Tăcere.

— Ce ziceţi? Ce?

— Habar n-am! Un ticălos trage-n noi! Depozitul şi marfa se fac scrum!

— Federalii sau localii? Pentru că dacă...

— Nu-i o descindere a poliţiştilor, Harry! Nu e un raid afurisit! E un atac surpriză! O lovitură sub centură...

— OK! OK! Am auzit, domnule Davis. Dar staţi liniştit! Nu vă enervaţi. Sunaţi-vă prietenul de la primărie şi spuneţi-i să-şi mişte fundul şi să vină în viteză! Încercaţi să salvaţi tot ce se poate salva, şi debarasaţi-vă de scripte. M-aţi auzit? Ardeţi tot ce...

— La naiba! Chiar nu înţelegi! Totul arde deja! Totul, înţelegi?

— OK, OK, domnule Davis. Acum, ascultaţi-mă. Intraţi în hangar înainte de sosirea pompierilor. Turnaţi acid peste tot ce poate să fie compromiţător. M-aţi înţeles?

Vocea era acum foarte agasată.

— Mda, Harry, te-am înţeles. OK voi încerca. Dar sunt peste

tot! Ticăloşii trag în noi. Nu ştiu, dar sunt cel puţin o sută, acolo sus pe colină. Trag ca la nebuni! Aş vrea... Sfârşitul convorbirii. Linia telefonică pârâi şi muri complet. Tipul de la 812 răcni de două ori în receptor, apoi închise înjurând.

Fata de pe capota break-ului zâmbi radioasă spre omul în negru.

— Deci aşa ai procedat? Ai fost cel puţin o sută?

Hunter derulă iar banda.

— Dacă înţeleg bine, vom pleca spre Indiana, spuse tânăra femeie.

— Exact, răspunse el ajutând-o să sară de pe maşină. Dacă secţiunea 812 se află dincolo de frontieră, înainte!

— 812 acoperă tot ce se află la sud de Indianapolis, preciză tânăra femeie. Numărul cerut e de la Columbus. Columbus, Indiana, fireşte. Nu Ohio.

Hunter schiţă un zâmbet.

— Acest cap frumuşel ştie toate astea pe de rost, nu?

— Bineînţeles! Acest cap frumuşel se află aici pentru asta. Nu?

Poate că ar fi putut fi folosit şi în alte scopuri. Hunter îşi imagina vreo două cât se poate de plăcute. Îl sărută însă rapid şi zise:

— Asta ca să mă asigur că va rămâne ferm pe umeri. Haide, în maşină.

— Destinaţia Columbus, da?

— Nu pot să-ţi ascund nimic! răspunse Hunter.

Mda. Columbus, în mare viteză. Acel Harry nu putea să fie altul decât Harry Venturi, primul locotenent al lui Carmine Tuscanotte.

Iar Bob Hunter nu venise în Middlewest ca să distrugă maşinile. Voia să pună ştampila monstrului pe mutra lui Carmine Tuscanotte.

CAPITOLUL II

Conform termenilor contractului, fata făcea parte din echipă. Fusese aleasă ca să îngrijească rulota de război a lui Hunter, acel vehicul care, în spatele unui exterior cu abilitate banalizat, adăpostea o impresionantă maşină de război. Fata se ocupase de transportul său cu avionul din New Mexico până la Louisville.

Hunter fusese nevoit să-şi abandoneze arsenalul rulant, atunci când trebuise să vină de urgenţă la Nashville. Dar, ca să ducă la bun sfârşit războiul său împotriva Mafiei, nu se putea lipsi deloc de ea.

Pe tânăra femeie o chema Rose d'Avril. Incredibil, dar adevărat. Era o fată înaltă şi superb de bine făcută, cu şolduri rotunde, promiţătoare, cu un piept uluitor, păr lung şi mătăsos, negru ca pana corbului, şi ochii luminoşi. Pe scurt, ar fi făcut furori la *Moulin rouge!* Brognola spusese că era „tehnician-proiectant" ceea ce, în lumea în care evolua Brognola, era ceva destul de vag. În fişa ei scria că are o diplomă în electronică şi făcuse multe lucrări de cercetare în domeniul fizicii solidelor şi asupra dinamicii solurilor.

— Are multe atuuri, îi spusese Brognola lui Hunter. După părerea mea, ar trebui să-ţi faciliteze treaba, şi ai fi prost dacă n-ai folosi-o la întreaga ei capacitate.

— Adică?

— Poate să conducă rulota, îţi garantez. Programele informatizate de pe computerul tău nu au nici un secret pentru ea. Toate sculele tale ultrasofisticate de detecţie şi comunicare au să-i placă la nebunie. Pentru asta am selectat-o. Poţi să mă crezi că va şti să se ocupe de caravană şi va putea s-o exploateze.

— Cu ce se ocupă de fapt, Hal?

— Cu spionajul electronic, mormăi cu regret şeful Poliţiei federale.

Se vedea foarte bine că nu avea chef să aprofundeze subiectul. Hunter îl ştia pe Brognola foarte sensibil imediat ce era abordat acest subiect, de aceea nu insistă. De altfel, Brognola îi judeca foarte precis pe oameni. El organizase, de la Washington, întreaga reţea de siguranţă internă, a cărei eficacitate fără precedent era recunoscută de toţi.

Prin urmare Bob Hunter avusese încredere în Hal Brognola...

până la prima sa întâlnire cu tânăra persoană. Brognola se întorsese între timp la Washington. Exterminatorul făcuse cunoştinţă cu Rose d'Avril pe când se afla la volanul rulotei de război, relaxată şi zâmbitoare.

— Nu te topeşti de plăcere că mă vezi, spuse ea în loc de prezentare.

Nu era chiar adevărat. În ciuda uniformei militare nu prea sexy, fata arăta al naibii de bine.

— Ceea ce văd îmi place la nebunie, o corectă el, doar că aş fi vrut să văd asta în altă parte.

— Poate întinsă pe spate, în aşternut de satin roz? ripostă ea.

Hunter o privi cu răceală şi răspunse:

— Da şi nu. Ascultă...

— Nu te scuza, zise ea zâmbind. Mă aşteptam la reacţia ta. Oricum, poziţia lungită pe spate nu e deloc preferata mea.

Hunter ar fi băgat mâna în foc.

Dar ea nu-i lăsă timp să răspundă şi continuă:

— Am profitat ca să examinez vehiculul. Cine ţi-a procurat un astfel de echipament? Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe individul care a conceput şi realizat toate astea.

Făcu o mică pauză apoi continuă:

— Ai aici un material extraordinar; unele aparate sunt mai sofisticate decât cele de la NASA. Aproape toate sunt brevetate, dar nu se fabrică încă. Cine ţi le-a procurat?

— Ascultă, zise Hunter, cred că...

— Aceste instrumente optice, de exemplu, combină raza laser cu detectorii în infraroşu. La tabloul de bord, ai indicaţii de teren cuplate cu...

— Oh! Oh! bombăni el.

Ea schiţă un zâmbet.

— OK, cam exagerez. Ăsta e modul meu de a reacţiona când sunt intimidată. Mă simt stingherită când te uiţi aşa la mine. Vrei... vrei să-ţi spun adevărul? Am o spaimă de zile mari! Brognola mi-a spus cine eşti, fireşte. Nu putea să facă altfel. Dar să nu-ţi fie frică, eşti Striker, nici mai mult, nici mai puţin. N-am pus întrebări. Dar, serios vorbind... mă terorizezi.

— Ia taci puţin din gură! zise el.

Ea tăcu, lăsând în jos, cu tristeţe, ochii mari şi luminoşi.

— În realitate, ţi-am urat bun venit la bord, zise el. Dacă n-ai înţeles, n-am nici o putere. Acum, te rog, uită de refrenul bărbat-femeie şi restul. Nu uita că purtăm un război, nu facem dragoste. Eu sunt şeful, şi în privinţa asta nu vreau să aud placa cu

superioritatea sau cu egalitatea între sexe. Dacă faci ce-ţi spun, cum îţi spun, ne vom înţelege bine. Şi poate chiar vom reuşi să rămânem în viaţă. Ai înţeles?

— OK, zise ea laconic. Dar crezi că trebuie să ne certăm tot timpul?

— Comportă-te cum crezi de cuviinţă şi lasă-mă să fiu ceea ce sunt. Oricum, nu vom avea deloc ocazia să ne vedem. Vei rămâne cantonată la avion şi te vei ocupa doar de transportul rulotei.

— Eşti pe cale să comiţi o greşeală.

— Poftim?

— Da, o greşeală. Domnul Brognola m-a avertizat de altfel. Ai capul împuiat de prejudecăţi sexiste, sau nu mai înţeleg nimic. Sunt perfect operaţională pe teren. Am mai executat misiuni şi pot să te ajut în mod eficace.

— În ce domeniu eşti operaţională? întrebă el cât se poate de serios.

— Spionaj electronic.

— Pe teren, vrei să spui? Sau preferi mediul protejat din laboratoare?

Tânăra femeie roşi la faţă.

— Am lucrat în laborator la universitate, dar am urmat şi un antrenament practic pe teren. Totuşi, asta e prima mea mare misiune...

— Eşti în stare să urci pe un stâlp? întrebă el întrerupând-o.

— Mai bine decât o maimuţă, răspunse ea.

— Ştii să branşezi un dispozitiv de ascultare pe cabluri telefonice?

— O joacă de copil!

— Te previn că va fi al naibii de periculos, bombăni el.

— Bănuiesc.

Ca totdeauna, Hunter se hotărî într-o secundă, având încredere atât în creierul, cât şi în instinctul lui.

— OK. Vom încerca. Dar mai întâi scoate uniforma asta cumplită şi îmbracă ceva mai feminin. Ai un corp superb. De ce să-l urâţeşti? Un soldat bun se foloseşte de toate atuurile pe care le are.

— Ce înseamnă Striker? întrebă ea scoţându-şi fusta.

El întoarse capul în altă parte, nu din discreţie, ci ca să-şi păstreze mintea limpede.

— Dacă eşti un bun soldat, vei descoperi asta din singură, mormăi el, ca să mascheze efectul brutal pe care îl producea

acea fată asupra lui. Şi nu care cumva să-mi ceri să-ţi servesc drept conştiinţă, bună sau rea. Scopul e să facem treaba şi să rămânem în viaţă. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

— Care e ordinea priorităţilor? întrebă ea, acum în întregime dezbrăcată, îndreptându-se spre partea din spate a rulotei.

— Poftim?

— Ai spus: să facem treaba şi să rămânem în viaţă. Dacă există conflict între aceste două obiective, care trebuie să primeze?

Acum purta un combinezon care i se lipea pe corp. Materialul era fin şi mătăsos.

— Îţi vine bine, zise Hunter.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: care e ordinea priorităţilor?

Se uită la ea cu răceală şi zise:

— Nu există o formulă prestabilită pentru a răspunde la această întrebare, Rose. E o decizie pe care o iei cu capul şi în funcţie de propriul curaj. Dacă ai curaj, problema asta nu se pune niciodată. În caz invers, locul tău nu-i aici.

— Încerci cumva să mă sperii? întrebă ea.

— Poate...

Ea se încălţă cu o pereche de pantofi eleganţi, cu toc înalt şi subţire, şi zise:

— OK, sunt speriată. Sunt înspăimântată. Dar parcă sunt tot aici, aşa mi se pare.

El dădu din cap. Dar numai ca să-i dea sentimentul că e utilă şi eficace. Hunter nu avea intenţia să-i testeze simţul luptei. Niciodată! Multe altele înaintea ei pieriseră. Şi cu siguranţă că erau la fel de drăguţe şi de dotate ca Rose d’Avril...

CAPITOLUL III

Rulota de război se deplasa pe drumul statal 65, la nord de Louisville, trăgând după ea Fordul. Avionul de transport, un C 130, fusese trimis la Indianapolis, cu ordinul de a aştepta acolo noi directive.

Hunter purta nişte blugi spălăciţi şi un *sweat-shirt,* iar în picioare avea un fel de ghete. Rose d'Avril stătea în dreapta lui. De mai bine de o oră de când rulota părăsise oraşul Louisville, Rose scrisese într-una pe o foaie de hârtie nişte semne cabalistice ale unui program informatizat de fizică-mecanică. De vreo două ori încercase să lege o conversaţie cu Hunter, dar fără rezultat.

La Columbus părăsiră drumul statal.

— S-ar părea că nu eşti deloc vorbăreţ, remarcă ea.

— Ăsta-i adevărul.

Aruncă o privire spre hârtia ei şi adăugă:

— Aveam şi eu de rezolvat micile mele probleme.

— Şi probabil că preferi calculul mintal?

— Mda, poţi să-i zici şi-aşa.

— Totuşi, zise ea oftând, uneori asta te ajută ca să vorbeşti, într-o zi, când vom avea capul mai limpede... Priveşte! Ai văzut panoul?

— Te referi la numele oraşului? mormăi el.

— Da, ai văzut cum îi zic? „Columbus: Atena Preriei". Ţi se pare că seamănă cu o prerie?

— Să zicem că e un peisaj destul de plat, zise el cu îngăduinţă.

— Cunoşti Atena?

El scutură din cap.

— Nici eu. Dar e clar că acest oraş nu seamănă prin nimic cu ilustratele văzute de mine.

— Poate că e o similitudine doar psihologică, spuse el.

— În orice caz, nu poate să fie vorba de arhitectură, zise ea frecându-şi nasul. Totul aici pare în cel mai pur stil gotic, ameliorat în genul Middlewest.

Hunter chicoti şi împinse consola de comandă spre Rose. În fond, nu era chiar atât de rău că de data asta nu era singur.

— Branşează navigaţia, sugeră el. Vom avea toate răspunsurile la întrebările pe care le punem.

— Care e codul programului?

Hunter i-l spuse, în timp ce rulota pătrundea pe centura oraşului. Era un oraş mic de provincie, destul de plăcut, cu sau fără prerie. Puteai vedea construcţii recente, printre care un cartier de birouri şi magazine ultramoderne la umbra unei cupole vechi şi a unui palat de justiţie datând de la începutul secolului. O poştă centrală, nou-nouţă, numai în oţel şi sticlă, alături de o serie lungă de depozite mai mult sau mai puţin dărăpănate, mărturie a unei epoci înfloritoare cu mult anterior. Totul era simpatic şi primitor.

— S-ar zice că e un oraş mic şi prosper, spuse Hunter.

— Nu e de mirare, spuse ea fără să-şi ia ochii de la ecran. Sunt mulţi bani aici. Columbus e patria motorului Diesel. Cel care a inventat principiul trăia aici. Iar uzina de motoare Cummins e cu siguranţă filonul care hrăneşte ţinutul. Mai sunt şi alte industrii. Nu, Striker, nu ne aflăm la Atena. Mai degrabă ai zece că seamănă cu un mic Detroit.

— Şi care e profilul în „domeniul” crimei? întrebă el distrat.

— Mici combinaţii modeste, răspunse ea. Nu văd nimic care să poată tenta un om ca Tuscanotte.

— Şi drogurile?

— Scena este foarte calmă. Numai iarbă şi iar iarbă. E profilul tipic al unui mic oraş de provincie. Poliţiştii locali sunt foarte sensibili în această privinţă, iar o captură foarte modestă de droguri false ar apărea probabil cu litere de-o şchioapă pe prima pagină a ziarelor locale. Zău, Striker, aici totul pare curat.

— Şi jocurile? întrebă Hunter de parcă s-ar fi gândit la altceva.

— Aceeaşi schemă, fleacuri. Mici pariuri pe piaţa fotbalului. Iar bookmakerii sunt din Indianapolis. Nimic foarte excitant. Idem în cazul prostituţiei. Reţea destul de dezorganizată de fete recrutate la faţa locului, nivel masaje ameliorate, nimic ai mult. Nu, zău că nu văd nimic atractiv pentru Tuscanotte.

— De-asta se şi află aici, replică Hunter.

— Vrei să zici, ascuns?

— Exact. Şmecheraşul şi-a săpat o groapă liniştită în mijlocul naturii şi s-a ascuns în ea foarte confortabil.

— În Atena Preriei, adăugă ea. Ciudat, nu?

— Astfel este în permanenţă în umbra oraşului Chicago, spuse Hunter. Trăim într-o epocă minunată, Rose. În mai puţin de o oră şi jumătate, poate să ajungă cu avionul în marele său oraş.

În timp ce vorbea, trăgea rulota la marginea trotuarului.

— Iar cu telefonul, are nevoie de mai puţin de zece secunde ca să-şi contacteze statul-major. Haide, Cenuşăreasa electronicii,

găseşte-mi şi mie un telefon.

— De ce-mi zici aşa? întrebă ea.

— Vei fi o prinţesă adorabilă şi vei face puţină „cercetare” pe lângă angajaţii de la telefoane. Dar să te asiguri că nimeni nu bănuieşte ce anume cauţi.

— În locul tău, eu aş parcă rulota mai ca lumea. Altfel, poliţia preriei ar putea să-şi arate dinţii.

Se uită după ea cum intra în marea poştă centrală, apoi oftă şi dădu înapoi rulota ca să ajungă în faţa unui parametru. De altfel, ocupa două locuri cu Fordul pe care-l remorca.

Un tip trecu pe lângă el şi aruncă o privire încruntată spre cele două vehicule. Hunter coborî, puse câteva monede în aparat apoi, zâmbind, se instală din nou la volan. Aprinse o ţigară şi studie cu atenţie harta sectorului pe ecranul consolei, cât timp Rose d’Avril făcea mica ei anchetă printre doamnele de la telefoane.

Oraşul era bine deservit de o reţea de drumuri naţionale, precum şi de drumul statal. Amplasamentul era ideal. La sud, la mai puţin de o oră de mers cu maşina, se afla Louisville; la est, Cincinnati, iar la nord, pe marele drum statal, ajungeai la Indianapolis. Columbus avea şi un mic aeroport şi o bază navală auxiliară se afla instalată în apropiere.

Totuşi, planul general al oraşului părea mai curând haotic: drumurile naţionale şi marele drum statal tăiau mijlocul oraşului în toate direcţiile. În nord-estul oraşului, cartierul afacerilor era foarte înghesuit şi înconjurat de centre comerciale. Industriile erau grupate în sud, cu excepţia uzinei de motoare Cummins construită pe înălţime, ca pentru a domina oraşul. Râul împiedicase după toate aparenţele dezvoltarea centrului urban spre vest, dar aici se amenajase totuşi un complex de distracţii pentru turişti, la care se ajungea direct pe drumul statal.

La vest, pământurile nu erau exploatate, deoarece terenul era prea în pantă. Acolo nu era nici urmă de prerie. Dar la vreo douăzeci de kilometri, se afla orăşelul Nashville şi marele parc naţional *Fumarolele.*

Rose d’Avril ieşi în sfârşit din clădirea poştei. Hunter recentrase ecranul consolei asupra zonei de vest a oraşului Columbus, în special asupra drumului care ducea la Gnaw Bone. Fata se urcă lângă el.

— OK, Striker, am găsit telefonul.

Hunter porni imediat motorul şi se depărtă de trotuar.

— Te-am auzit foarte bine, Cenuşăreasa electronicii, dar faţa

ta nu vorbeşte aceeaşi limbă.

— Nobile senior, era gata s-o dau în bară! Ai auzit de TAA?

Hunter scutură din cap.

— O companie privată?

— Nu, un nou serviciu oferit de Compania de Telefoane. Asta înseamnă transmitere de apel în mod automat, şi funcţionează pe bază de abonament. Oricine poate fi beneficiar pentru câţiva dolari pe lună. Telefonul tău va putea astfel să transmită în mod automat unei alte linii toate apelurile automate pe care le primeşte. E o chestie foarte şireată, pentru că-ţi poţi programa aparatul singur, fără să informezi pe nimeni. Aparatul face treaba datorită unui circuit informatizat aflat la sediul companiei. Cu ajutorul acestui sistem, toate apelurile primite vor fi transmise direct oricărei linii alese de beneficiar. Iar cel care telefonează nu va şti niciodată nimic.

— Ce tot spui acolo, Rose d'Avril?

— Încerc să te fac să înţelegi că numărul din Columbus e „vrăjeală": e un număr-releu. Drept pentru care, părerea mea e că nu la Columbus îl vom găsi pe amicul Tuscanotte.

— Până aici, ştiu, zise cu calm Hunter.

— Numărul e cel al unui birou obscur al unui magazin la fel de neînsemnat, situat în centrul oraşului. Abonatul... Ce-ai spus?

— Doar că ştiam.

Privind pe fereastră, fata înţelese în ce direcţie se îndreptau: caravana se deplasa spre vest pe drumul statal ca să iasă din Columbus.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îţi ascult raportul. Te rog, continuă.

— Dar înţeleseseşi totul, nu, fără să fie nevoie să-ţi spun?

El dădu din cap.

— Să zicem că am un fler bine condiţionat, dacă vrei. Dar am nevoie de raportul tău, Cenuşăreaso.

— Nu-mi mai spune aşa, Dumnezeule! se răsti ea.

— OK, zise el cu blândeţe. N-am vrut să te ofensez. Ceea ce-mi spui mă interesează foarte mult. Ai putea continua?

Ea aprinse cu nervozitate o ţigară şi nu scoase nici o vorbă până în momentul în care îl văzu intrând pe varianta care ducea la hotelul *Holiday Inn:*

— Nu! zise ea. Mergi mai departe pe drumul statal.

Fără să-i dea ascultare, Hunter intră în parcarea din spatele hotelului şi coborî din rulotă. Dezlegă Fordul şi îl parcă. Apoi se urcă iar la volan, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca să

pornească pe drumul naţional 46 în direcţia vest.

— M-ai speriat rău de tot, şefule, zise ea.

Avea ochii reci ca gheaţa.

— N-ai de ce te teme când eşti cu mine. Joc cinstit, Rose. Şi vei şti totdeauna foarte exact ce vreau de la tine.

— Mi se pare corect, replică ea la fel de distantă.

Rulota se deplasa acum cu viteză.

— Unde rămăsesem? zise fata.

— Vorbeai de un birou prăpădit, cu un telefon fals.

— Aşa. Abonatul oficial este un anume R. B. Smith. Facturile sunt plătite prin cec poştal de aşa-zisul titular. Restul l-am aflat printr-un simplu noroc. Angajata de la telefoane îl cunoştea pe proprietarul imobilului. Orăşelele au şi anumite avantaje. După spusele ei, R. B. Smith este un personaj misterios. Biroul a fost închiriat cu câteva luni în urmă, iar chiria a fost plătită pe şase luni înainte. Acolo a fost instalat telefonul, şi de atunci nimeni nu l-a mai văzut pe R.B Smith. Or, cu totul întâmplător, am văzut numărul de cod al facturilor acestui faimos Smith şi mi s-a aprins beculeţul: e abonat la TAA. Partea proastă e că, mărturisesc asta, eu n-am auzit niciodată de acest serviciu.

— Asta e situaţia, Rose, progresăm tot timpul. În zilele noastre totul merge foarte repede.

— Aiurea! În fine, pe scurt, a trebuit să mă legitimez.

— Orăşelele au şi inconveniente, spuse calm Hunter.

— Adevărat. Am vrut cu orice preţ să am acces la computer. Să ştii că au fost foarte amabili. Le-am înşirat o poveste aproape verosimilă şi cred că am descoperit ceea ce te interesează.

— Să ştii că eu am totdeauna încredere în flerul meu. Aşa că mă pasionează faptul că, pentru prima dată, mi se oferă informaţii.

— OK, zise ea. Dar mai înainte aş vrea să ştiu de ce te îndeamnă flerul să mergi spre vest.

El dădu din umeri.

— N-aş fi în stare să-ţi spun. Mă uitam la harta sectorului, pe ecran, şi deodată flerul mi-a gâdilat nara stângă. Din locul în care mă aflam, stânga era spre vest. Apoi ai venit tu şi ochii tăi mari se uitau tot spre vest.

— Fals.

— În orice caz, ochii tăi spun orice, numai Columbus nu.

— OK, OK. Acum redu viteza. Cred că va trebui s-o luăm la stânga la următoarea intersecţie. Exact, direcţia sud.

Hunter făcu întocmai. După câteva minute, zăreau un fel de

clădire din piatră, oribil de pretenţioasă, ridicată în vârful unei coline care domina zona din jur. Un drum din pământ bătătorit, pornind direct de la şoseaua asfaltată, ducea acolo făcând o serie de viraje foarte strânse.

— Cred că aici e, murmură tânăra femeie. Flerul tău e de acord?

— Dar creierul tău ştie şi altceva? întrebă el.

— Din păcate, datele mele se opresc aici. Ne aflăm probabil în sectorul corect şi va trebui să ies ca să mă asigur de unele detalii.

— Las-o baltă, zise Hunter oprind rulota pe drum. Vom întreba pur şi simplu.

— Glumeşti?

Hunter era cât se poate de serios. Dădu înapoi câţiva metri, ca să intre cu rulota pe drumul de pământ bătătorit şi urcă până la clădire. Sau aproape, în orice caz. Vârful colinei era foarte întins şi mai plat decât se putea vedea de pe drum, lăsând să se vadă construcţii mici lipite de corpul principal al casei. În jur se aflau mulţi copaci stufoşi şi deşi, dar nu se vedea nici zid de incintă şi nici vreun gard. Un simplu lanţ agăţat de doi stâlpi metalici enormi bloca accesul.

Exact în faţă se vedea un panou pe care scria *Trecerea interzisă,* iar un mic rond permitea maşinilor să întoarcă. Hunter o întrebă pe tânăra femeie:

— Cum îşi zice aici R. B. Smith?

— Roger G. Tuker. Seamănă destul de mult cu... Oh! Oh, atenţie!

Lângă lanţ apăruse un tip în haină de vânătoare, având în mână o puşcă automată cu două ţevi.

Hunter îşi puse imediat o pereche de ochelari fumurii şi mormăi spre fată:

— Nu te mişca.

Făcu un semn foarte amabil tipului şi coborî.

— Ce căutaţi aici? se răsti santinela.

— Îl caut pe Gene Harney, minţi Hunter.

— Ai greşit drumul, mormăi individul.

— Îl cunoşti pe Gene? Locuieşte undeva în...

— N-am mai auzit de numele ăsta. Aici e o proprietate privată! Du-te la naiba, şi cât mai repede!

— Ei, zise Hunter, eu ţi-am vorbit frumos!

— Dacă nu-ţi place cum vorbesc, idiotule, cară-te de-aici! îndreptă puşca spre Hunter cu un aer ameninţător şi adăugă: Fă

paşi, că altfel o încurci rău de tot!

Hunter bătu liniştit în retragere până la rulotă.

— Ole! zise fata demarând.

— Tucker şi Tuscanotte sunt una şi aceeaşi persoană? întrebă ea puţin cam nervoasă.

— Deocamdată nu sunt sigur, răspunse Hunter. Dar am intrat mai adineauri în conflict cu Skids Mangone. E cam departe de casa lui!

— Cine e acest Mangone?

— Cândva era pistolar la Chicago; ucigaşul lui Joliet Jake Vecci.

— Şi Vecci cine e?

— Vecci a murit. A fost seniorul lupilor timp de ani de zile, la Chicago. Era unchiul prin alianţă al lui Carmine Tuscanotte.

— Foarte interesant, recunoscu tânăra femeie. Acum ce facem?

Dar Hunter nu-şi punea întrebări. Ştia foarte exact ce trebuia să facă.

CAPITOLUL IV

Harry Venturi, zis „Maimuţoiul”, îşi merita porecla. Avea torsul, braţele şi umerii unei gorile şi un metru şi nouăzeci. Dar pornind de la talie, restul era de gabaritul unuia de un metru şi şaizeci. Cele două jumătăţi ale acestui individ ciudat erau diferite şi, totuşi, Harry Maimuţoiul nu suferea de nici o malformaţie congenitală.

Datorită umerilor săi impresionanţi, învăţase să se facă respectat încă de mic, şi nimeni n-ar fi îndrăznit să-i zică în public „Maimuţoiul”. La urma urmelor, cunoştea perfect porecla pe care i-o dăduseră cei din lumea interlopă. Dar îl dorea în cot de asta, atâta timp cât nu i se spunea în faţă.

Skids Mangone şi el făcuseră un drum lung împreună. Debutaseră, adolescenţi fiind, ca mici gangsteri „stradali”, şi urcaseră de-a lungul anilor – datorită unor situaţii mai mult sau mai puţin precare, dar totdeauna judicioase – multe trepte în Organizaţia din Chicago. Ascensiunea lor se bazase pe sălbăticie şi brutalitate. Mangone era practic analfabet, dar descoperise repede că te poţi îngrăşa uşor într-un mediu unde cruzimea provoacă respect. Venturi era puţin mai şmecher şi ceva mai cultivat: putea să citească şi să înţeleagă editorialul din *Chicago Tribune.* Şi mai avea aptitudinea de a şti să aleagă omul potrivit atunci când trebuia. Dar cei doi ticăloşi parcurseseră un drum lung mână în mână. Însă unde voiau să ajungă? În acea ascunzătoare izolată de lume? Ăsta era succesul?

Lumea interlopă din Chicago nu va mai fi niciodată aceeaşi. Harry ştia asta. Retragerea sa acolo, în acea Indiana de tot rahatul, ucigător de înverzită, era nici mai mult, nici mai puţin decât un fel de exil, impus de actualul său şef. Şi mai ştia că problemele nu se rezolvau ascunzându-te. Un tip dintr-o astfel de lume nu scapă chiar atât de uşor: şoimanii îl hăituiesc oriunde s-ar duce. Ca ghinionul. Iar ghinionul îl urmărise pe Carmine până în Kentucky. Adevărat sau nu? Şi poate că era doar începutul a ceea ce avea să urmeze!

Harry Venturi se uita la telefon, întrebându-se de ce naiba idiotul de Ben Davis nu mai suna. În acel moment, Mangone – oficial şeful acelei ascunzători – intră în bucătărie.

— Cine era? întrebă Venturi.

— Mereu la fel, răspunse celălalt.

— Tot unul în căutare. De camping, nu?

— Mda. Şi mai era şi vorbăreţ, idiotul. Un căcănar. Ar trebui să-i găurim de acum încolo pe găozarii ăştia! M-am săturat să-i văd plimbându-se pe-aici fără să facă nimic. Şi pe urmă poate că asta îi va face să nu mai vină să-şi bage nasul în curtea vecinilor!

— Cum arăta individul?

— Cine?

— Ăla care căuta camping!

Mangone îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masă.

— La fel ca toţi idioţii de felul lui. Cu excepţia rulotei, care era o chestie mişto de tot. Ar fi trebuit să-l mierlesc pe căcănar şi să-i iau scula! Să ştii, Harry, că într-o zi o să pun mâna pe una. Ai pus vreodată piciorul în una de-astea? La dracu, ai acolo de toate, e mişto de tot!

— Câţi oameni ai pus afară?

— Cum adică?

— Mda, câte santinele ai afară?

— Buck Jones şi Hapalong Cassidy.

— Tâmpiţii ăia? Şi pe amândoi odată! Mi-ai promis că nu-i mai pui niciodată împreună.

— Oh, sunt siguri, Harry. Ca noi doi, în vremurile bune. Plini de fiere şi râgâie oţet!

Venturi nu răspunse.

— În rulotele astea e şi privată! Tot, absolut tot; şi duş şi...

— Cred că ar trebui să-i dublezi.

— Ce zici?

— Scoate-i şi pe ceilalţi doi. Şi asigură-te că sunt cu ochii în patru şi le funcţionează aparatele de emisie-recepţie. Dacă mai vin şi alţi „turişti”, vreau să-i văd şi eu la faţă înainte de a-i trimite la plimbare.

Mangone nu era deloc bine dispus.

— La dracu, Harry, dacă am luat-o pe coajă în Kentucky, asta nu înseamnă că... Nu e chiar colea! Nu înseamnă că...

— Eu nu te întreb ce înseamnă! răcni Venturi. Nu riscăm, până nu ştim despre ce-i vorba. Bagă-ţi bine asta în căpăţână. E clar?

Nu-i plăcea să folosească acest ton autoritar cu vechiul său amic. Dar obţinu totuşi efectul scontat. În venele celuilalt fu injectată o doză bună de adrenalină.

— OK, Harry, m-am prins, zise el terminând de băut cafeaua.

Luă puşca şi ieşi.

Venturi se postă la fereastra bucătăriei şi se uită după şeful taberei, care se îndrepta spre barăcile din spatele casei. Al naibii

şef! Şi a naibii tabără! Skids Mangone şi echipa lui de şoc, patru pistolari, avuseseră curajul să ceară cai ca să facă rondul. Dar, pe toţi dracii, nici unul nu-şi pusese curul vreodată într-o şa! Şi, pe urmă, cine ar fi hrănit animalele, cine ar fi îngrijit, cine le-ar fi curăţat mizeria?

Venturi dădu din cap cu lehamite. Mda, timpurile erau de tot rahatul. Şi situaţia asta dura deja de o anumită vreme. Ce departe erau timpurile bune! Nenorocitul ăla de Hunter... Nimic nu mai era ca înainte de la apariţia lui... în fine... nu era numai datorită lui Hunter. Totul se clătina. Iar ăilalţi doi au să facă gură că sunt puşi iar la treabă după rondul de noapte. Ei bine, să facă gură! Era timpul să ştie că viaţa nu e totdeauna roz, mai ales atunci când te dai pistolar în serviciul unuia care te plăteşte gras. Prea stăteau de mult timp! La urma urmelor, încă un rond nu-i omora. Iar el, Harry Venturi, la va trage nişte şuturi zdravene la spate dacă cumva...

La naiba, ceva nu era în regulă! De acord, îl cam scuturase pe Mangone, totuşi! Mangone se poticnise la ieşirea din barăci şi ridicase puşca rotindu-se în jurul lui. Venturi se ghemui instinctiv când arma se îndreptă spre el. La dracu! Ce face idiotul? Nu auzi nici o detunătură. Nu, Skids nu trăgea...

Venturi se duse până la uşa care dădea spre exterior şi aruncă o privire afară, cu arma pregătită să tragă.

— Ce se întâmplă? strigă el spre şeful taberei, aparent deranjat la creier.

Mangone se retrăsese până la un pâlc de copaci, în colţul clădirii.

— Spune-mi, fir-ar să fie!

— Arnold şi Piccolo. Două grămezi de carne rece în patul lor! Cu gâtul tăiat.

— Vino înăuntru, Skids! strigă Venturi. Mişcă-te! Te acopăr eu!

Mangone îşi luă elan, îndoi spatele şi se repezi înainte ca un apucat. Efort inutil, căci nimic nu mişcă în jur. Venturi îşi trase amicul înăuntru şi intră în urma lui. Apoi se repezi la un aparat radio pus pe chiuvetă.

— Hopy, Buck! strigă el în microfon. Răspundeţi, fir-ar să fie!

Mangone se dusese la fereastra din salon.

— Nu văd nici o mişcare, Harry! strigă el.

— Hopy, Buck!

Dar receptorul amuţise.

— La dracu! La dracu! La dracu! răcni Venturi, repezindu-se ca un nebun în salon. Idioţii ăştia nu răspund. Vezi ceva? întrebă el.

— Nimic, Harry, răspunse celălalt. Tu înţelegi ceva?

— Ticăloşii ăştia de cowboy, zise el oftând. Nu prea i-am suferit pe ăştia doi. Le-au făcut de petrecanie lui Arnold şi Piccolo şi s-au cărat.

— Dar de ce?

— De ce nu? Cineva încearcă să ne lichideze, Skids.

— Crezi că e legat de nasoleala din Kentucky?

— Sunt sigur. Îl vor pe Carmine. Vor să-l lichideze şi cred că se află aici. Aşa că vor veni aici. Ar fi bine să ne punem puţin mintea la contribuţie.

— La ce te gândeşti, Harry?

— Nu-mi miroase deloc a bine. Trebuie să ne gândim serios.

— Tu decizi şi eu te urmez, răspunse celălalt fără să întoarcă capul de la fereastră.

Venturi se îndreptă spre scară şi nu vorbi un lung moment, chinuit de nehotărâre. Apoi zise:

— Şi dacă ne-am căra? La urma urmelor, ce protejăm noi aici? Nu e ca şi cum... în plus, vom avea mâinile libere ca să jucăm la ambele capete.

Mangone se întoarse de la fereastră.

— Va veni Carmine, Harry. Asta e sigur. Va nimeri direct în viesparul ăsta.

— Nu şi dacă ne cărăm şi îi spunem cum stă treaba.

— OK, zise Mangone. Atunci mă duc să pregătesc maşina. Acoperă-mă cât sunt afară. Când sunt gata, claxonez.

— Nici vorbă, mormăi Venturi. Ar putea să tragă. Cel mai bine ar fi să ne cărăbănim fără zgomot prin spate.

— E un ocol cam mare.

— Poate, dar e mai bine decât o plimbare scurtă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Apropo, ia destule muniţii.

Mangone puse arma monstruoasă sub braţ şi bătu uşor cu mâna peste haină.

— Nu-ţi face griji, am tot ce ne trebuie.

Apoi, brusc, făcu un lucru ciudat. Ochii i se măriră şi încremeniră, ţintiţi undeva în gol, deasupra capului lui Venturi. Apoi, foarte lent, se lăsă în genunchi pe podea şi aşeză acolo puşca automată, lăsând-o să-i alunece din mână fără zgomot.

De pe scara din spatele lui Venturi răsună o voce:

— Şi tu, Venturi. Pune jos artileria şi zâmbeşte-mi. Repede, ai înţeles? Nu pierde timpul!

Harry Maimuţoiul nu avea chef să zâmbească. Dar lăsă să-i cadă arma, foarte repede, aşa cum i se ordonase. Apoi întoarse o

faţă încruntată în direcţia vocii.

Era solid. Îmbrăcat ca un erou de film, cu un combinezon negru de luptă, ghete negre, centuri de muniţii peste tot, cuţite, arme, garouri şi chiar grenade. Dar cea mai înspăimântătoare era arma cea mare argintie pe care o avea în mână.

Nu mai era momentul să reflecteze. Singura realitate era acolo în faţa lui, emanând moartea pe o rază de o sută de metri. Maimuţoiul nu-l mai văzuse pe tip până atunci, dar nu putea să fie vreo confuzie.

— Salut, Hunter, zise el cu o voce nesigură.

— Salut, Harry, răspunse Exterminatorul. Unde e Carmine?

— Nu-i aici, interveni Mangone, stând mai departe în genunchi.

— Asta pot să văd şi singur, Skids, zise Hunter.

Nu era o voce plină de răutate. Dar avea ceva macabru... Un mic obiect metalic căzu pe podea la capătul de jos al scării. O medalie, medalia ucigaşului de elită. Semnul terorii.

— I-am adus un mic cadou, dar pot să vă las totul vouă, băieţi.

În orice caz, tipul vorbea. Nu trăgea. Având în vedere zvonurile, era mai curând un semn bun. Dar Skids, cel cu creierul cât un bob de mazăre, nu pricepuse nimic. Mangone mersese o viaţă agăţat de bagajele lui Venturi, într-o lume unde numai brutalitatea îţi aducea respectul. Iar situaţia imediată i se părea lipsită în mod incredibil de acel respect care îi era atât de drag. Nu, era clar că micul creier al lui Skids nu putea să priceapă. Şi ca un idiot ce era, Skids plonjă brusc să-şi recupereze arma.

Pistolul argintiu trase o singură dată. Capul lui Mangone făcu pur şi simplu explozie, jumătatea de sus zburând spre fereastră, în timp ce restul se răspândea pe corpul gangsterului, inundându-l brusc de sânge şi fâşii de carne.

Harry Maimuţoiul nu făcu nici o mişcare, aşteptând şi pentru el ora adevărului. Totuşi îşi feri privirea cuprinsă de oroare. Apoi, în locul celei de a doua împuşcături, vocea calmă, insistentă, răsună încă o dată:

— Unde este Carmine, Harry?

Mda... Bună întrebare. Lucrurile nu miroseau a bine de prea mult timp. Viaţa se schimbase tare mult. De acum înainte, în această lume de lupi, nu mai conta decât să supravieţuieşti.

Or în privinţa supravieţuirii, Harry Venturi era un tip forte. Şi, de data asta, nu mai era nevoie să fie şiret pentru doi. Era singur. Întinse mâinile încercând să zâmbească. Ridică ochii spre scară.

— Drumul a fost lung, domnule Hunter, zise el cu o voce ostenită. Dar acum putem să ne grăbim. Sunt gata să te urmez.

Mda, perfect. Harry Venturi nu era dispus să moară ca un idiot.

CAPITOLUL V

Îşi punea totuşi întrebări despre sentimentele pe care i le inspira acest bărbat. Fizic, firește, nu exista nici o ambiguitate. Era tipul cel mai excitant pe care îl întâlnise vreodată. Restul era însă mai puţin clar. Ce avea acest om de acţiona astfel? Şi apoi, cum putea un om să se arate atât de tandru şi apoi să se ducă să facă ce făcea, fără nici cea mai mică remuşcare sau regret?

La naiba Rose d'Avril! Ce aştepţi de la omul ăsta? Scuze? Căinţă? Sau pur şi simplu o privire plină de tristeţe? Crezi că va fi destul ca să fac din el un sfânt?

Se aruncase totuşi în povestea asta cu ochii larg deschişi. Ba chiar se bucurase că i se ivise ocazia. Cunoştea tot ce ştia toată lumea despre acest om uimitor, iar Hal Brognola îi vorbise despre el mai bine de două ore. Şi totuşi realitatea o dezamăgea.

Bob Hunter era un ucigaş.

Nici poliţist, nici spion, nimic oficial. Acţiona singur, juca propriul său joc şi omora oameni. Un exterminator pe cont propriu. Şi, Dumnezeule mare, îşi cunoştea meseria de minune!

Pentru Rose d'Avril sunase ora adevărului văzându-l pe Bob Hunter transformându-se. Din omul tandru devenise Executorul. Combinezonul negru, simbolic în draci, apoi tot echipamentul de luptă, privirea rece ca gheaţa, încremenită, lucind de o hotărâre neînduplecată şi, în sfârşit, acea agilitate de animal de pradă care îşi părăseşte bârlogul plecând în căutarea prăzii.

Toate astea se întâmplau la ieşirea de pe drumul de pământ bătătorit care ducea la ascunzătoarea lui Tuscanotte. „Ce faci?" îl întrebase ea candidă.

Era totuşi foarte evident. După ce opri rulota la marginea drumului, trecu în fund ca să-şi aleagă armele.

— Ce sunt astea? întrebă ea cu timiditate arătând micile şnururi care atârnau de cureaua din jurul pieptului.

— Garouri, răspunse el cu o voce plină de răceală.

— Garouri? şopti ea. Pentru sugrumat?

— E o metodă eficace, replică el fără cea mai mică emoţie.

— Mai bună decât grenadele?

— Grenadele constituie o ultimă măsură de siguranţă.

— Cum aşa?

— În cazul în care aş fi încolţit, fără posibilitate de retragere. Nu ştiu ce voi găsi acolo sus, înţelegi?

Mda dar, în acelaşi timp, nu vedea logica:

— Atunci de ce te duci?

— Tocmai ca să văd ce-i acolo, răspunse el.

Elementar: ca alpiniştii care escaladează munţii doar pentru că există.

Rose d'Avril simţi brusc o uşoară ameţeală. Totul i se părea ciudat de ireal. Ce instinct primitiv împingea bărbatul să-şi dovedească continuu virilitatea? De ce-şi petrece el viaţa răspunzând la nişte provocări inepte pe care şi le făcea singur? Măcar dacă lumea ar mai fi fost încă o grădină de trandafiri... Iar dacă raiul dispăruse, nu trebuia să se dea vina pe femeie, ci pe bărbat, al cărui instinct viril şi agresiv îl făcea să vadă la trandafiri doar spinii ce trebuia smulşi.

— Ştim ce-i acolo sus, zise Rose. De ce să nu ne mulţumim cu un raport? I-am găsit urma. Restul îl pot face cei de la Washington.

— După părerea ta, ce va face Washingtonul? întrebă el liniştit continuând să se pregătească.

— Vor prelua ştafeta de la noi. Vor veni aici cu un mandat de percheziţie şi...

Dar Hunter o întrerupse.

— Rose d'Avril, aş vrea să înţelegi un lucru. Tuscanotte nu vrea să scape de justiţie, ci de egalii lui. Nu există nici un mandat de arestare pe numele lui şi, oficial, justiţia nu are ce să-i reproşeze. Putem totuşi să-i fabricăm un cap de acuzare, putem să obţinem un mandat de arestare pe numele lui, dar îl vom vedea imediat ieşit la aer curat! Şi, de altfel, chiar dacă am reuşi să-l ţinem după gratii, va continua să-şi dureze micul imperiu, datorită unui sistem de control foarte camuflat. Justiţia noastră, cu cortegiul său de legi nu a fost concepută pentru indivizi precum Tuscanotte. De aceea se descurcă atât de bine, şi de aceea eu prefer să lucrez în afara sistemului oficial.

Acum era pregătit. Prinse între mâini faţa tinerei femei şi o sărută repede pe buze. Apoi spuse:

— Să duci rulota puţin mai jos, şi las-o pe marginea drumului. Branşează sistemul optic şi înregistrează tot ce intră şi iese. Dacă cineva vine prea aproape, pleci. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, pleci. Orice s-ar întâmpla, ne întâlnim la *Holiday Inn* din Columbus... imediat ce va fi posibil.

— Şi dacă nu... dacă nu? murmură ea.

El schiţă un zâmbet şi răspunse:

— În acest caz, sună-l pe Brognola că John Phoenix respinge

oferta preşedintelui. Va înţelege.

— Cine e John Phoenix?

— Cineva care încă nu s-a născut, răspunse el.

Apoi ieşi şi dispăru instantaneu în pădure, lăsând-o pe Rose d'Avril chinuită de emoţiile cele mai contradictorii.

Nu era de acord cu comportamentul acestui bărbat. Şi nu putea să înţeleagă de ce guvernul închidea ochii la crimele lui. Branşă sistemul optic şi începu să urmărească cu conştiinciozitate ecranul, căzând pe gânduri. Treptat, unele lucruri îi apăreau acum mai clare. Poate că acţiunile acestui individ ciudat erau tolerate pentru că ţineau la el. De ce nu, la urma urmelor? Şi ea ţinea la el. Mai întâi fizic; în privinţa asta nu exista nici o îndoială. Dar o mai atrăgea ceva, ceva mai profund, mai vital.

La naiba! Doar nu era să-şi dea inima unui om care nu avea deloc...

*

* *

— Haide, îmi spui unde e, Harry?

— Să ştii că nu vreau să te păcălesc. Nu sunt chiar atât de prost. Doar că nu ştiu exact unde e în acest moment. N-aş putea nici măcar să-l contactez dacă aş vrea... S-a cărat de-aici acum două zile, cu cele două gărzi de corp ale lui: Willy Frio şi Fuzz Martin. Îi cunoşti, nu? Carmine nu pleacă nicăieri fără ei. Avea nişte întâlniri importante undeva în nord. Cred că era vorba de o lovitură mare. Dacă îmi amintesc bine, trebuia să se ducă la La Fayette şi apoi la Anderson. Două oraşe din Indiana.

— Şi când se întoarce?

— Azi. Dar nu direct aici. Trebuie să treacă pe la Nashville. Nashville din Indiana, nu din Tennessee. De altfel nu-i departe. Cel mult un sfert de oră cu maşina. Au şi o sală mică de audiţii.

— Carmine cântă în seara asta la sala de audiţii?

— Mă faci să râd! Nu, nu el! Aş vrea să-l auzi cum lălăie în baie! Se crede Mario Lanza.

— Atunci ce caută la Nashville Carmine?

— Mai are o reuniune, foarte importantă şi asta. Cu nişte mahări din Indianapolis. Nişte oficiali, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mda, mda. Şi unde au loc aceste reuniuni?

— Adică la Nashville?

— Păi despre ce vorbim?

— Îmi cer scuze, domnule Hunter, mi-am pierdut şirul. De

obicei trage la *Ramada Inn.* Îi place mult friptura de vită pe care o fac acolo.

— Vrei să spui că o văgăună ca Nashville – Indiana – are un *Ramada Inn!*

— E un loc foarte vizitat. Oamenii vin de peste tot. Există chiar şi pe hărţile turistice. Au nu ştiu câte milioane de vizitatori pe an. Se pare că în octombrie e cel mai frumos.

— Ce-i atrage acolo?

— Copacii, culorile copacilor toamna.

— Culoarea copacilor? Îţi baţi joc de mine?

— Nu, sunt serios, domnule Hunter. Vreau să spun că pentru asta vin atâţia oameni în octombrie, dar mai sunt şi alte lucruri. Au un muzeu Dillinger.

— Pasionant!

— Păi, da, sunt şi eu de aceeaşi părere. John Dillinger era un tip din Indiana. Un tip bine, foarte interesant.

— Nu mă îndoiesc.

— Muzeul aparţine unui tip din FBI. De fapt, nu ştiu dacă mai e în FBI. Dar muzeul lui merită să fie văzut.

— Ziceai că vin multe autocare cu turişti?

— Mda. În fine, nu e numai muzeul ăsta. Mai au şi galerii de artă şi alte chestii.

Hunter chicoti.

— Eşti un mare mincinos, Harry!

— Nu, jur, e adevărat, zise Venturi chicotind şi el. Cred că e un fel de colonie artistică acolo, sau ceva de genul ăsta.

Colinele alea sunt în unele zile parcă pline de şevalete şi pensule. Şi sunt o mulţime de artizani. Nu chestii africane, bineînţeles, ci şmecherii de pionieri, înţelegi. Sunt unii care trăiesc în bungalouri din buşteni. Şi mai au şi o închisoare veche de cel puţin cinci sute de ani. Serios! Nu mi-ar plăcea să fiu prins acolo!

— Ia să vedem dacă te-am înţeles bine, Harry. Avem deci copaci toamna, autocarele cu turiştii, un muzeu John Dillinger aparţinând unui tip de la FBI. Şi mai avem şi galerii de artă, pionieri şi o închisoare veche de o mie de ani. Iată de ce milioane de turişti vin în fiecare an şi umplu tot timpul anului *Ramada Inn.* Exact?

— Exact. Dar mai au un hotel. Dar Carmine preferă friptura de vită de la *Ramada.*

— Motiv pentru care îşi ţine acolo reuniunile de afaceri.

— Mda.

— Şi cu cine trebuia să se întâlnească acolo?

— Ţi-am spus, nişte mahări din Indianapolis. Vor să facă o chestie.

— Ce fel de chestie?

— Păi... Statul Indiana a dat o lege nouă referitoare la curse.

— Glumeşti? Cursele din Indianapolis existau înainte de a te fi născut, Harry!

— Nu, mă refer la curse de cai.

— Carmine are de gând să construiască un teren de curse?

— Nu, asta înseamnă investiţie mare şi profit minim. Aici sunt prea multe reglementări. Carmine s-ar mulţumi cu concesionarea exploatării.

— La Nashville se construieşte un teren de curse?

— Nu ştiu. Fiecare comitat e liber să aleagă dacă vrea unul sau nu. După care, trebuie să intre în acţiune comisia de curse. Ea ia decizia. Reglementarea e al naibii de severă, pentru că vor să limiteze numărul hipodromurilor ca să se evite concurenţa. Dar Carmine pretinde că Nashville ar fi o zonă ideală.

— Păi, nu! E acolo o sală de audiţii, copacii toamna şi tot tacâmul, nu?

— Mda, probabil. De fapt, după părerea mea, pe Carmine îl doare undeva de amplasarea terenului de curse. El vrea concesiunea. Asta înseamnă bani care vin repede.

— Pentru asta trebuie să se întâlnească cu indivizii lui la *Ramada?*

— Exact.

— Când?

— Azi, ţi-am spus.

— Iar eu te întreb în ce moment exact.

— Asta nu ştiu.

— Să ne reamintim regulile jocului, Harry!

— La ce te referi?

— Am zis regulile jocului: cele care te vor ţine în viaţă cât îmi va face mie plăcere. Nu-mi eşti foarte simpatic, Harry. Şi nu-mi place deloc ce-ai în cap. Eşti doar un parazit care nu a făcut nimic curat toată viaţa lui. Eşti de acord?

— Poate că da, domnule Hunter.

— Bun, acum iată prima regulă de bază. Tipii ca tine, care îşi petrec existenţa sugând tot ce e aproape onest şi corect în lumea asta, sunt ca nişte ghiulele legate de picioare pentru societatea noastră. Numai când te văd în picioare, în faţa mea, respirând aerul ambiant, şi mi se face rău. Dar nu am nimic

personal cu tine. Nu ştiu nici măcar prenumele mamei tale, nu ştiu dacă te hrănea la sân sau îţi arunca o farfurie cu spaghete bologneze când scânceai în patru labe pe podeaua jegoasă. Deci nu te cunosc ca individ. Dar ştiu foarte bine ce reprezinţi şi asta mă doare. Evit poliţiştii ca să nu trag în ei, dar cu specimene ca tine nu am nici o ezitare. Înţelegi?

— Sigur. Perfect chiar. Nu vă plac, domnule Hunter, şi asta e lesne de înţeles, pe legea mea!

— Nu că nu-mi placi, Harry. Numai că nu pot să trăiesc în acelaşi lume cu nişte tipi ca tine. Le-am sugrumat pe santinele şi le-am tăiat gâtul pistolarilor care dormeau. Ai văzut ce-am făcut cu vechiul tău prieten Skids. Deci, de ce crezi că n-ai avut şi tu aceeaşi soartă?

— Pentru că... pentru că...

— Regula numărul doi, dacă-mi dai voie. Dacă te lichidez, nu vei vorbi. Deci, dacă vorbeşti, n-am să te lichidez. Elementar, nu? Asta se numeşte un armistiţiu: agităm un mic drapel alb. Te-ai prins?

— Sigur că m-am prins.

— Ai auzit că aş fi violat vreodată drapelul alb?

— Nu, domnule.

— Foarte bine. Dar nici n-am fost vreodată îmbrobodit în drapelul alb. Ştii de ce? Pentru că îi cunosc foarte bine ticăloşii de teapa ta.

— OK! OK! Ai perfectă dreptate. De altfel nu ştiu de ce ticălosul ăsta îmi dă numai firimituri. Şi nu înţeleg de ce... în sfârşit... de ce a devenit atât de greu... înţelegi ce vreau să spun, nu? Bun, acum nu ne mai prostim. Carmine avea întâlnire cu indivizii lui la *Ramada* pe la trei, cam aşa mi-a spus. Se întâlneau la bar. Dar trebuie să ai grijă, pentru că-şi trimite totdeauna oamenii, înainte ca să supravegheze locul. Şi tipii ăia sunt foarte atenţi. Nu stau înfipţi lângă el. Sunt rapizi şi nu le e frică de nimic. Aşa că ai grijă. Carmine trebuie pe urmă să halească la restaurant, apoi trebuie să vină aici pe la şapte sau opt.

— Câte gărzi de corp are cu el?

— Ţi-am spus, două.

— Eşti sigur?

— În orice caz, aşa e mereu. Şi nu se întoarce niciodată mai târziu de opt.

— Cum îşi zice Carmine?

— Ce? A, înţeleg... Tucker. La Nashville e Roger Tucker.

— Şi gagicile îl interesează?

— N-a adus niciodată femei aici, dar se laudă totdeauna cu blondele pe care le-a sedus. Presupun că le regulează pe drum.

— Nu crezi că preferă să le ducă la *Ramada* de la Nashville?

— Nu. Uneori ştiu că se duce la Bloomington.

— Asta unde e?

— Un mic oraş universitar, la treizeci de kilometri de Nashville. E plin acolo de puicuţe, nu prea sălbatice, drăgăstoase, care se duc la şcoală. Universitatea din Indiana îţi spune ceva?

— Harry, zău că ai început să-mi împui urechile. Ce urmăreşti? Să mă legeni încetişor ca să mă duci de nas?

— Nu, nu, dar sunt puţin nervos. Vrei să-ţi vorbesc de viaţa lui sentimentală? Păi atunci îţi spun că se duce să călărească puţin pe la Bloomington. Acum nu ştiu dacă mai trage în ţeapă studente. După câte se spune, târfele o duc bine acolo. Adevărul e că, în vremurile astea, nu mai ştii care e diferenţa între o studentă şi o târfa. Trist, dar ce să facem?

— Să nu-mi spui că lucrurile astea te tracasează, Harry?

— Şi de ce nu? Chiar crezi că sunt putred până în măduva oaselor? Aş putea să am o puştoaică de la universitate chiar în momentul ăsta. Am copii, da. Nu i-am mai văzut de la botez, e adevărat, dar tot ai mei sunt. Şi chestia asta nu-mi place.

— Şi acum, Harry, ai putea să-mi spui ce să fac cu tine?

— Ce... Cine...

— Trebuie să găsim o soluţie. Dacă te las la aer curat, cum voi şti eu ce vei face de acum până la trei după-amiază?

— Crede-mă că n-am să-mi târăsc picioarele la Nashville, dacă asta te îngrijorează.

— Telefonul nu costă prea mult.

— Nu voi prăpădi nici o centimă pentru ticălosul ăla, domnule Hunter.

— De ce?

— Pentru că nu are nici o şansă să te tragă în piept. Şi nu vreau să te ştiu pe urmele mele. Nu, domnule, o dată e de ajuns. Plec. N-am de gând s-o iau de la capăt imediat ce voi pleca. Nu sunt idiot.

— Auzi, Harry, Carmine face trafic cu droguri în campus, nu?

— Ce vrei să spui?

— Te întreb dacă Tuscanotte furnizează stupefiante studentelor de la Bloomington.

— Nu, nu cred, nu mult în orice caz.

— Cam ce înseamnă „nu mult”, după părerea ta?

— Poate puţină cocaină şi amfetamine, dar nimic consistent.

De altfel, treaba e deja bine organizată acolo. După părerea mea, Carmine a finanţat o încărcătură-două venite din Caraibe. Dar să ştii că e foarte tipicar în privinţa drogurilor. Nu e vorba de morală, ci de teama de închisoare. E prea prudent ca să sară peste cap.

— Nu eşti legat la ochi, Harry?

— În orice caz, încerc să-i ţin larg deschişi.

— Carmine are o gagicuţă la Nashville?

— Nimic serios, după cunoştinţa mea.

— Dar ea îl întâlneşte uneori la *Ramada,* nu?

— Cred că da. Cel puţin uneori.

— Spui asta ca să-mi faci plăcere? Sau chiar ştii?

— OK! Ştiu.

— Şi totuşi, în urmă cu nici trei minute nu aveai habar.

— Uitasem. Să ştii că puşcociul ăla mare îndreptat spre mine chiar mă face nervos.

— Cum o cheamă pe această damă?

— Jackie. Asta e tot ce ştiu.

— Jackie, zici?

— Mda, ca Jackie Onassis, numai că nu e ea. Cred că a adus-o de la Chicago. Vrea să fie artistă, dacă am înţeles eu bine. De altfel urmează cursuri la Nashville. Carmine i-a închiriat un bungalou printre coline, în afara oraşului.

— Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu. A adus-o o dată aici, dar a stat în maşină tot timpul. N-am văzut cum arată.

— E tânără şi drăguţă?

— Asta e evident. Pentru Carmine e ceva indispensabil. Mi se pare că e o blondă vaporoasă.

— La trei la *Ramada,* nu?

— Exact.

— Peste două minute drapelul armistiţiului va fi în bernă, Harry. Te sfătuiesc să dispari rapid.

— Îmi spuneţi la revedere şi adio?

— Ia ghici, Harry... Dar să nu uiţi regula jocului. Nu uita că n-am venit până în Indiana ca să mă las prostit de Carmine Tuscanotte. Dacă mi se întâmplă ceva neplăcut la Nashville, voi şti unde să te găsesc...

— Te asigur că nu sunt idiot.

— Salut, Harry.

— Voi lua una dintre maşini.

— Ia ce vrei, dar descurcă-te să pleci. Ai un minut şi jumătate.

Gangsterului nu-i venea încă să creadă. Ieşi din încăpere trăgându-se înapoi, fără să-şi ia ochii de la Hunter. Apoi se răsuci pe loc şi plecă în fugă, ca un apucat.

Hunter auzi motorul şi apoi scrâşnetul cauciucurilor pe pietrişul aleii.

Ce câştigase? Poate nimic.

Hunter avea totuşi sentimentul că îl va întâlni pe Carmine Tuscanotte la orele trei, la Nashville. Va fi singur? Era o altă întrebare, aproape secundară. În orice caz, flerul funcţiona la perfecţie.

Exterminatorul avea să fie la Nashville, la trei fix.

CAPITOLUL VI

Privirea luminoasă se încrucişă cu a lui, când intră în rulotă.

— Mi-a fost frică, zise ea. Acum vreo zece minute, o maşină a coborât colina gonind nebuneşte. Am crezut că... în fine, pentru că auzisem o împuşcătură mai devreme, mi-a fost teamă că...

Hunter trecuse în partea din spate a vehiculului, ca să se debaraseze de echipamentul de luptă.

— Totul a mers de minune. Tipul din maşină era Harry Venturi, Tuscanotte nu-i aici.

— Oh, zise fata lăsând ochii în jos, în timp ce el se dezbrăca.

— Venturi a fost foarte cooperant, spuse Hunter ca să rupă tăcerea jenantă. Sper că a fost sincer. După spusele lui, Tuscanotte va fi la Nashville la orele trei. Are o întâlnire de afaceri la *Ramada Inn.* Nashville din Indiana, precizează el cu un mic zâmbet maliţios. E puţin mai departe, la vest.

— Putem avea încredere în el? întrebă ea aproape mecanic.

— În orice caz, aşa m-a asigurat.

— Am filmat maşina cu camera video, îl anunţă ea. Avem cel puţin cincisprezece secunde de peliculă exploatabilă, în cazul în care...

— Perfect, replică el. Mă uit imediat la film.

În timp ce-şi scotea combinezonul, îi aruncă o privire şi zise:

— Mai întâi voi face un duş.

Ea se uită în altă parte. Hunter se strecură în camera de duş.

— Treci la volan, strigă el. Mergem mai întâi la Columbus, să ne luăm vehiculul.

Fata nu răspunse, dar peste câteva clipe erau pe drum.

Hunter se spălă repede, apoi îmbrăcă nişte haine curate şi se aşeză lângă Rose d'Avril. Trase în faţa lui consola de comandă.

Tăcerea dintre ei era ciudat de încordată. Hunter programă aparatul video să funcţioneze cu încetinitorul şi văzu filmul de câteva ori la rând. Calitatea imaginii era excelentă, arătând vehiculul şi pe cel din interiorul lui. Venturi avea o mutră de om învins.

— Bună treabă, zise el. Datorită ţie voi putea să găsesc maşina, dacă Harry a vrut cumva să mă înşele.

— Ce s-a întâmplat acolo sus? întrebă ea fără să ia în seamă complimentul.

O tracasa ceva.

— Numai rutină, răspunse Hunter. Am intrat şi am constatat că Tuscanotte nu era acolo. Am făcut o mică recunoaştere a locului şi am interogat un prizonier. Voiam să aflu unde să caut şi atât.

— Cine a fost împuşcat?

— E un interogatoriu în toată regula, remarcă el.

— De ce? Te deranjează să vorbeşti?

Nu, nu-l deranja deloc. De aceea răspunse cu o voce detaşată:

— Skids Mangone a făcut cunoştinţă cu un glonţ exact după urechea stângă. Se afla la mai puţin de doi metri, astfel încât puterea de impact a glonţului a fost prea mare pentru cubajul capului său care a făcut explozie. A murit fără să-şi dea seama ce a păţit.

— Ce oroare! şopti Rose înfiorându-se.

Hunter nu făcu nici un comentariu. Se îndreptau spre Columbus.

— Am remarcat că-ţi lipseau două garouri, spuse ea după un moment. Le-ai folosit?

— Da, răspunse el laconic.

Faţa fetei rămase însă neschimbată.

— Cum... Cum te foloseşti de ele?

— Chiar te interesează?

— Da.

— De ce?

— Mă străduiesc să te înţeleg. Mai exact, să înţeleg modul tău de a lucra. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă să-mi explici...

Hunter oftă, apoi se uită îndelung la pasagera lui drăguţă înainte de a spune:

— Ascultă, îţi urmăresc destul de bine şirul gândirii. Dar eu, de mult timp, nu-mi mai pun atâtea întrebări. Aş vrea totuşi...

— Nu trebuie să te justifici, zise ea întrerupându-l.

— Oricum, n-am această intenţie. Dar probabil că ai nevoie...

— Să nu mai vorbim despre asta! protestă ea.

— OK! Ai dreptate. N-ar fi trebuit să abordăm acest subiect. Mergem să luăm maşina, apoi vei veni după mine la Indianapolis. Ocupă-te de avion. Aş vrea să fie gata să decoleze cu caravana pe la miezul nopţii.

— Asta nu e joacă! exclamă Rose d’Avril furioasă. Căzusem de acord...

— Nu e nici un joc, zise Hunter. Nu există buni şi răi, hoţi şi vardişti. Sunt în război, prinţeso. Am fost de acord să facem o încercare, ca să vedem dacă ai tăria unui războinic. Rezultatul a fost negativ. Locul tău nu e deci aici.

— Nu eşti corect! exclamă ea. De ce m-ai încurajat de la început? Ai zis că fac treabă bună. Şi acum mă trimiţi brusc la plimbare pentru că...

— Nu te mai purta ca un copil, Rose. Poate că ăsta e fondul problemei. Sau nici atât. În realitate, creierul tău nu este programat pentru acest gen de misiune. Nu e nici bun, nici rău, ci doar prost adaptat.

— Probabil că nu sunt destul de însetată de sânge! replică ea.

El schiţă un zâmbet.

— Vrei să discutăm despre asta?

— Şi încă cum!

— Ei bine, haide!

— Consider că viaţa e ceva sacru, dar asta nu înseamnă neapărat că nu...

— Să lăsăm de-o parte lucrurile comune!

— Ce?

— Viaţa e sacră. N-ai spus asta?

— Exact.

— Ei bine, să începem cu elefantul.

— Poftim?

— Spui că viaţa e sacră. La fel şi cea a elefantului?

— Oh, bineînţeles, răspunse ea, există diferite grade, dar viaţa elefantului... Este şi ea importantă...

— Dar puricele care trăieşte pe spatele elefantului, e şi el viu, nu? Şi viaţa lui e sacră?

Rose d'Avril începea să găsească amuzantă conversaţia.

— Înţeleg unde vrei să ajungi, zise ea zâmbind. Viaţa purice lui este... importantă... cel puţin pentru ceilalţi purici.

— Ne jucăm cu cuvintele, replică Hunter. Admiţi că elefantul e sacru pentru că e viu, dar eziţi să foloseşti acelaşi raţionament când e vorba de purice. Totuşi care e diferenţa? Puricele şi elefantul sunt amândoi vii. Nu?

— Să zicem, dacă vrei, că elefantul e mult mai mare, spuse Rose cu un ton glumeţ, dar nu glumea decât pe jumătate.

— Viaţa nu se măsoară totuşi după mărimea celui care o deţine. E o forţă, o energie. Se dezvoltă peste tot unde poate, la un elefant, un purice sau chiar o floare.

— La fel la un bărbat şi la o femeie, adăugă ea.

— Suntem deci de acord: viaţa este o forţă, nu un lucru.

— Dar am impresia că privim problema din unghiuri diferite. Eu vorbesc de viaţa oamenilor.

— Deci nu discutăm de caracterul sacrosanct al vieţii?

— Pentru mine e acelaşi lucru, răspunse Rose.

— Dar tocmai mi-ai spus că sunt două lucruri diferite.

— Haide, Bob, doar n-ai să compari un purice cu o fiinţă omenească.

El schiţă un zâmbet.

— Totuşi amândoi sunt însufleţiţi de aceeaşi formă de energie, în ce moment, după părerea ta, devine sacră?

— Deci pentru tine viaţa e doar o energie?

— N-are importanţă ce nume îi dai, zise el. Admiţi totuşi că este o forţă constructivă, nu?

— Nu totdeauna.

— În orice caz, la origine da, aşa mi se pare. Şi apoi, la un moment dat, lucrurile se complică. Întreg universul intră în dezagregare. E ceea ce numim legea entropiei, nu? Energia se împrăştie puţin câte puţin şi edificiul se prăbuşeşte. Adevărat?

— E o interpretare puţin cam fantezistă, ca să nu spun personală, zise ea.

— Ai absolvit totuşi o facultate de fizică, nu? Mie mi-a fost greu să-mi termin gimnaziul păstrându-mi creierul intact. Te întreb doar dacă legea entropiei este din punct de vedere ştiinţific valabilă şi verificată.

— Dacă n-ar fi fost, răspunse ea zâmbind, toate descoperirile din secolul XX ar fi doar pure iluzii.

— Care e deci legea elementară a vieţii? întrebă el.

Ea zâmbi din nou.

— Discuţia asta nu ne duce nicăieri. Încerci să mă faci să mă joc cu cuvintele.

După un moment, el o întrebă din nou:

— Dacă într-adevăr întreg organismul tinde să se prăbuşească şi să se dezintegreze, cum explicăm viaţa puricilor şi a florii? Poate că asta e legea de bază a vieţii?

— E posibil, nu ştiu.

— Ce duce la dezintegrarea vieţii? Şi ce face să trăiască puricele şi floarea?

— Presupun că aceeaşi forţă care îl însufleţeşte pe om, replică ea cu calm. Şi acum nu mă joc cu cuvintele.

— Şi despre ce vorbeam? murmură el.

— Despre caracterul sacru al vieţii.

— Pentru mine, Rose d’Avril, zise el lent, dacă în viaţă există ceva sacru, e tocmai acolo unde se inversează legea entropiei. Această forţă vitală, despre care vorbim, este o energie antagonistă. Ea construieşte într-un univers care tinde ineluctabil

spre dezintegrare.

— Presupun că e adevărat, admise ea.

— Deci însăşi această forţă e sacră, nu elefantul, puricele, omul sau şoarecele.

— Şi?

— Pot să apară deviaţii când această forţă capătă formă; căci forma ei nu este neapărat sacră, fie că e vorba de purice sau de om. Totul depinde de scopul urmărit... şi poate şi de motivaţie.

— Probabil, recunoscu ea parcă cu regret. Dar cred că am eludat esenţialul...

— Care e esenţialul pentru tine? Puricele este o structură biologică foarte bine adaptată, într-un univers în stare de dezintegrare. E o fâşie de viaţă bine organizată, autonomă, supravieţuind admirabil într-un mediu care se prăbuşeşte. Dar va dura doar un timp. Rapid, şi în mod deosebit la purice, legea entropiei îi va veni de hac, ca să-l reintegreze în această lume, trecându-l lent în neant.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

— Probabil că e exact. În orice caz, raţionamentul e logic.

— Atunci spune-mi care este esenţialul pentru tine?

— Tu trebuie să răspunzi, spuse ea. Şi îţi voi decerna diploma de onoare cu menţiunea foarte bine şi felicitările juriului. Dar discuţia asta nu te va duce nicăieri, Bob. Nici măcar nu ştiu cum a început.

El oftă.

— Vorbeam despre război, Rose d’Avril. Şi ziceai că pute urât. Şi eu sunt de acord. Dar adaug că are un rol de jucat în mecanismul care însufleţeşte bătrânul nostru univers. Şi poate că o fărâmă de război, judicios condus ici şi colo, ar păstra acest caracter sacru al ansamblului. Fiinţele umane nu sunt sacre. Acţiunile lor pot să fie uneori. Dar nu există nici un dram de sfinţenie într-o unitate energetică.

— Căci asta suntem, nu? Nişte unităţi energetice?

— Evident. Ce altceva? zise el tăios.

— Bine, bine, spuse ea suspinând, exasperată. Haide să renunţăm. Ai marcat un punct, soldatule. Hai să vorbim de pace şi de dragoste, generale!

— Sergente, o corectă el. Generalii sunt soldaţii abstractului. Sergenţii se ocupă de concret.

— Am înţeles, nu-i nevoie de demonstraţie, spuse ironic Rose.

— Să vorbim despre pace şi despre dragoste, zise el cu o voce liniştitoare. Concepte înalte şi nobile, nu? Dar mi-e teamă că sunt

doar nişte iluzii ale minţii omeneşti. Construcţii instabile şi aleatorii, într-un univers care se întoarce lent la haos; o creaţie utopică a marii forţe vitale, permanent în conflict cu principiul ineluctabil al entropiei.

— Să nu-mi spui că asta e baza gândurilor tale?

— Ba da totuşi, şi nu mi-e ruşine s-o spun. În abstract, pacea e doar lene şi înfrângere. În plan psihologic, e concomitentul entropiei pentru creierul uman. Cu un scop ultim: moartea, căci ea este pacea eternă. Chiar aşa o şi numim când încercăm să-i dăm un sens.

— Şi dragostea? întrebă Rose.

— Abstract sau practic?

— Mai întâi abstract.

— Dragoste egal teamă.

— Poftim?

— Am zis teamă: teamă de singurătate, teamă de izolare absolută într-un univers care cade în ruină. Teama mai mult sau mai puţin conştientă că nimic în această lume nu este cu adevărat sacru.

— Aiureli! izbucni ea.

— Venerezi dragostea fraternă pentru că, în adâncul tău, te linişteşte limitându-ţi singurătatea, explică el.

— Contest această afirmaţie. Proclam cât se poate de sincer că iubesc oamenii.

— Uşor de spus. Dar, în realitate, câte persoane iubeşti?

— Parcă vorbeam de dragoste în abstract?

— Într-adevăr. Atunci spune-mi, Dragoste, cum dormi noaptea?

— Ce vrei să spui?

— Printre toate aceste fiinţe omeneşti pe care le iubeşti în mod abstract, mii agonizează chiar în acest moment, Rose d’Avril. Duşmanul este omniprezent. Măcinând, putrezind totul şi peste tot. Îl cheamă foamete, boală, ignoranţă, superstiţie... Păi, prinţeso, cum ai putut să petreci şase ani în lenevie pe băncile şcolii, în timp ce atâtea fiinţe iubite de tine erau în agonie? Ar fi trebuit să dai fuga să le hrăneşti, să le duci apă, să le pansezi rănile! Aşa că râzi de tine însăţi. N-ai nici un dram de dragoste faţă de omenire.

— Melodie cunoscută! exclamă ea furioasă. Şi de-a dreptul o aiureală! Nu pot să port un doliu veşnic pentru ceva incontrolabil. Dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă!

— Aha! Am ajuns în centrul acestei discuţii filosofice.

— Pseudo-filozofice, vrei să spui! Nu văd nimic intelectual în metodele tale de luptă, soldatule!

— Mda, zise el liniştit, la asta mă gândeam şi eu. Voiai doar să-i faci puţină morală bătrânului ucigaş sângeros, nu-i aşa?

— Nu chiar, zise ea îmblânzită. De altfel, îmi pare rău dar, după părerea mea, nici tu şi nici eu nu suntem calificaţi ca să dăm lecţii de morală.

— Şi cine, după părerea ta, ar fi calificat? întrebă Hunter. Condiţia umană nu s-a schimbat deloc din epoca în care primii filosofi îşi constituiau teoriile. De altfel, nici unul nu a reuşit să circumscrie adevărul. În fond, filosofia e doar o direcţie pe care îţi angajezi mintea. Există şi altele, la fel de valabile. Uite, o să-ţi spun un mare adevăr al războiului. N-am văzut niciodată un soldat în luptă, care să nu-şi împingă mintea până la limita extremă a posibilităţilor sale.

— Dar spui că dragostea nu e altceva decât teamă?

— Da, într-un plan abstract general dar se modifică particularizându-se. Devine dorinţă, tandreţe, posesiune, protecţie. Şi asta, în mod inevitabil, ne duce la război.

— Oh, nu! exclamă ea. Să nu revenim la asta.

Dar Hunter continuă imperturbabil:

— Crezi că oamenii se bat din indiferenţă? Se luptă pentru cei pe care îi iubesc. O femeie se sacrifică pentru copilul ei, pentru că urăşte gândul ca el să moară de foame. Un bărbat ucide pentru că refuză să-şi vadă familia exterminată de un agresor. O naţiune civilizată ia armele pentru că nu vrea să se supună unui popor sălbatic.

— Oh, opreşte-te! Acum amesteci totul!

— Deloc. Dragostea duce la război. Unul fără altul nu poate exista în acest univers hărăzit în mod inevitabil uzurii entropiei. Să ne uităm la acele patetice triburi africane, care au capitulat în faţa legii entropiei: chiar şi celula familială este dezintegrată, iar copiii mor în stradă pentru că mamele lor refuză să-i hrănească. Aceşti oameni nu se luptă, dar nici dragoste nu fac. Zac în aşteptarea unei morţi sigure. De ce, după părerea ta?

— Nu ştiu, dar îmi închipui că tu cunoşti răspunsul.

— Da, într-un fel. Dar ce importanţă are? Nu-ţi asculţi decât mintea, iar ea nu este condiţionată să asculte şi să accepte totul. Aşa că mai bine să renunţăm. Şi condu mai încet. Aici viteza e limitată. Nu e momentul să avem probleme cu poliţiştii din Columbus.

— Sunt şi ei în război, nu?

— În orice caz, nu doresc deloc asta. Cel mai bine pentru noi e să nu renunţe niciodată şi să nu se lase să moară.

— Îmi pare rău, Bob, zise ea cu blândeţe.

— Şi mie la fel. Să nu ne mai gândim la asta.

Tânăra femeie opri rulota în parcarea de la *Holiday Inn.*

— Vin cu tine?

— Nu. Ne reîntâlnim la Indianapolis, pe la miezul nopţii.

Decizia era fără drept de apel.

— Ai o inimă mare, domnule filosof ai câmpurilor de bătălie, nu?

Fără să ştie, Rose d'Avril aproape că descoperise secretul lui Bob Hunter. Dar cum să-i spună? Era mult mai dotat pentru acţiune decât pentru discursuri.

Iar prima zi din acea ultimă campanie de apocalipsă era pe jumătate trecută.

CAPITOLUL VII

Motelul era situat pe o creastă nu prea înaltă, care domina valea Salt Creek, o limbă de pământ destul de îngustă acoperită cu păşuni care se întindea pe aproximativ cinci sute de metri între autostradă şi colinele puţin mai înalte din sud. Exact în faţă la *Ramada Inn,* un mic centru comercial se ridica în plin câmp. Era clar că locuitorii din Nashville aveau o pasiune pentru rustic. Faţadele centrului comercial şi cea a restaurantului *Fast Food,* purtând emblema unui canal naţional, erau din buşteni. În ceea ce priveşte motelul, acesta nu avea nimic comun cu *Ramada* pe care o cunoştea Hunter: aproape îngropat între coline, el nu desfigura cu nimic blândeţea peisajului. Cu un amestec de lemn de culoare închisă, piatră şi sticlă fumurie, el îmbina în mod armonios luxul unui hotel modern cu farmecul unui hotel rustic. Hunter trecu de drumul care ducea la el, ca să ajungă în sat. La dreapta, şcoli; la stânga, un alt hotel important, apoi o intersecţie cu semafoare tricolore. Pe axa nord-sud, autostrada 135; de la est la vest, drumul care traversa Salt Creek şi ducea la Bloomington. Satul Nashville se întindea pe dreapta, agăţat de flancurile colinelor.

Harry Maimuţoiul nu exagerase cu nimic. Orăşelul era pur şi simplu arhiplin. Valuri de turişti, pietoni şi automobilişti se înghesuiau pe străzile înguste, ca milioane de furnici care atacă un coş gigantic de picnic.

În afară de asta, Nashville arată destul de simpatic: un orăşel de carte poştală ilustrată, ieşit dintr-un trecut nu prea îndepărtat. Câteva case vechi, cu faţade din lemn, şi altele mai recente, imitându-le pe cele vechi.

Rulota se angajă în şirul lung de maşini care se îndrepta spre centru. Hunter ştiu imediat că bătălia nu va avea loc acolo. Locul era prea plin de oameni aflaţi în vacanţă. Autocarele cu turişti erau trase peste tot, lângă trotuarele invadate de artişti şi de vânzători ambulanţi, unde oamenii se deplasau în toate direcţiile, Dumnezeu ştie pentru ce!

Semaforul de la prima intersecţie era în pană. Doi poliţişti în uniformă încercau să dirijeze circulaţia, blocată în cele patru direcţii.

Dar Hunter văzuse destul. Venise să repereze locul, nu să facă pe turistul. Coti perpendicular pe prima stradă, încercând să

ajungă în direcţia de unde venea. Strada urca pe flancul colinei şi îl duse pe un platou, la extremitatea sudică a oraşului. Acolo dădu peste altă arteră est-vest, cu o margine de trotuar, o gură de incendiu şi, puţin mai departe, o galerie de artă. Pietonii erau mai puţini, dar şi aici aşteptau autocare cu turişti, trase unul în spatele celuilalt de-a lungul străzii, iar un val de vehicule blocate lăsa să se presupună existenţa altui ambuteiaj, ceva mai jos. Hunter înaintă cu rulota până în dreptul gurii de incendiu. Imediat, un tip îmbrăcat în civil, transpirat, gâfâind, se repezi la portieră.

— Nu puteţi parcă aici! strigă el. Blocaţi accesul la gura de incendiu!

Hunter coborî geamul şi răspunse cu calm:

— Nu-ţi face griji, n-am intenţia să parchez aici. În orice caz, nu v-aş dori un incendiu pe-aici. Nici un camion n-ar putea să traverseze oraşul în acest moment.

Hunter atinsese un punct sensibil. Tipul zâmbi cu amărăciune.

— Oh, le-am spus de nu ştiu câte ori celor de la primărie! Pompierii ar trebui să aibă culoare rezervate. Aşa cum e acum situaţia, oraşul ar putea să ardă liniştit, că noi am fi neputincioşi. Totuşi nu pot să vă las să parcaţi aici.

— Caut drumul spre hotelul *Ramada,* răspunse Hunter. Cum fac?

Tipul arătă spre est.

— Intraţi în şirul de maşini. O să înaintaţi mai bine imediat ce treceţi de câmpul bâlciului. Ştiţi unde vă aflaţi în acest moment?

Hunter scutură capul zâmbind.

— Vechiul drum statal 46. Toţi merg în parcarea bâlciului, exact la poalele colinei. Ţineţi-vă după ei, apoi faceţi la dreapta. Veţi ajunge direct la *Ramada.* Uitaţi, luaţi-vă după trenuleţ! Acolo merge şi el.

Înaintând în mijlocul drumului, tipul opri vehiculele cu un gest, apoi îi făcu semn lui Hunter să intre în spatele micului „tren”, un fost tramvai care se deplasa pe roţi de cauciuc, transformat în locomotivă, trăgând în urma lui câteva vagoane descoperite, pline de pasageri.

Hunter îl salută amical pe tip şi intră în şir. După zece minute, trecea de parcarea bâlciului şi înainta lent, dar fără oprire, în spatele trenuleţului.

Trecuse puţin de două ore când ajunse în sfârşit la *Ramada Inn.* Circulaţia din jur nu era cu mult mai acceptabilă, totuşi Hunter găsi un loc unde să-şi lase rulota. Coborî imediat ca să

facă o recunoaştere rapidă a locului.

Îmbrăcase un costum foarte scump, demn de mafioţii din epoca de aur, dar s-ar fi simţit mai în largul lui în blugi. Locul era rustic, fără sofisticări: lemnul masiv şi piatra creau o atmosferă confortabilă, simplă şi senină.

Două fetiţe jucau domino în salon. La recepţie, funcţionarii erau în blugi; clienţii, cel mult vreo doisprezece, conversau relaxaţi unii cu alţii. Barul era destul de întunecos, iar zidul din fund, împodobit cu oglinzi, dădea impresia de spaţiu. La ora aceea era aproape pustiu. Micul salon adiacent era mobilat cu mese joase şi fotolii confortabile. Puţin mai departe, se afla un alt bar, cu tejghea şi taburete. O pereche de tineri stătea la o masă lângă fereastră, şi bea vodcă Eristoff. La bar, câţiva tineri discutau veseli cu barmanul şi cu o chelneriţă.

Pace şi prietenie!

Hunter trecu rapid în sala de mese; o sală imensă, cu mobile în stil rustic, cu un enorm cămin din piatră la mijloc, a cărui vatră era destul de mare ca să poţi parcă acolo cel puţin un Volkswagen. Erau mulţi clienţi, iar chelneriţele amabile se agitau printre mese. Şi aici era o atmosferă amicală. Ca acasă.

Dar pentru Hunter nu era chiar locul ideal. Totuşi îi plăcea... Ba chiar regreta că nu putea să profite mai mult.

Ieşi şi se adresă omului de la recepţie:

— Aveţi o masă? întrebă el.

Zâmbet simpatic.

— Dacă n-aţi rezervat una, domnule...

— Nu, îl întrerupse Hunter. Dar aveţi o rezervare pe numele domnului Tucker, nu?

— Tucker? zise recepţionerul ridicând din sprâncene. Domnul Roger Tucker?

— Exact.

— Bun. Dacă sunteţi cu...

— Nu, nu sunt cu el, zise Hunter. Dar avem întâlnire aici.

— Ar trebui să sosească pe la trei, domnule. Vreţi să aşteptaţi în salon?

— Cred că trebuie să ne întâlnim la bar, zise Hunter.

— În aceste condiţii... foarte bine... Ştiţi, domnul Tucker rezervă la noi totdeauna un apartament. Dar dacă aveţi întâlnire la bar...

Hunter profită de ocazie.

— Cineva îl aşteaptă deja în apartament?

— Da, secretarul său, domnule.

— Ia să vedem... Puteţi să-mi daţi numărul apartamentului?

Tipul i-l dădu fără probleme, Hunter mulţumi şi se depărtă fără grabă.

Afară, trenuleţul se umplea de turişti care voiau să ajungă la Nashville. Hunter se uită la el un moment, apoi luă hotărârea să urce la apartamentul rezervat.

Bătu la uşă şi îi deschise o blondă drăguţă de vreo douăzeci şi cinci de ani. Nu era chiar tipul lui Hunter, dar era totuşi foarte seducătoare, dacă nu te cufundai prea adânc în ochii ei mari. Purta un fel de pijama de mătase, despicată practic până la buric. Zâmbetul ei atrăgător dispăru repede când vizitatorul o întrebă:

— A venit?

— Cine? întrebă ea cu un aer posac.

Fără să-i răspundă, Hunter zise:

— Probabil că eşti Jackie. Eu sunt Franck. Mi-a spus să vin aici.

Femeia deschise larg uşa şi îi întoarse spatele. Hunter intră şi închise în urma lui. Tânăra persoană era vizibil dezamăgită.

— Poate că te deranjez... zise el drept scuză.

Ea îl privi cu ochii resemnaţi şi răspunse:

— Meseria e totdeauna deranjantă. Dar e în regulă, încep să mă obişnuiesc. Dacă ţi-e sete, serveşte-te de la bar.

Locul nu era rău deloc. Salonul era mare şi confortabil, fără să fie chiar luxos, şi comunica direct cu un dormitor printr-o uşă rămasă deschisă.

Hunter se apropie de dormitor şi aruncă o privire rapidă.

— Barul e în partea cealaltă, zise tânăra femeie uitându-se la el curioasă. Cum ai zis că te cheamă?

— Franck.

Hunter se duse la bar şi îşi turnă vodcă Eristoff cu gheaţă. Fata se trântise într-un fotoliu şi îl privea cu un interes crescând. Hunter se uită la ceas şi murmură:

— Ei bine!

— Ai venit devreme, replică ea. La ce oră ţi-a dat întâlnire?

— La trei.

— Mda, se potriveşte.

— Ce?

Ea suspină şi răspunse:

— Mă cheamă totdeauna cu câte altcineva. Eu trebuie să stau aici şi să mă plictisesc de moarte, în timp ce el... în fine! Vii de la Chicago?

Hunter dădu din cap.

— Eşti aici de mult timp?

— De prea mult timp.

— Ba nu! exclamă Hunter schiţând un zâmbet. Aici e mult mai bine. Mi-a spus că faci progrese enorme în pictură.

Fata râse cu amărăciune.

— Spune-i asta profesorului meu! Franck şi mai cum? Îl privi cu atenţie.

— Franck Lambert, răspunse Hunter.

— De la cine ai luat numele ăsta?

Hunter chicoti.

— Pe mama o chema Lambretta.

— Ciudat, dar nu te-am văzut niciodată, zise ea.

— Nu e de mirare, tocmai am sosit.

— Dar nici la Chicago nu te-am remarcat.

— Nu sunt chiar din Chicago. Adevăratele mele rădăcini sunt la Los Angeles.

— Oh, ai noroc! Îmi place la nebunie Los Angeles.

Acum îi făcea ochi dulci.

— Da, e un oraş grozav, zise el.

Tânăra femeie se apropiase imperceptibil de Hunter.

— Ce s-a întâmplat, Franck? Adică ce se pune la cale aici?

El zâmbi şi dădu din umeri.

— Întreabă-l.

— Mai bine întreb un sfinx! izbucni ea. Dar te întreb pe tine. Ce faci? Eşti antreprenor de clădiri, nu?

— Bineînţeles, şi ţi-aş construi cu bucurie orice. Ce doreşti?

— Şmecherule, zise ea, dar calmă de data asta.

— Dacă ştii, de ce mă mai întrebi?

— Ştiu că treaba se cam înfierbântă aici. Dar aş vrea să ştiu unde şi când ar putea să explodeze. N-aş vrea să mă pomenesc iar blocată într-o încăierare absurdă şi fără ieşire.

— Aici nu rişti nimic, eşti la adăpost, îi zise el.

— Cu tipi ca tine care intră şi ies tot timpul? zise ea scuturând din cap. Am venit aici pentru o viaţă liniştită, şi a fost frumos cât a durat. Dar nu poate să stea singur.

— Lucrurile nu se petrec chiar aşa, Jackie, spuse Hunter. Ar trebui să ştii asta. Focul atrage foc, aşa cum banul atrage alţi bani.

— Mă faci să râd, zise ea cu o mare tristeţe. N-ai nimerit-o deloc. Nimic n-a venit după el aici. El a plecat cu toate sforăriile după el. Şi ce face? Recreează un nou Chicago aici. Adevărat sau nu?

— Pune-i lui întrebarea asta, mormăi Hunter Lambretta.

— N-am ce să-l întreb, zise ea cu o voce plină de amărăciune.

Apoi se repezi în dormitor şi trânti uşa.

Pentru Hunter era perfect. Făcu o inspecţie discretă a salonului, dar nu descoperi nimic. Apoi fata apăru din nou. Îmbrăcase o fustă şi o bluză şi avea o geantă agăţată de umăr.

— Ne părăseşti? întrebă Hunter.

— Ai ghicit, răspunse ea cu blândeţe.

— Ce să-i spun lui Carmine?

— Dacă vrea să mă găsească, ştie unde să mă caute.

Hunter îşi trecu un braţ după talia ei şi o trase spre el.

— Spune-mi unde, ca să ştiu şi eu.

— Du-te la naiba, şopti ea, schimbând timbrul vocii.

— Vreau să ştiu unde să te găsesc, Jackie.

— De ce?

— Să zicem, dacă vrei, din interes personal.

— Adică?

— Poate o problemă de viaţă şi de moarte, răspunse el cu o voce gravă.

— Vorbeşti serios?

— Sunt totdeauna serios când e vorba de meserie, micuţo. Dar uneori te poţi distra lucrând, când unele persoane se arată cooperante.

— Şi te gândeşti probabil în mod serios la cooperarea mea? De ce?

— Nu programez niciodată o femeie şi o întâlnire de afaceri în acelaşi timp, Jackie.

— Du-te la naiba, ticălosule, murmură ea. Eşti scrântit la bilă? Dacă ar afla Carmine, te-ar jupui de viu şi te-ar spânzura de cap ca să se uite la tine cum te usuci la soare.

— Eu zic că merită. Nu crezi?

— E clar că n-ai habar de nimic, zise ea oftând.

El zâmbi şi zise cu o voce foarte blândă:

— Exact, şi mai ales nu ştiu unde să te găsesc.

Fata era vizibil tentată, dar ezita temătoare. Apoi zise brusc:

— OK, ca să-l învăţ minte o dată. Drumul spre nord, numărul 135. E la stânga, n-ai cum să greşeşti casa. De altfel e şi o pancartă: *Albăstrea şi floare-broştească.*

— Voi veni, zise el.

— În acest caz, sper că nu pentru el, replică ea.

— Lucrurile devin destul de dementiale în ultima vreme, remarcă Hunter. S-ar putea să fie într-adevăr unele dificultăţi.

— Motiv pentru care vei face probabil deplasarea în locul lui?
— Hm, hm...
— Auzi, ce se întâmplă?
— Vorbim de asta mai târziu.
— Totul merge anapoda, nu?
— Am vaga impresie că da.
— Şi ai în joc anumite interese?
— Mai mult sau mai puţin.
— Pentru ce te afli aici? Să salvezi sau să lichidezi? întrebă ea cu răceală.
— Pentru amândouă, răspunse el. Te deranjează?
— Nici pomeneală.
Şi, îndreptându-se spre uşă, întoarse capul şi zise:
— Merită, Lambretta. Să nu-ţi uiţi muniţiile. Vei avea nevoie.
— Nu-ţi face griji, o asigură el, muniţiile astea nu mă părăsesc niciodată.
— O să vedem, zise ea râzând. Apoi ieşi închizând încet uşa.
„Aiurea!”, murmură Hunter. Lăsă un avans tinerei femei, apoi plecă şi el. Era două şi jumătate. Dacă măcar ar fi putut să-l întrezărească pe tip!
Trecând pe lângă bar, văzu prin uşa de sticlă ceva care îl opri brusc în loc, captându-i întreaga atenţie. Se uită din nou, dar prima privire îi fusese de ajuns. La o masă de lângă fereastră, o femeie tânără bea un cocteil de o culoare foarte exotică. Purta o cămaşă lungă din mătase supersexy şi îşi expunea picioarele în mod ostentativ. Dar era o femeiuşcă al naibii de bine făcută! Şi avea un nume tare ridicol.
Rose d’Avril.

CAPITOLUL VIII

Hunter se aşeză lângă tânăra femeie şi îi şopti cu un ton neutru:

— Încântător acest ţinut din Indiana, nu?

Rose d'Avril schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Îmi pare rău, soldatule, dar eşti urmărit. Ţi-ai întâlnit prietenul?

— Nu încă. Dar cercetaşii lui trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Să nu pierdem timpul. Cine mă caută?

— L-am sunat pe domnul Brognola ca să-i dau raportul. Era... în sfârşit... absolut încântat că-mi aude vocea. Încearcă să ia legătura cu tine din zori. Apropo, ce-i ăla „plimbăreţul"?

— Telefonul mobil al rulotei, explică Hunter. Este echipat cu un robot.

— Domnul Brognola te sfătuieşte să-l branşezi ca să-ţi recuperezi mesajele. Te-a sunat sistematic din oră în oră, începând de dimineaţă.

Chelneriţa se apropiase ca să ia comanda lui Hunter. Ceru o vodcă Eristoff cu gheaţă, băutura sa preferată. Apoi se întoarse spre însoţitoarea sa.

— Care e mesajul?

Rose d'Avril se mulţumi cu o privire admirativă.

— Eşti superb, zise ea. Te prinde de minune genul gangster.

— OK, vorbeşte-mi de mesaj.

— Ceea ce se pune la cale în Indiana nu-i un fleac.

Hunter se încruntă.

— Spune-i că-i mulţumesc, dar simt deja în avans faţă de el. Acum, dacă...

— Stai, a mai spus şi altceva. Dar mai întâi trebuie să găsim un limbaj comun.

— Credeam că asta s-a rezolvat, spuse el. Auzi, aici se pregăteşte o baie de sânge. Şi foarte curând. Cu sau fără mesaj, aş vrea ca mica ta persoană încântătoare să se care de-aici imediat. Ai înţeles?

Ea îl privi cu ochii ei mai luminoşi ca niciodată.

— Ah, avea deci dreptate!

— Adică?

— Da, domnul Brognola mi-a vorbit despre toate acele prietene pe care le-ai pierdut, care au dispărut, dacă vrei. Ţi-e

frică pentru mine, nu?

Într-adevăr, nu voia să-şi rişte viaţa. Dar, pe de altă parte, nu putea să-i spună că era un dar al cerului pur şi simplu otrăvit: un handicap sublim dar suplimentar pentru propria lui supravieţuire, atât timp cât rămânea alături de el.

Hunter îi zise simplu:

— OK, mi-e teamă, şi am motive întemeiate, crede-mă. Pe lumea asta există două categorii de indivizi, Rose d'Avril. Cei care fac dragoste şi cei care fac război. Pe tine te trec în prima categorie.

— Aiureli, şopti ea. Mi-ai explicat că dragostea şi războiul sunt doar două aspecte ale aceleiaşi realităţi. Dacă sunt în stare să fac dragoste, trebuie să ştiu şi să lupt. Acum, tu care eşti un războinic...

Hunter nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu era deloc proastă puştoaica, îl bătea pe propriul său teren. Hunter îi zise brusc:

— Ţi-am spus cât de încântătoare eşti?

Ea roşi. Privirile se încrucişară un moment, apoi tânăra femeie îşi duse paharul la buze ca să-şi ascundă tulburarea. În sfârşit. În cele din urmă murmură:

— Nu, dar...

— Ei bine, am băgat de seamă.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Acum răspunde-mi.

— Ce vrei să ştii?

— Cunoşti inversul războiului, dragostea?

Nu era nici locul şi nici momentul să continue discuţia.

— Haide să lăsăm întrebarea în suspans deocamdată.

Dar Rose era încăpăţânată.

— În orice caz, domnul Brognola mi-a spus clar. După el, niciodată ura nu te-ar fi dus atât de departe.

— Şi ce ţi-a mai spus?

— Rămân cu tine sau tot mai vrei să plec? întrebă ea fără cea mai mică emoţie.

— Termină-ţi mai întâi băutura.

— Ce generos eşti! Eşti un înger.

— Timpul mă presează, Rose d'Avril, zise el cu un regret sincer în voce. Îmi transmiţi mesajul sau nu?

Dar era prea târziu. Primul locotenent al lui Tuscanotte, Fuzz Martin, intrase în bar şi se îndreptase spre tejghea. Privirea lui se

încrucişă imediat cu cea a lui Hunter. Se uită rapid la Rose d'Avril, apoi la ceilalţi clienţi.

Martin lucrase mult timp în cadrul poliţiei din Chicago. Fusese dat afară în urmă cu zece ani căci, după cum spuneau zvonurile, refuza să împartă cu unii din superiorii săi bacşişurile pe care i le dădea Mafia. Şi de atunci făcea parte din escorta personală a lui Tuscanotte. Era un tip solid şi bestial, cu un nas enorm striat de vene şi cu o uşoară sclipire de dementă în ochi. Se mai spunea că îi face o mare plăcere să-i facă pe oameni bucăţi. Figura în dosarele lui Hunter: fişa lui era incredibil de prolixă şi menţiona detalii foarte interesante despre obiceiurile acelei brute însetată de răzbunare.

Avea un dram de nebunie, dar nu era prost.

Chiar mai înainte ca Rose d'Avril să-l fi remarcat, tipul ieşise deja. Hunter puse mâna pe mâna fetei şi şopti:

— Ridică-te imediat şi du-te la toaletă. Nu te uita în urma ta. Haide!

Ea îi adresă o privire plină de întrebări, dar Hunter se ridicase şi se depărta. Trecând prin fundul barului, Hunter ajunse în sala de mese şi îl zări pe Willy Frio, al doilea locotenent al lui Tuscanotte, care traversa rapid holul de la recepţie în direcţia barului. Nu-şi ascultă instinctul, se deplasă la recepţie şi îl văzu pe Frio intrând în bar. Se pregătea să-l urmeze când Rose d'Avril apăru dintr-un mic pasaj. Furios că o vede acolo, Hunter se repezi la ea şi o trase pe culoar. Acesta ducea nu numai la toaletă, ci şi la biroul secretariatului. Intră acolo. Datorită unui panou de sticlă, se putea supraveghea intrarea hotelului: post de observaţie ideal. Martin şi Frio tocmai ieşeau. Tuscanotte era şi el acolo!

Mafiotul stătea lângă un Ford Continental, a cărui portieră din faţă era deschisă. După toate aparenţele, abia coborâse din maşină. Fuzz şi Frio se repeziră la el, încercând în mod vizibil să-l convingă să urce la loc în maşină.

Un val de parfum subtil ajunse la nasul lui Hunter, în timp ce Rose d'Avril îi murmura la ureche.

— El e?

— Mda, cel mai mic de statură. Dar mi-e teamă că păsărică îşi va lua zborul. Oamenii lui m-au reperat.

— Te cunoşteau?

— Nu era nevoie. Au simţit ameninţarea. De-ăsta au venit înainte.

— Ciudat mod de a trăi! Şi acum?

Hunter o atinse uşor cu palma peste fund pe Rose şi mormăi:

— Întoarce-te repede la masa ta!

Tuscanotte intra. Ucigaşii lui nu reuşiseră să-l convingă.

Rose d'Avril se strecură în hol fără o vorbă. Hunter ieşi printr-un vestiar, găsi o uşă şi ajunse exact la intrarea în motel. Se afla acolo, exact în dreapta uşii, când intră Carmine Tuscanotte.

— Salut, Carmine, zise el. Nu ne-am văzut de multă vreme. Intră să-ţi spun de ce avem întâlnire.

CAPITOLUL IX

În alte timpuri, ticălosul nu ar fi depăşit niciodată stadiul unui gangster de cartier, controlând un teritoriu prost de gradul trei. Şi asta cu ajutorul unchiului său, regretatul Jacke Vecci. În rest, când Hunter decapitase Organizaţia la Chicago, Tuscanotte nici măcar nu figura pe lista lui. Dar norocul îi surâsese acestui pistolar de periferie după ce garnitura puternică de mafioţi din Chicago fusese distrusă. Şi, fără să fie propriu-zis un vizionar, Carmine Tuscanotte se dovedise un oportunist remarcabil. Şi nici prost nu era. De altfel, prostia nu duce niciodată foarte departe în lumea interlopă, şi nici norocul orb. Oricum, nepotul lui Vecci apăruse într-o zi ca unul dintre cele trei capete gânditoare capabile să preia hăţurile puterii „dărăpănate" de la Chicago. Şi nu era plasat prost nici pe plan naţional. Mafia din Chicago nu era singura care suferise atacurile repetate ale Exterminatorului. Organizaţia era în plină debandadă pe întreg teritoriul. Dar nu era definitiv distrusă. Într-o zi, cineva, undeva, avea să găsească mijlocul să reclădească nişte structuri capabile să recupereze resturile vechii puteri.

Şi Hunter vedea foarte bine statul-major care se năştea la Chicago luând conducerea acestei acţiuni. Motiv pentru care îl alesese ca ţintă prioritară, pentru prima din cele şase zile de infern: această lună de apocalipsă.

Şi iată că întindea mâna noului şef al acestei Mafii care renăştea. De altfel, ţinând cont de împrejurări, nu avea altă soluţie.

Holul de la intrare era plin de oameni şi cele două fetiţe jucau în continuare domino. Afară, trenuleţul îşi descărca cetele de turişti.

În timp ce dădea mâna cu el, Tuscanotte îl sfredelea cu privirea.

— Nu cred că te cunosc, Lambretta.

— În orice caz, pe coasta de est toată lumea te cunoaşte cine eşti, Carmine.

— Ha, ha! Vrei să zici puţinii care au reuşit să supravieţuiască?

Hunter-Lambretta râse scurt.

— Cred că timpurile sunt grele cam peste tot. Ţie cum îţi merge?

— Ne descurcăm.

Hunter se uită în jur, vizibil cu admiraţie.

— Da, văd.

Tuscanotte începu să râdă.

— Ei, da! Trebuie să trăieşti bine, nu? Apropo, cum m-ai găsit?

— M-a trimis Ben Davis.

Faţa mafiotului rămase nemişcată.

— Pentru ce? întrebă el.

— A fost atins în dimineaţa asta.

— Ce înseamnă *atins?*

Hunter explică cuvântul şi adăugă:

— Toată afacerea lui a ars ca un foc de paie. Cineva i-a dat foc. Ben a crezut că ai vrea să fii anunţat. El însuşi e... în fine... Deocamdată nu e disponibil.

— Să mergem la bar, zise Tuscanotte.

Hunter nu văzu nici un inconvenient. Improviza, gata să se folosească de cea mai mică ocazie. Cele două gărzi de corp îl observau de la o distanţă respectabilă. Tuscanotte făcu câteva glume amicale cu câţiva angajaţi ai hotelului – tipul era cunoscut şi respectat. I se spunea „domnul Tucker”. Willy Frio îi precedase şi lua loc la o masă, într-o alveolă din fund. Iar fostul poliţist discuta cu omul de la recepţie.

Imediat ce intră în bar, Tuscanotte îşi îndreptă irezistibil privirea spre Rose d’Avril. Hunter remarcă că alegea cu grijă o masă de unde să poată sta cu ochii pe ea fără a fi nevoit să se întoarcă. Hunter se aşeză în faţă, cu spatele la tânăra femeie.

O chelneriţă se apropie imediat, numai zâmbet.

— Bună ziua, domnule Tucker.

Tuscanotte o mângâie pe fund şi o întrebă:

— Ce mai face Joe?

— Oh, foarte bine! răspunse ea. Nu prea aţi mai fost aici în ultima vreme.

— Ei, afacerile! răspunse oftând Tuscanotte luând un aer grav. Dar e foarte bine să te întorci acasă, nu? Pentru mine, ca de obicei, Jenny.

Fata se întoarse spre Hunter şi îl întrebă:

— Să vă aduc paharul care l-aţi lăsat la masa dumneavoastră?

— Nu, inutil. Nu stau mai mult de un minut.

Dar mafiotul nu era surd, iar ochiul său de linx reperase deja paharul lăsat la masa unde se afla fata aceea superbă.

— Spune-i doamnei să vină la masa noastră, sugeră el chelneriţei.

— Întâi să termin de vorbit, replică Hunter cât se poate de

serios.

— OK, dar ia-o încetişor. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu cunosc încă detaliile. Cineva a început să tragă în ei şi depozitul a făcut explozie, apoi a ars. N-a mai rămas nimic, Carmine, absolut nimic.

— Spune-mi Roger, te rog.

— Cum vrei.

— Ce căutai acolo?

— Venisem să dau o comandă. Lucrăm de mult timp cu tine.

— De unde ştii că e vorba de mine?

Hunter schiţă un zâmbet.

— Haide, haide, cine vrea, află, nu cred că asta e o noutate pentru tine.

— Vii de la New York?

Hunter dădu din cap.

— Şi pentru cine lucrezi?

— Cândva, şeful era Marinello. Bietul Augie! Acum, Dumnezeu ştie cine i-a luat locul. Totul se mişcă, nimic nu e clar. Dar poate că tu ştii?

Tuscanotte chicoti.

— Nu sunt Dumnezeu ca să le ştiu pe toate!

— Totuşi, răspunse calm Hunter, după cât se spune... dacă alegi cărţile bune... ai putea foarte bine...

Tuscanotte chicoti din nou. Chelneriţa venea cu comanda. Schimbă câteva cuvinte amabile cu ea, apoi privi cum se depărtează, după care se întoarse spre vizitator.

— Deci, Ben te-a trimis la Nashville?

— Mai exact, m-a expediat la Stoney Gap Hill. Şi acolo, Maimuţoiul mi-a spus să vin aici.

— Îmi vine greu să te cred.

— Atunci să nu mă crezi. În orice caz, sunt aici.

Tuscanotte era un tip ciudat, cu o faţă de copil, gata oricând să zâmbească, aproape candidă. În realitate, nu era nasol şi arăta foarte bine la cei patruzeci de ani ai săi. Avea succes la femei, dar Hunter ştia cât de vulnerabil era călcâiul lui Ahile la acest personaj.

Tuscanotte se uită la ceas, apoi ridică ochii spre Hunter-Lambretta şi zise zâmbind:

— Acum sunt destul de grăbit. Peste câteva minute am o întâlnire. De ce n-a venit Harry chiar el?

— În locul tău, eu mi-aş anula întâlnirea. Harry n-a venit chiar el pentru că n-a putut. Toţi oamenii tăi de la Stoney sunt morţi.

Tuscanotte ştia să se controleze. Se ridică în picioare nepăsător, zâmbind şi îi zise foarte calm lui Hunter-Lambretta:

— Mi-am amintit brusc de o altă întâlnire urgentă. Stai pe-aici, ne vedem imediat ce voi fi terminat. Tot ce mi-ai spus e foarte interesant, aş vrea să discutăm mai mult. Şi... mulţumesc că ţi-ai dat atâta ostenealã pentru mine. O să mă revanşez.

Ieşi, nu fără să arunce spre Rose d'Avril o ultimă privire pofticioasă.

Hunter era încântat că venise în Indiana. Carmine Tuscanotte nu era un om de duzină. Era un supravieţuitor, unul adevărat, dintr-un neam tare şi perfect de bine adaptat, cel mai îngrijorător pentru Hunter.

Willy Frio dispăruse. După toate aparenţele, barul mai avea o ieşire, în satele pistei de dans. Hunter aşteptă câteva clipe, apoi se ridică şi veni la masa la care se afla Rose d'Avril.

— Povesteşte-mi, murmură ea anxioasă.

— L-am făcut să plece, explică Hunter.

— De ce?

— Ca să am mâinile libere.

— Ce zici?

Dar Hunter nu avea timp să-i explice tinerei femei principiile sale de strategie. Se limită să o întrebe:

— Ştii cumva dacă poliţia a curăţat ascunzătoarea la Louisville?

— Da, au sosit ieri după noi. De ce?

— Pentru că am menţionat numele cuiva, explică el. Şi Carmine va vrea să verifice chestia asta. Aş vrea să ştiu dacă îi va fi posibil.

— În următoarele patruzeci şi opt de ore, zise Rose, nu va avea nici o posibilitate să intre în contact cu tipii de la depozit. Sunt categorică în această privinţă.

— Mi-e de ajuns, răspunse Hunter. Începând de acum înainte, mă încred în flerul meu, Rose d'Avril. Nu ştiu unde mă va duce. Dar nu uita că mă cheamă Franck Lambretta. Nu te mişca de-aici, iar dacă primeşti un telefon de la mine, sau pentru mine, treci la atac.

Se pregătea să plece rapid, dar ea îl prinse de braţ şi murmură:

— Mesajul de la Brognola e...

— Să mai aştepte puţin, o întrerupse el.

Şi se îndreptă spre sala de mese, fără nici un gest de rămas bun. De data asta ieşi pe la bucătărie şi ajunse la colţul clădirii,

exact la timp ca să vadă Fordul Continental îndepărtându-se.

O luaseră spre est. De ce nu? Hunter se deplasa în spatele lor la volanul rulotei într-o direcţie unde spera să aibă în sfârşit mâinile libere.

CAPITOLUL X

Maşina ţintă gonea pe vechiul drum statal în direcţia Columbus, ca să ajungă probabil la drumul de centură, care trecea la aproximativ trei kilometri în exteriorul oraşului. Şi şoferul rulotei era foarte surprins. O întoarcere imediată la locul unui atac nu era deloc manevra la care se aştepta de la o vulpe bătrână ca Tuscanotte. Hunter înţelese şiretenia la vreo opt sute de metri înainte de intersecţie. Cobora drumul în serpentină spre valea Salt Creek. Ţinta era foarte vizibilă, la câteva sute de metri în faţă. La sud, drumul de centură se întindea paralel cu digul micii văi, dar punctul de joncţiune rămânea invizibil. Spre nord, se zărea un alt drum care ajungea la vechiul drum statal printr-o intersecţie, exact în vârful colinei. Era un drum neasfaltat, foarte îngust, dar virajul de îmbinare era destul de degajat. La vreo sută de metri de intersecţie se aflau garate câteva maşini, cu faţa spre nord-vest.

Fordul Continental luă brusc virajul şi se opri lângă celelalte vehicule. Portierele se deschiseră brusc, lăsându-i pe cei din interior să coboare. Probabil că era vorba de o şedinţă improvizată în aer liber.

Hunter continuă să înainteze lent, cu toată aparatura de reperare optică în funcţiune. Acel drum neasfaltat nu era prea atrăgător. La intersecţie, panouri în formă de săgeată indicau existenţa, undeva în preajmă, a campingului *Palawopec,* un camping naturist mixt, şi a unui centru de distracţii, *Ranch Framasa.* Foarte bine. Dar drumul se întindea pe lângă o creastă foarte împădurită, dispărând aproape imediat de cealaltă parte a pantei, intrând într-o pădure deasă. Un torent furios, alimentat de ultimele ploi, cobora paralel cu drumul. Nu, nu era chiar drumul ideal ca să încerci o aventură. Hunter mai înaintă puţin pe vechiul drum statal şi, după un viraj în unghi drept, găsi un loc, pe marginea drumului, de unde putea să observe, fără să piardă nimic din ce se petrecea pe celălalt drum.

Camera video avea în stoc o înregistrare de paisprezece secunde. Hunter puse banda cu încetinitorul şi văzu un lucru foarte interesant. Supravieţuitorul, Maimuţoiul, păstrase în mânecă două-trei cărţi trucate, încercând un ultim efort de supravieţuire.

Hunter branşă radiotelefonul ca să joace propria lui carte.

— Aici Striker, îi zise el vocii familiare care îi răspunse, la mai multe mii de kilometri de acolo. Sun de pe portabil, deci fără valuri.

— Nu te mai aşteptam, Striker, răspunse vechiul său prieten. Cum e situaţia acolo?

— Nu prea veselă, recunoscu Hunter. Cunoşti acele mituri vii care ne vin dintr-o altă epocă? Mă aflu nu departe de un orăşel al cărui nume le seamănă. Am descoperit aici o mulţime de surprize. Nişte mituri vii de alt gen. Pentru asta ai solicitat mobilul?

— Exact, răspunse Brognola. Am interceptat unele convorbiri destul de edificatoare azi dimineaţă. Nici eu nu vreau să vorbesc prea mult despre asta, dar se pare că ai ajuns într-un *no man's land.* Un paradis pierdut pentru acele mituri vii de care vorbeşti.

— Mda, răspunse Hunter gânditor. Aşa citesc şi eu istoria aici. Voiam doar o confirmare. De unde ai informaţia? De la Chicago?

— Hum, hum... Nu mă poţi suna pe o linie protejată?

— Imposibil deocamdată, răspunse Hunter oftând. Ţin tigrul de coadă şi mi-ar părea rău să-l las să scape. Ar putea să mă tragă Dumnezeu ştie unde, şi jungla asta nu mă atrage deloc. În orice caz, dacă aş lăsa-o moale... Nu, acum trebuie să mă grăbesc. Poate că asta e singura ocazie.

— Ai grijă totuşi, zise Brognola. Poate să fie şi râul fără întoarcere. Cifrele noastre indică o superioritate zdrobitoare a inamicului. Şi nu mai suntem la Miami Beach. Sincer îţi spun, nu văd nici cea mai mică oază de pace pentru tine acolo.

— Atunci trebuie să-mi fac una, răspunse Hunter. De ce-ai amintit de Miami Beach?

— Seamănă, la eşalon regional, fireşte.

— Câte regiuni crezi?

— Ai pus degetul pe rană, zise Brognola rânjind. S-ar putea să fie doar una.

— Înţeleg, murmură Hunter aprinzând o ţigară.

— Striker, zise Brognola în aparat.

— Sunt aici.

— Ce pui la cale?

— Visez la o ocazie de aur.

— Nu risca. E sfatul unui prieten. Nu pot să-mi bag nasul în acel sector fără să nu stric totul. În cel mai bun caz, aş putea interveni după. Nu e prea liniştitor pentru tine.

— Ştiu, răspunse calm Hunter.

— Pentru noi, Striker, operaţiunea nu ţine.

— Atunci cu ce se mai potriveşte trecutul? replică Hunter cu un ton de lehamite. E esenţial, fir-ar să fie! Nu-i pot lăsa să fugă. E marea slujbă de luni, Hal. Dacă marchează un punct aici, restul a fost zadarnic. Nu, n-am să le fac niciodată un astfel de cadou.

Brognola ştia foarte bine asta. Oftă resemnat şi zise:

— Poate că am fost... să zicem... puţin cam optimişti, în pronosticul nostru de *happy end.* I-am cotat greşit pe noii alergători. Măcar pe unii. Îţi sugerez să revezi întreaga ta situaţie. După părerea mea...

— Inutil, zarurile morţii au fost aruncate, Hal. Şi giulgiul e pregătit.

— Bun!... La urma urmelor, tu eşti singurul care poţi să judeci situaţia, totuşi cred că...

— Ia legătura cu dama mea de companie. Acum e la barul de la *Ramada.* Trimite-o la Indianapolis. Şi nu-ţi face griji pentru mine, Hal; acţiunea e în plină desfăşurare.

— Îţi doresc să meargă bine. Dar să mă ţii la curent cu tot ce se întâmplă, fir-ar să fie! Ultima informaţie valabilă local: „Lumină divină”. Nu e mare lucru, dar e tot ce am. Caut-o.

Hunter râse scurt şi îi promise prietenului său că o va căuta. Apoi întrerupse legătura şi îşi consacră întreaga atenţie asupra situaţiei prezente.

Una dintre maşinile garate pe drumul de pământ bătătorit întorsese ca să intre pe drumul statul, venind acum spre el cu toată viteza. Hunter ascunse rulota pe un mic drum de acces, care ducea la o fermă, şi îşi îndreptă instrumentele optice spre bolid. Apoi branşă sistemul de control-atac. Turela lansatorului de rachete se puse în mişcare sub panoul culisant al acoperişului, gata să ia poziţie imediat ce ar fi fost acţionată.

Strădanie zadarnică. Bolidul abia dacă reduse viteza ca să ia virajul şi trecu pe lângă rulotă ca săgeata. Era o maşină cu ucigaşi, probabil nişte cercetaşi trimişi la Stoney Gap Hill ca să verifice veridicitatea atacului.

Celelalte maşini demarau în direcţia celor două parcuri de distracţii. Dar Hunter avea impresia că această pistă greşită ducea şi în direcţia unui parc diferit. Poate că un paradis pierdut. Unde toate acele mari animale de pradă din lumea interlopă pe cale de a renaşte se adunau, în căutarea Luminii divine. Era într-adevăr ocazia ideală. Dar Brognola avea oarecum dreptate: pentru Bob Hunter putea să fie şi râul fără întoarcere. De ce nu? Destinul îl ducea pe Exterminator totdeauna pe marginea prăpastiei... la porţile iadului. Nu-i aşa, Rose d’Avril?

Drumul neasfaltat avea un nume: Clay Lick Road. El pătrundea direct într-o vale adâncă, mărginită de coline orientate spre vest. Ţinutul oferea aici un spectacol cu adevărat superb. Hunter remarcase deja această frumuseţe. Acum înţelegea de ce Venturi îi îndrugase chestia cu copacii toamna. Cu excepţia câtorva terenuri cultivate, în jurul unor ferme rare, colinele erau acoperite de o pădure foarte deasă, cu copaci din mii de specii, ale căror culori schimbătoare, în timpul toamnei, ofereau cu siguranţă un spectacol uluitor. Pe primul kilometru, drumul semăna cu un tunel săpat printre copacii al căror frunziş abundent forma o adevărată boltă, într-o parte era flancul abrupt al colinei, de cealaltă parte, torentul înspumat, alimentat de ploaie.

Nu, locul nu era deloc atrăgător, mai ales pentru omul de la volanul rulotei de război.

Dar puţin mai departe, cursul torentului forma un S mare, trecând de două ori pe sub drum, apoi valea se lărgea, mărginită de pante mult mai blânde pe stânga. Hunter descoperi câteva case bine întreţinute, în mijlocul unor terenuri cultivate: grâu, apoi ceva ce nu recunoscu pe loc: tutun. Vacile păşteau liniştite pe flancul colinei, la marginea pădurii.

Clay Lick şerpuia în mijlocul acestui decor pastoral până la extremitatea văii, la vreo cinci sute de metri mai departe. Acolo drumul intra din nou între doi versanţi de coline, apoi urca de-a lungul unei înălţimi acoperită în întregime de copaci cu frunze persistente. Brazi. Arborii de Crăciun, poate chiar ai lui Dumnezeu... Apoi, exact dincolo de o altă colină abia conturată, arborii de Crăciun dispăreau, lăsând locul Luminii divine.

Mulţumesc Hal, informaţia era bună!

Hunter îşi continuă drumul până la un mic drum de pământ bătătorit care trecea peste torent şi intră într-un parc superb ce acoperea flancul unei costişe. Nu se vedea nici o casă: doar o alee lungă mărginită de copaci, traversând hectare de pajişte bine întreţinută, etajându-se până la pădure. Drumul se ridica puţin ca să cotească pe un mic mungel; mai jos, Hunter zări ca un fel de panaş printre copaci: cortegiul maşinilor care coborau de cealaltă parte a crestei.

Proprietatea nu avea gard. Nu părea necesar. Torentul constituia o barieră suficientă. Un mic pod de beton, foarte îngust, era barat de un lanţ, exact ca la Stoney Gap Hill. În spatele lui, doi tipi în cămăşi se jucau cu o minge. Altul făcea ronduri în iarbă pe o motocicletă.

Proprietate privată. Trecerea interzisă. Existau deci şi tăbliţe, dar cea mai interesantă era un pe butuc pe care fusese scris cu fierul înroşit în foc: *Refugiul Luminii divine.*

Paradisul pierdut în sfârşit regăsit? Şi nu se zgârciseră în privinţa spaţiului, ticăloşii! *Refugiul Luminii divine* se întindea cât vedeai cu ochii pe mii de hectare.

Astfel, Mafia pe cale de a renaşte îşi amenajase ascunzătoarea ideală: un adevărat sanctuar. Hunter trebuia să vadă mai de aproape. Înainte de a distruge totul, voia să-i identifice pe ocupanţi şi să descopere ce cloceau acolo. După care avea să înfăşoare refugiul într-un giulgiu de sânge.

Brognola îl lăsase să înţeleagă că era vorba de o adunare la vârf, la care veneau şefii tuturor organizaţiilor din Middlewest. În schimb, Harry Venturi jurase pe propria viaţă că Tuscanotte avea întâlnire cu nişte oficiali în statul Indiana.

Hunter cunoştea foarte bine psihologia oamenilor Mafiei. Un tip ca Venturi, în poziţia în care se afla, nu ar fi riscat să-l tragă în piept. Probabil că ascunsese sau camuflase o parte din adevăr, dar probabil că era şi veridicitate în povestea lui.

Deci, dacă se luau lucrurile de la început: avusese într-adevăr loc o întâlnire prevăzută cu nişte oficiali la orele trei, la *Ramada.* Acum era o reuniune plenipotenţiară a seniorilor din Middlewest, într-o ascunzătoare cu numele de *Refugiul Luminii divine.*

Toate astea erau chestii solide. Simpla eliminare a lui Carmine Tuscanotte ar fi fost doar o lovitură de sabie în apele tulburi în care vânau toate acele fiare mafiote.

Dar timpul trecea, iar Hunter nu avea de ales. Dacă voia să progreseze, trebuia să pătrundă în acea ascunzătoare şi să sondeze ambianţa.

Urâtă treabă...

CAPITOLUL XI

Pe o distanţă de câteva sute de metri, drumul traversa pajişti mlăştinoase, mărginite de păduri dese. Torentul dispăruse ca să intre în pădure, în timp ce drumul urma coasta pe flancul colinei. Apoi, brusc, cotea ca să urmeze conturul colinei. Atunci Hunter descoperi ceea ce aştepta: un nou drum pornind spre dreapta şi care ducea la o fermă în plină prerie.

Accesul spre *Refugiul Luminii divine* se afla exact în spatele fermei. De altfel, harta de pe ecranul computerului de navigaţie părea să confirme acest lucru. Hunter se afla la extremitatea de nord-est a proprietăţii. Şi, dacă harta era corectă, nu putea să meargă mai departe cu maşina.

Ferma părea părăsită.

Branşă sistemele optice şi de detectare acustică şi intră cu rulota pe drum. Nici o îndoială; locul era pustiu şi probabil că de mult timp.

Opri rulota în spatele clădirii, branşă masa luminoasă, inseră harta topografică a sectorului şi studie centimetru cu centimetru configuraţia terenului. După douăzeci de minute, Hunter cunoştea locul mai bine decât un autohton. Descoperi prezenţa unui mare lac artificial, cu o suprafaţă de câteva hectare, blocând fundul râpei înguste ca un fel de baraj. Era o întindere de apă, lungă şi îngustă, orientată nord-sud. Harta nu-i indica adâncimea, în schimb arăta dala de beton construită ca să reţină apa. De jur-împrejur se vedeau maluri foarte înclinate – pereţii râpei iniţiale – şi numai extremitatea sudică se termina în pantă lină: o plajă de beton. Şi, bineînţeles, în jur şi dincolo de perimetru, se înşirau mici creste împădurite, unele după altele, ca şi cum un gigant s-ar fi amuzat încreţind terenul.

Un avantaj, fireşte, dacă ştiai să-l foloseşti. Altfel, un viespar.

Harta nu menţiona nici o construcţie. Trebuia deci să recunoască locul direct. Şi nimic nu-i spunea dacă indivizii erau tipicari în materie de siguranţă. După toate aparenţele, starea terenului putea să facă inamicul mai puţin vigilent. Dar Hunter nu era un inamic obişnuit. Iar creierul său lucra acum cu mare repeziciune.

Încercă să se pună în pielea unui mafiot ajuns acolo. Care erau atuurile naturale? La est, proprietatea era bine protejată de torentul furios şi nu avea decât o sigură cale de acces păzită.

Pornind de aici, se întindeau câteva hectare de prerie, teren descoperit, protejat de pădure, apoi zidul unui baraj, un lac şi, în sfârşit, o altă colină foarte abruptă, în vârful căreia – *poate* – se afla tabăra centrală. La nord, la vest şi la sud, relieful era haotic, format doar din creste abrupte, acoperite de păduri foarte dese.

În ansamblu, era destul de liniştitor, mai ales pentru nişte gangsteri obişnuiţi cu străzile din Chicago. Destul ca să devii mai puţin vigilent...

Dar totdeauna e nevoie de santinele. Aşa că plantăm doi băieţi jos şi să-i punem să se distreze ca să nu atragă atenţia vreunui eventual plimbăreţ. Apoi, alt individ, dotat cu o motocicletă, va patrula în interiorul proprietăţii. Mai adăugăm o santinelă de siguranţă la fiecare extremitate a domeniului, plus o echipă cu motociclete ca să patruleze pe creste, şi gata! Restul era lăsat în seama topografiei terenului.

Hunter trecu în spatele rulotei ca să se schimbe. Îmbrăcă un combinezon de camuflaj, vestigiu al anilor petrecuţi în Vietnam, şi ghete de luptă. Apoi luă o centură de muniţii pentru carabina Weatherby, apucă Beretta şi îi montă surdina, după care o puse la subsuoară. Îşi mai luă un binoclu şi, după un moment de gândire, un stilet şi mai multe garouri de nylon.

Scoase repede carabina din toc, o curăţă cu afecţiune, o încărcă şi o agăţă de umăr. Era gata şi părăsi vehiculul.

După câteva minute se opri: lupii din Chicago puseseră o santinelă neaşteptată la nord-est. Dar tipul crezuse probabil că patronii lui fuseseră cuprinşi de o nebunie subită. Dezbrăcat până la brâu, tipul se bronza la soare, întins în iarbă, cu un braţ peste ochi, ca să se protejeze de soarele puternic. Arma, abandonată, zăcea lângă el.

Terenul era degajat, deşi o iarbă înaltă, grasă şi aspră creştea acolo unde, cu câţiva ani mai înainte, se ridicau încă arborii Crăciunului. Hunter intră în iarbă şi păşi peste un fir de sârmă ghimpată, pătrunzând în tabăra inamică.

Tipul se ridică brusc. Întinse mâna să ia arma răsucindu-se ca să ajungă cu faţa la intrus.

— Te afli pe o proprietate privată, idiotule, zise el rânjind. N-ai dreptul să vânezi aici.

— Ia mai zi o dată, spuse Hunter scoţând Beretta.

Pistolul trase fără zgomot. Bronzatul înghiţi totul: rânjetul, dinţii, gura, bărbia şi chiar şi nasul.

Hunter îl târî de picioare în pădurea de pini. Îl scotoci şi scoase un portofel. Individul se numea Edward Kramer. Nu aparţinea

confreriei sângelui ci, după informaţiile pe care Hunter le avea despre el, lucrase pentru diferiţi *capi.* Nu era genul de tip fiabil, şi asta confirma ipotezele lui Hunter. Noua Organizaţie din Chicago făcea apel din ce în ce mai mult la mercenari care nu erau legaţi de ea prin jurământul sângelui. Aveau deci probleme serioase cu recrutarea.

Hunter părăsi cadavrul şi merse mai departe. Avea încă mult teren de cercetat, înainte de a decide dacă putea să treacă la asalt. Mercenari sau nu, nu aveau să se lase omorâţi ca proştii.

După zece minute ştiu că infernul era inevitabil. Se instală pe o stâncă care domina extremitatea sudică a lacului şi scrută orizontul cu ajutorul binoclului. Dincolo de dala de beton a barajului, puţin spre est, se ridicau două case enorme. Puţin mai jos, o a treia, mai mică, bloca practic drumul de acces. Pe terasa celei mai mari case era multă lume. De fapt nu era chiar o terasă, ci un hectar de peluză în pantă lină până la malul lacului. Acolo se afla un mic ponton de care erau legate mai multe bărci cu vâsle.

Paradis pierdut şi poate regăsit. Dar pentru cine, pentru ce? După toate aparenţele, cea mai mare parte a tipilor prezenţi nu ştiau să profite de el. Mulţi erau în costum. Doi tipi în cămaşă, proţăpiţi pe dig, se uitau prosteşte la suprafaţa apei. Două-trei capete apăreau la suprafaţa apei: nişte curajoşi care se lăsaseră tentaţi de o bălăceală în apă. Un altul, la capătul pontonului, mânuia o undiţă.

Hunter urmărea situaţia cu atenţie. Deodată, la extremitatea estică apăru o limuzină, frână în dreptul barajului, dispăru printre copaci şi reapăru pe malul vestic.

Da, infernul era la îndemână. Hunter reuşi să arunce o privire rapidă în interiorul vehiculului, dar fusese de ajuns: în limuzină se aflau patru persoane – două în faţă şi două în spate.

Tipul de lângă şofer nu era altul decât Harry Maimuţoiul.

Pe bancheta din spate, chiar în spatele lui Venturi, se afla o femeie: foarte tânără, foarte frumoasă şi înspăimântată.

Rose d’Avril.

Hunter ştia acum destul despre *Refugiul Luminii divine.* Ceea ce nu ştia avea să descopere cât de curând. Două lucruri rămâneau totuşi fără răspuns: timpul disponibil şi forţa de atac. Lucruri probabil fără obiect... pentru o tânără femeie superbă care iubea atât de mult omenirea.

CAPITOLUL XII

Venturi era impresionat. Nu mai văzuse niciodată această ascunzătoare şi nu-i bănuise existenţa. Totuşi ea exista. Carmine îl înşela deci de mult timp? Totuşi un şef de sector trebuia să cunoască acest gen de lucruri! Mai ales pe propriul său teritoriu. Pe toţi dracii!

Willy Frio răsuci cu brutalitate volanul şi maşina intră pe un drum îngust având într-o parte o faleză abruptă şi în cealaltă, doar la câţiva metri, un lac.

Venturi era mai nervos ca niciodată. Acele întinderi mari de apă îl neliniştea totdeauna. Îi aminteau de acele sicrie de ciment pe care le pregătise cândva...

Frio reduse viteza şi aruncă o privire, zâmbind:

— Nu e rău deloc! zise el cu o voce blândă.

— Apa asta e adâncă? întrebă cu nervozitate Venturi.

— În unele locuri nu i s-a putut atinge fundul. Şi înăuntru e negru, bătrâne. Pe fiind numai nămol, moale, negru, o porcărie care te aspiră lent şi te îngroapă. Într-o zi am vrut să aruncăm o ancoră şi până la urmă a trebuit să tăiem frânghia.

— Mda, înţeleg, zise Venturi înfiorându-se.

— Şi la suprafaţă pare limpede nu? Ciudată chestia asta. Ai zice că e apă de izvor, dar la fund e numai rahat, rahat care suge, aspiră.

— Lasă, nu ne mai împuia urechile! mormăi Fuzz Martin, aşezat pe bancheta din spate. Dă-i bice.

Willy apăsă pe acceleraţie. Acum treceau de dala barajului, în depărtare se vedeau casele. Venturi recunoscu pe câţiva dintre indivizii de pe terasă, dar nu prea mulţi. Ce însemna toată aiureala asta?

Era un bârlog, asta era clar. O clădire enormă cu două etaje, din piatră şi lemn, cu o mulţime de geamuri. Aparent o verandă la nivelul superior şi o mulţime de peluze cu mese, umbrele de soare şi tot tacâmul. Ceva mai departe, se afla un fel de structură tot cu două etaje, cu o faţadă din sticlă. Mda, nu era rău deloc. Pentru ce erau toate astea?

Limuzina urcă colina şi viră brusc în vârf. Drumul ocolea peluza întinsă şi ovală, trecea prin spatele clădirii cu faţada de sticlă şi ajungea la clădirea principală. Şi lemn, mereu lemn, peste tot lemn. Brusc, Venturi se surprinse urând pădurea din tot

sufletul.

— Întoarcerea acasă, mormăi Willy Frio. Şi dacă nu vezi marea lumină aici, Harry, înseamnă că nu o vei vedea niciodată.

Chicoti şi continuă:

— Şi nici noi. Şeful zice că e aici sau nicăieri.

— Ar fi putut să-mi spună şi mie, bombăni Venturi. Un şef de sector trebuie să ştie toate astea.

— Păi, şi noi am pus piciorul aici abia săptămâna trecută, zise cel de la volan. Nu voia să se ştie...

— Închide gura! răsună vocea ameninţătoare din spate. Avem urechi străine cu noi.

Frio zâmbi cu subînţeles lui Venturi, ducând maşina în parcarea dintre cele două clădiri. Fuzz Martin deschise imediat portiera, o trase afară pe Rose d'Avril şi o duse direct spre clădirea mare.

Venturi suspină profund şi întrebă:

— Cine sunt petrecăreţii ăştia ciudaţi?

— Nu-i recunoşti? întrebă Frio surprins.

— Nu, altfel nu te-aş întreba.

Frio se uită la el ciudat, dar nu răspunse. Venturi deschise portiera, scoase un picior, aprinse o ţigară şi se întoarse spre şofer.

— Haide, Willy, spune-mi cine sunt ăştia?

Frio se uită la el amuzat şi răspunse:

— La naiba! Dar toată lumea e aici!

Izbucni în râs şi adăugă:

— Întreaga bandă, nu vezi?

Natty Scarbo, Paul Reina, Gummo Gulacci.

Se întrerupse ca să-şi dozeze mai bine efectul.

— Şi, bineînţeles, au venit cu întreg statul-major. Nimeni nu a vrut să lipsească de la petrecere, Harry.

Pentru prima dată în viaţa lui, Harry avu o reacţie de şef:

— Noi câţi oameni avem aici?

— Sunt toţi, Harry.

— De când?

— De la prânz.

— Şi oamenii lui Cicero?

— Păi cum!

— Şi cei ai lui Elmhurst?

— Şi.

— Şi care e distracţia?

Frio coborî din maşină râzând.

— Carmine va fi bucuros să te vadă. Ar fi bine să intri.

— Ce i-ai spus, Willy?

— Să-i spun? Glumeşti? Uită-te puţin la ascunzătoarea asta! Nu-i superbă? Aici cel puţin poţi să respiri aerul curat! Şi stai să se facă noapte. Niciodată n-ai auzit astfel de zgomote, care provin direct din pădure. La naiba, bătrâne, crede-mă, nu poţi să ratezi o chestie ca asta. O să vezi. Te ascunzi în spatele faţadei de sticlă şi nu pierzi nimic. Marea ascunzătoare...

— Trebuie să ştiu exact ce le-ai spus, Willy?

— Doar ceea ce mi-ai spus. Ai fost atins tare de tot şi ai tras puţin la umbră. Nu aveam ce să spun mai mult, nu? Haide, Harry, nu-ţi face sânge rău. Zâmbeşte şi du-te la şeful nostru ca să-i spui exact cum a fost. Şi nu-mi mai pune întrebări de-astea.

Venturi oftă, bombă pieptul şi intră în casă. Bucătăria se afla imediat la dreapta. Joe Torrio, din Hammond, îi întinse un pahar cu bere rece, în momentul în care trecea pe lângă el. Venturi refuză, traversă un mic hol şi ajunse într-o încăpere mare cu mochetă albastră, groasă, şi un tavan boltit demn de o catedrală. Într-o parte putea fi văzut un cămin enorm din piatră şi pe panoul faţadei se deschideau uşi culisante din sticlă. Într-un colţ, doi tipi, destul de nervoşi, se uitau la televizor. Se vedea bine că nu erau nici gărzi de corp, nici şefi, şi prezenţa lor părea ciudat de deplasată.

De cealaltă parte a uşilor culisante larg deschise, o duzină de tipi erau instalaţi pe terasă, beau bere şi flecăreau liniştiţi. Primul pe care Venturi îl identifică din prima clipă fu un anume Bebe Frazeli, unul dintre locotenenţii lui Scarbo. Bebe îl zări şi el şi îi zâmbi exclamând:

— Ia te uită, salut, Harry! Nu ne-am mai văzut de-o veşnicie!

— Îmi pare bine că vă văd, domnule Frazeli. După câte văd, profitaţi de aerul de ţară?

— Oh, aş putea foarte bine să prind rădăcini aici! zise chicotind Bebe.

— Îl caut pe Carmine, spuse Venturi.

Frazeli arătă cu capul spre grădină.

— Acolo jos, în patio. Dar poate că ar trebui să mai aştepţi puţin.

— De ce?

Locotenentul zâmbi cu subînţeles.

— Cred că a găsit o nouă parteneră. Dar până la urmă, du-te la el. Poate îl vei putea convinge că n-ar fi rău să profităm şi noi de ea.

Venturi râse forţat şi se îndreptă spre scară ca să coboare un etaj. Era una dintre acele construcţii clădite pe flancul colinei. Nivelul superior era la acelaşi nivel cu terenul din spate, în timp ce nivelul inferior dădea spre grădină. Iar şi mai jos, se afla un salon mare de vară, care dădea spre o grădină ovală. Şi apoi, tot în pantă, peluza se etaja lin până la malul lacului. Carmine se afla la o masă, în patio, în compania lui Scarbo şi Reina. Gulacci cobora fără grabă spre lac. Prinţesa râvnită stătea între Carmine şi Reina. Scarbo, în cealaltă parte a mesei, o mânca din ochi. Un alt tip, pe care Venturi nu-l cunoştea, pusese un pahar cu Coca-Cola în faţa fetei. Fuzz Martin stătea puţin mai departe, gardă de corp ascultând fără să pară, observând totul cu o privire aparent pierdută în gol.

Carmine ridică capul şi îl zări pe Venturi, dar nu făcu nici un gest ca să-l întâmpine. Era cu totul absorbit de fata de lângă el.

Venturi se aşeză în umbra lui Fuzz Martin. Carmine vorbi cuceririi sale, care se vedea bine că era speriată.

— Cum ziceai că te cheamă, scumpo?

— V-am spus, Rose d’Avril, şi nu altfel. Şi pe tine cum te cheamă?

Carmine chicoti. Fata era moartă de spaimă, ştia asta şi îi părea foarte bine.

— Ăsta nu e nume, zise el politicos.

— Oricum, ăsta e numele meu, replică Rose terorizată.

— E un nume de evreică sau de ce?

— Nu ştiu, răspunse ea calmă.

Puştoaica tremura de frică, dar se vedea bine că are clasă.

Carmine se distra grozav.

— Ăsta nu e un răspuns, scumpo. E unul de evreică sau nu?

Fata tremura, totuşi îi răspunse:

— Aşa mi s-a spus dintotdeauna. Acum, dacă nu-ţi place numele meu, n-ai decât să-l schimbi.

Carmine îi făcu cu ochiul lui Reina înainte de a răspunde:

— OK, de acum înainte îţi voi spune Roşită.

Fata schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Oricum ar chema-o, o roză e tot roză!

Carmine izbucni într-un râs zgomotos. Reina şi Scarbo îl imitară. Rose d’Avril lăsă pudică ochii în jos. După un moment, Carmine trecui iar la atac.

— Cu ce te ocupi, Roşită?

— Dacă nu cumva greşesc, asta chiar nu te priveşte în nici nu fel, nu?

— Să zicem, dacă vrei, că nu sunt de această părere. Aşa că repet întrebarea: cu ce te ocupi?

Ea încercă din nou să zâmbească, dar rezultatul nu era deloc mulţumitor.

— Fac ce pot, ca tine, răspunse ea.

De data asta marcase un punct. Carmine izbucni iar în râs, apucă paharul cu Coca-Cola şi bău jumătate din el. Gagicuţa asta îi plăcea tare mult. Scarbo şi Reina nu erau nici ei insensibili la farmecul ei. Dar aveau nasul fin şi ştiau să stea în banca lor.

— Şi amicul tău cu ce se ocupă? întrebă Carmine.

Ea dădu din umeri încercând iar să zâmbească.

— Vorbeşti de Franckie?

Dar vocea lui Carmine deveni brusc dură:

— Termină cu fandoselile, scumpo. Vreau să ştiu unde e.

— S-a cărat imediat după tine, răspunse ea cu o voce care tremura puţin. Nu ştiu unde s-a dus. Mi-a spus să reiau eventualele apeluri telefonice, ceea ce am şi făcut. Şi, mă rog, ce rost au toate întrebările astea? Care e misterul? Aş vrea să ştiu ce se întâmplă.

— Tocmai asta voiam să te întreb şi eu, zise Carmine cu o voce dulceagă, aproape ameninţătoare.

— Nu ştiu absolut nimic, replică fata. Iar despre Franckie n-am habar. Şi aş fi vrut să nu-l fi întâlnit niciodată. Ca şi pe tine! Acum îmi dai...

— Gura!

Ea tăcu.

— Fuzz?

— Da, domnule?

— Ai căutat în geanta ei?

— Mda, nimic deosebit. Amestecătura obişnuită.

— Lovele?

— Da, o mie de dolari în bancnote noi.

— De unde ai banii ăştia, frumoaso? Franckie ţi i-a dat?

— Du-te la naiba!

— Fuzz, arată-i că nu trebuie să vorbească aşa.

Martin făcu un pas înainte şi o pălmui pe fată cu o violenţă şocantă. Fata întoarse capul şi fu gata să cadă de pe scaun. Acum lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi tremura rău de tot. Dar, înspăimântată sau nu, strigă indignată:

— Sunteţi nebuni? Toate astea sunt complet... absurde. Ce vreţi de fapt?

— Pur şi simplu să punem mâna pe amorezul tău.

— Perfect. Minunat! După ce veţi da de el, scoateţi puşcociul ăla mare şi trageţi o boabă din partea mea. Nu ştiam că e un... un... un...

— Un ce?

— Un gangster, răspunse ea calmă.

Carmine rânji. Toţi ceilalţi se distrau de minune. Cei de la etajul superior urmăreau şi ei scena.

— Ce te face să crezi că e un gangster? întrebă Carmine.

— Oh!... Auzi... Mi-a cerut să vin cu el la Louisville. Fără explicaţii. Cam ciudat, nu? Pe urmă, mă trezesc în Indiana. Nu ştiu ce... în fine...

Venturi se deplasase uşor ca s-o audă mai bine. O sudoare rece îi curgea pe spate. Deodată, Carmine se decise să-i observe prezenţa.

— Ceva nu-i în regulă, Harry?

— Da, şefule. Acest tip, Franckie, mă sperie. Cum arăta exact?

— Să nu spui că nu ştii nimic!

— Nu sunt foarte sigur. Deci...

— În orice caz, el te cunoaşte, Harry. Ba chiar a spus că toţi oamenii tăi sunt lichidaţi. Mi-a spus că tu l-ai trimis la mine.

— Dumnezeule mare! şopti Venturi, fără să se poată controla.

Rose d'Avril se uita la el complet înspăimântată.

Carmine, sub masca lui de om cumsecade, nici el nu se simţea prea bine.

— Cine e tipul ăsta, Harry? întrebă el.

— Hunter, reuşi să articuleze Venturi. Cred că el este. A venit peste noi la Stoney Gap Hill.

Deodată nimeni nu mai râdea. Rose reîncepuse să plângă. Carmine sări în picioare.

— Şi abia acum îmi spui? strigă el. Ai fost găsit ascuns ca un şobolan la Columbus. Ce făceai acolo, în loc să vii să-mi spui?

Venturi ştia că îşi semnase condamnarea la moarte, dar nu-şi pierduse toată speranţa.

— Carmine, te rog, nu e ce-ţi închipui tu. Voiam să-l înşel. Nu i-am vorbit de ascunzătoarea asta, de care nici nu ştiam, închipuie-ţi şi tu, toţi oamenii mei de-acolo erau lichidaţi. Toţi, în afară de mine. Atunci am crezut că vrea să mă păcălească. Că aştepta să mă vadă venind la tine. În felul ăsta ar fi ştiut unde să te găsească. De aceea m-am ascuns. Nu voiam nici să sun, eram speriat rău de tot. Şi, la urma urmelor, ştim foarte bine cum e tipul ăsta! Şi nici nu puteam să te sun, pentru că nu ştiam unde eşti...

— Ai preferat să te bagi într-o gaură şi să stai singur! răcni Carmine. De ce nu i-ai spus nimic lui Fuzz sau lui Willy când au dat de tine?

— Deoarece credeam că am scăpat de el! Chiar dacă nu eram sigur. Şi nu voiam să fac valuri. Am preferat să-ţi vorbesc direct şi să-ţi explic lucrurile în linişte.

— Stai aici de cinci minute, Harry!

— Exact. Şi aşteptam să fiu lăsat să vorbesc. De altfel, acum ţi-am spus totul!

Da, dar acum ştiau toţi cei veniţi acolo!

Gulacci urca nervos spre casă, înconjurat de cinci-şase oameni care îl protejau. Scarbo şi Reina se plimbau de colo-colo, aruncând priviri anxioase în jur. Cei de la etajul superior coborau în grabă ca să se alăture celor din patio.

Carmine Tuscanotte era într-o situaţie fără ieşire. Venturi vedea clar acum. Carmine îi invitase acolo pe toţi şefii supravieţuitori pentru o reuniune la vârf, liniştită, în acel colţ ideal. Da, o întrunire la vârf, cu alte cuvinte, o restructurare completă a Organizaţiei. Ca să reuşească să adune la un loc nişte indivizi atât de bănuitori ca toţi supravieţuitorii, Carmine îşi dăduse multă osteneală. Pregătise această ascunzătoare cu mare cheltuială, ca să le dea lupilor impresia că sunt în siguranţă.

Dar iată că totul se năruia brusc. Venturi înţelegea furia şefului său. Legitimă, la urma urmelor.

Ticălosul de Hunter dădea târcoale probabil undeva prin pădure, gata să declanşeze iadul pe pământ. Doar dacă nu era chiar aici, plimbându-se printre invitaţi, ca să pipăie mai bine terenul şi să aleagă momentul potrivit...

Totuşi Harry Maimuţoiul era în continuare şeful sectorului, cocoşul din coteţul cu găini. Socotelile aveau să se facă mai târziu. Carmine se întoarse instinctiv spre primul său locotenent.

— Haide, Harry, puţin nerv! răcni el. Vreau o apărare de oţel blindat de jur-împrejurul ascunzătorii. Ai înţeles?

Dar Harry fusese faţă în faţă cu Bob Ticălosul în persoană. Un tip de gheaţă şi de foc. Ca să fie oprit era nevoie de altceva decât de oţel blindat. Se întoarse totuşi spre Fuzz Martin şi ordonă pe un ton fără replică:

— Tu stai în permanenţă cu puştoaica. Poţi să te distrezi cu ea dar o vreau întreagă. Dacă Hunter şi Frankie sunt unul şi acelaşi nenorocit, numai ea ne poate servi drept monedă de schimb.

Martin aruncă o privire întrebătoare spre Carmine, care dădu

din cap spunând:

— Da, Fuzz, el este şeful. Asculţi de ordinele lui.

La naiba, Maimuţoiul le va arăta el la toţi! O să pună mâna pe Hunter, apoi o să-i scoată maţele şi va îngrăşa cu sângele lui grădinile *Refugiului Luminii divine.*

Tipa era în orice caz un pion principal, era convins de asta. Motiv pentru care o dăduse în grija lui Fuzz, un tip care ştia cum s-o pocnească.

Bob Hunter nu putea să fie insensibil la asta!

CAPITOLUL XIII

Imediat ce o identifică pe Rose d'Avril, Hunter îşi scurtă vizita de recunoaştere. Fără regrete de altfel. Acum aproape că ştia cum se prezenta ascunzătoarea. Reperase destui invitaţi ca să ghicească faptul că erau numai mahări. Erau acolo Scarbo şi Reina, bineînţeles. Hunter mai recunoscuse şi doi gangsteri din banda lui Gumball Gulacci, un ticălos care pornise practic de la zero, cu un mic racket la distribuitoarele de gumă de mestecat, şi construise un imperiu asigurându-şi exclusivitatea tuturor automatelor din mai multe comitate din Illinois. În plus, de curând, Gulacci cumpărase un anumit număr de politicieni influenţi şi considera sudul statului Illinois fieful său personal şi inviolabil. La fel ca în cazul lui Tuscanotte, la vârf se şoptea că ar fi putut să ia conducerea Mafiei pe cale de a renaşte, pentru tot teritoriul din Middlewest.

Situaţia era acum clară pentru Hunter. Petrecerea de-acolo nu era o banală reuniune de rechini, ci un mic Miami. Iar la sfârşitul acestui conclav special avea să fie ales un nou mare şef. În ceea ce priveşte sistemul de apărare, zarurile erau aruncate odată cu sosirea lui Harry Venturi. Maimuţoiul avea să tragă semnalul de alarmă strigând că vine Hunter şi se va instala un stat-major de urgenţă. Atâta pagubă! Poate că Hunter ar fi trebuit să se ocupe mai bine de tip şi probabil că ar fi şi făcut-o dacă ar fi întrezărit amploarea petrecerii care se pregătea.

Dar nu era timp pentru regrete. Venturi reapăruse, sunând clopotul morţii. Rose d'Avril, marea iubitoare de oameni, era prada fiarelor sălbatice. Le va fi foarte uşor să-i descopere rolul. Şi se vor folosi de ea fără scrupule, dacă le putea fi utilă.

Acum timpul avea deci o valoare dublă. Trebuia să acţioneze repede şi să lovească puternic în locurile vitale.

Limuzina şi preţioasa ei încărcătură abia dacă ajunseseră pe malul lacului când Hunter pătrundea din nou în pădurea de pini. Remarcase urme de cauciucuri: mercenarii care patrulau cu motocicleta.

Hunter auzi clar zgomotul unui motor, pornit la asaltul preriei abrupte. În mai puţin de treizeci de secunde, tipul avea să ajungă în vârful colinei, la extremitatea nord-estică. Şi Hunter avea intenţia să ajungă şi el acolo.

Fusese trasată o pistă îngustă, de-a lungul crestei, până

deasupra malului estic al lacului. Apoi cobora în pantă foarte abruptă până la extremitatea nordică a lacului, ca să treacă pe malul vestic. Acolo urma un moment malul înainte de a urca brusc până la o colină piezişă din cealaltă parte.

Mica motocicletă tocmai ajunsese pe creasta nord-estică şi se deplasa printre copaci, înainte de a ataca marea coborâre spre lac. Pista era, într-adevăr, foarte îngustă. Coniferele creşteau rapid în acest ţinut şi ramurile lor invadau drumul. Făcut pentru trecerea unui jeep, drumul ajunsese în unele locuri abia destul de lat pentru trecerea unei motociclete. Chiar şi aşa trebuia să fii atent să nu iei o creangă peste faţă. Tipul de pe motocicletă cunoştea bine locul. Mergea lent, atent la obstacole, la marginea drumului. Asta îi oferea ceva timp lui Hunter. La o sută de metri în amonte, întinse un garou între două ramuri de pin care depăşeau cu puţin de o parte şi de alta pista. Apoi sări în tufişuri şi aşteptă sosirea motocicletei.

Motocicleta se apropia şi tipul conducea cu precauţie, evitând gropile şi ferindu-se de crengi. Văzu cam târziu firul de nylon care bara drumul. Se lăsă în jos pe motocicletă ca să-l evite, dar se lovi cu gura de el. Crengile de pin se aplecară puţin din cauza impactului, apoi se traseră în sus ca un arc, trimiţându-l pe tip jos de pe motocicleta care, pentru scurt timp, îşi continuă cursa.

Omul avea gura plină de sânge şi încerca cu disperare să-şi tragă sufletul. Dar o cizmă de luptă îi strivi gâtul şi gura.

Hunter părăsi cadavrul şi recuperă motocicleta. Era o Yamaha de optzeci de centimetri cubi, care putea să meargă pe orice fel de teren. Ar fi putut fi condusă şi de un puşti de zece ani: schimbarea vitezelor la picior, ambreiajul şi acceleraţia la mână. O maşină practică şi puternică. Şi, contrar celui care o condusese, era nevătămată.

Hunter agăţă carabina de umăr, încălecă pe motocicletă şi porni spre poalele colinei.

La ieşirea din pădure, pista traversa un teren mlăştinos, apoi ajungea pe o pajişte verde care se întindea pe lângă torent. La două sute de metri mai departe, se vedeau portul şi cele două santinele care se jucau mai departe cu mingea. Zgomotul motocicletei nu-i tulbură câtuşi de puţin. Hunter avu tot timpul să se apropie atât cât era necesar... În sfârşit, unul dintre jucători ridică capul, sări într-o parte şi se aruncă la pământ ca să se pună la adăpost. Hunter pusese deja picioarele pe pământ, lăsând motocicleta să-i treacă printre picioare. Îl seceră pe om şi, amândoi, în chip ciudat, luptară inegal preţ de câteva secunde.

În acest timp, cealaltă santinelă apucase arma şi o trăgea afară. Dar prea târziu. Beretta apăruse în mâna lui Hunter chiar în clipa în care dăduse drumul la ghidon. Santinela se prăbuşi împuşcată. Primul încă mai gemea sub greutatea motocicletei şi sângera abundent din mai multe răni. Era doar rănit. Beretta puse capăt fără zgomot suferinţelor sale, trimiţându-i un proiectil direct între dinţi.

Hunter nu-i mai văzuse niciodată pe aceşti ucigaşi: probabil „material de închiriat” plătit ca să lovească sau să moară.

Şi dacă mureau, cu atât mai rău pentru ei! Exterminatorului nu-i păsa deloc. Un om care şi-a vândut sufletul nu poate să se aştepte la clemenţă... Hunter luă o legătură de chei agăţată la centura unuia dintre cadavre şi trase cele două corpuri până la torent, sub pod. Apoi desfăcu lanţul care bloca accesul la drum, îi legă pe cei doi împreună şi îi aruncă în apă.

Apoi luă motocicleta şi se deplasă la casa de pe malul estic. După toate aparenţele, semăna destul de mult cu o locuinţă de paznici, dar luxoasă în genul ei: o cabană modernă, bine concepută, cu o faţadă din ferestre mari care dădea spre o terasă.

Hunter lăsă Yamaha în parcarea din spate. Casa avea o cameră mare de zi, unde un cămin din piatră separa o chicinetă ultramodernă, instalată de-a lungul peretelui din fund. Într-o parte, într-un colţ al sufrageriei, stăteau doi tipi în trening. Nu aveau să înţeleagă niciodată ce li se întâmplase. Fiecare fu doborât de un parabellum care pătrunse în spatele urechii.

Uşile cu geam se deschideau spre terasă, de unde aveai o vedere frumoasă asupra intrării proprietăţii, în dreptul podului. Totuşi nimeni de-aici nu remarcase atacul asupra santinelelor.

Un mic culoar ducea la dormitoare şi la o sală de baie. Un tip cânta sub duş. Hunter intră şi smulse perdeaua de plastic. Tipul amuţi şi vru să se protejeze de Beretta. Hunter apăsă pe trăgaci o singură dată şi ieşi rapid ca să cerceteze dormitoarele. Erau goale şi paturile nu erau făcute.

Aici locuiau paznicii domeniului. Şapte în total, şi toţi şapte muriseră. Zona estică era deci „curată”. Iar timpul îl presa din ce în ce mai tare.

Hunter luă din nou motocicleta şi ajunse în mare viteză la rulotă. Voia să îngroape acea vizuină sub un giulgiu de foc şi de sânge.

Un sanctuar se putea transforma uşor într-un mausoleu...

CAPITOLUL XIV

Fata înţelegea în sfârşit, şi se simţea trădată. Nu de el, Dumnezeule mare, ci de ochelarii de cal care îi fuseseră puşi încă de la naştere şi care o făcuseră să vadă lumea în roz. Şi apoi şi de educaţia ei, care îi întreţinuse cu grijă naivitatea, îi împuiase capul cu informaţii inepte, pedante şi inutile.

Exterminatorul se străduise totuşi să o avertizeze, încercase zadarnic să-i arate existenţa unei lumi sălbatice, unde domnea numai brutalitatea.

Era speriată, bineînţeles, dar suferea şi mai mult înţelegând brusc amploarea ignoranţei şi orbirii sale. Ba chiar vrusese să-i dea lecţii, acelui om, a cărui morală era inspirată doar de bunătate şi de o imagine a lumii cu mult superioară şi cu mult mai mare. Argumentase, discutase cu el, servindu-i toate chestiile culturale la modă, în timp ce el se străduia să o înveţe regulile elementare ale artei de a supravieţui.

Un bun soldat foloseşte toate uneltele de care dispune.

Ne aflăm în război, prinţeso, şi sunt valabile legile războiului.

Inamicii sunt aici...

Doamne, câtă dreptate avea!

Se afla într-o cămăruţă fără ferestre, la subsolul casei, iar individul josnic din faţa ei se pregătea să o forţeze să spună tot ce ştie.

Tipul o lovi cu pumnul sub ureche şi o trimise pe podeaua de beton.

— Scoală! se răsti el.

Doamne, cât de ridicolă se simţea! Avea genunchii plini de sânge şi îşi răsucise un deget. O clipă camera începu să se învârtească...

...Să scapi viu...

— Eşti nebun! strigă ea brutei.

— Scoală, am zis!

— Aş putea să vă scutesc de multe necazuri.

— Nu-ţi face tu griji pentru necazurile noastre.

Se aplecase şi o trăgea de partea din faţă a rochiei ca s-o ridice în picioare. Apoi, cu un gest brutal, rupse rochia de sus până jos şi o smulse de pe ea.

— Ia stai aşa! strigă ea.

Dar el nu părea dispus să aştepte. Îi smulse sutienul şi o apucă

cu sălbăticie de amândoi sânii aruncând-o de perete. Ea crezu că va muri de durere.

— Oh, te rog! zise ea gemând.

Dar bărbatul era iar lângă ea, cu o luminiţă de demenţă în ochi. Mâinile lui enorme se abătură asupra chiloţilor. Îi înfipse genunchiul în burtă şi îi smulse slipul de pe ea. Legitimaţia îi alunecă pe jos. El o luă, aruncă o privire şi mormăi:

— Ca să vezi!

Foloseşte toate atuurile de care dispui.

— Asta voiam să spun! strigă ea. Alergăm toţi după acelaşi om! Înţelegeţi ce faceţi? Îmi distrugeţi întreaga misiune! Aproape că reuşisem.

— Pentru mine asta nu înseamnă nimic, bombăni bruta.

— Vreau să vorbesc cu şeful tău. E foarte important.

El râânji.

— Important pentru cine? Pentru tine?

— Dar şi pentru el! exclamă ea.

Această întorsătură neaşteptată a evenimentelor nu o încânta deloc pe brută. El voia s-o tortureze. Totuşi se resemnă, puse legitimaţia în buzunar şi zise cu un aer ameninţător:

— OK. O să vedem dacă spui adevărul. Dar să nu mişti de-aci, putoareo! Mai avem multe chestii distractive de făcut amândoi!

Şi ieşi încuind cu grijă uşa în urma lui.

Ea rămase întinsă pe ciment un moment, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Îi venea să vomeze şi o durea tot corpul. Dar simţea ceva ciudat... da, era umilită, violată. Era deci şi furioasă la culme, o furie amestecată cu frustrare.

Reuşi să se ridice în genunchi şi impresia de lipsă a demnităţii deveni şi mai puternică: se afla acolo goală, rănită până în adâncul inimii şi fără nici o apărare! Nu, Rose d’Avril nu iubea toţi oamenii.

Se pot produce devieri atunci când forţa capătă formă.

Nu asculţi decât cu mintea, iar ea nu e condiţionată ca să auzi totul.

*

* *

Venturi adunase în grabă şefii de trupă prezenţi, ca să încerce să improvizeze o forţă de luptă aproape coerentă. Era dreptul său, în calitate de prim locotenent al stăpânului casei. Şi, în plus, era responsabilitatea lui.

Şefii cei mari se adunaseră lângă căminul enorm şi, după toate aparenţele, Gulacci, crea un incident. Absurditate. Nu era

momentul potrivit pentru certuri, tocmai acum când inamicul dădea târcoale prin apropiere. Fiecare secundă avea o importanţă capitală. Instalarea sistemului de securitate era mult mai importantă decât aceste cârcoteli între patroni. Totuşi Venturi încerca să se arate sigur pe el: fără panică. Ascunzătoarea era un fel de fortăreaţă naturală. Vorbea cu glas tare şi inteligibil, pentru ca şeful lui să-l audă. Deodată îşi făcu brusc apariţia Fuzz Martin. Ce căuta aici? Doar n-o mierlise pe gagică!

Nu. Se petrecea altceva. Fostul poliţist gâfâia în timp ce-i întindea lui Venturi o mică legitimaţie.

— Ce idioată, tipa asta! bombăni el. Ţinea asta ascunsă în slip!

Carmine, aflat lângă cămin, auzise tot şi se apropia curios să vadă ce se întâmpla.

— Ce-i Harry?

Venturi dădu legitimaţia şefului său, declarând fără nici o emoţie:

— Tipa face parte din Poliţia federală.

— Nu e imposibil, spuse Tuscanotte uitându-se la legitimaţie.

Se întoarse spre Fuzz Martin:

— Ce spune?

— Pretinde că are o chestie a naibii de importantă să-ţi spună.

— De ce n-a făcut asta adineauri?

Martin dădu din umeri:

— Spune că i-ai aruncat în aer misiunea.

— Şi ce înseamnă asta?

— Presupun că şi ea voia să pună mâna pe Hunter.

Carmine luă în considerare această remarcă şi reflectă la ea preţ de câteva secunde. În cele din urmă întrebă:

— Ce zici de asta, Fuzz, tu care cunoşti bine poliţia?

— Păi, de ce nu la urma urmelor, răspunse fostul poliţist. Poliţaii ţin la ticălosul ăsta la fel de mult ca noi!

— Cum ţi se pare tipesa?

— După părerea mea, încă nu e destul de şifonată. I-am dat doar o arvună. Cât timp nu răcneşte şi nu spumegă, nu se poate spune nimic. Deocamdată doar miorlăie.

Tuscanotte se încruntă. Dar Venturi interveni imediat:

— Toate astea nu au prea mare importanţă, Carmine. Un singur lucru contează după părerea mea; e curva lui Hunter. În rest, ne doare-n cot. Ştii că punctul lui slab îl constituie gagicile. A fost gata să dea ortul popii de câteva ori din cauza lor.

— Mda, am auzit, spuse Tuscanotte oftând. Prin urmare, ăsta

ar fi punctul lui slab?

— Evident. O fi sau nu poliţai camuflat, asta nu e treaba noastră. Şi mai e şi problema scurgerilor de informaţii. Ce-a văzut, ce-a auzit? Ce chestii a aflat care s-ar putea întoarce împotriva noastră dacă i-am da drumul? Tipa asta este un atu, Carmine, nu un aliat.

— Poate că ai dreptate.

— În orice caz, cu ea voi aborda partida.

— OK, fă cum vrei. E partida ta.

Venturi suspină uşurat şi se întoarse spre Fuzz Martin.

— „Prelucreaz-o" mai departe. Dar ai grijă, Fuzz, o vreau întreagă! Să poată vorbi, să poată merge. Vorbesc foarte serios.

Exact în acel moment, Willy Frio intră în trombă în salon.

— Drumul e blocat, anunţă el pe un ton de catastrofa. Cum să-mi dispun forţele pe colină fără drumul ăsta? E vorba de echipa domnului Gulacci. Merg în convoi şi ocupă tot locul.

— Ei, calmează-te, Willy! strigă Gulacci de lângă cămin. Lăsăm imediat locul gol. Ne cărăm.

— Ce tot spune? mormăi Venturi.

— Gummo se cărăbăneşte, răspunse Tuscanotte cu jumătate de glas. Nu-i place mica noastră ascunzătoare.

— Dar e adevărată nebunie! strigă Venturi. Scuzaţi-mă, domnule Gulacci, dar e o nebunie, ar trebui să înţelegeţi asta! Aici putem să ţinem piept unui întreg regiment de poliţai. Dar acolo, pe drumul ăla, o să ajungeţi cadavre toţi câţi sunteţi, îmi declin orice responsabilitate!

— Nimeni nu-ţi cere să ai grijă de noi, răspunse cu răceală Gulacci. Am venit singuri ca nişte oameni mari şi putem pleca fără înger păzitor. Dar vreau să-ţi spun un lucru. Voi sunteţi complet nebuni dacă credeţi că e destul să staţi aici liniştiţi ca să-l ţineţi pe Hunter la respect. L-am văzut în acţiune la Don Ga. Şi l-am văzut şi la Miami. Şi pot să-ţi spun că e mai rău decât o armată de paraşutişti furioşi. N-are numai puşcoace, Harry. Are un întreg arsenal de bombe şi rachete. Iar eu nu vreau să mai văd încă o dată dansul focului. Părerea mea e că toţi ar trebui să plecăm împreună. Încearcă să-i aduni pe toţi. Dacă toţi sunt de acord, e destul să cerem poliţiei o escortă. Nu că asta mi-ar făcea plăcere dar, în rahatul în care suntem, te asigur că aş vedea cu bucurie sosirea unui convoi de poliţie. N-ai decât să-i spui femeii să-şi cheme colegii. Chiar şi pe nenorociţii ăia de federali! E mai bine aşa decât cu Hunter. Chestia care e aici îi place la nebunie: suntem toţi la un loc, braţ la braţ, într-o

ascunzătoare grozavă. Dacă se hotărăşte să atace, ne va lichida pe toţi în acelaşi timp...

— Bine, domnule Gulacci, dar avem aici o sută de oameni!

— Auzi, Harry, poţi să ţi-i bagi în cur pe toţi o sută! Şi scuză-mă, Carmine, dar îţi spun ce cred. Dacă ai o tipă pe care ticălosul vrea s-o recupereze, eu i-aş da-o direct, dacă aş fi în locul tău. Încearcă să parlamentezi, cere un armistiţiu, orice! În orice caz, ăsta e sfatul meu. Eu, oricum, plec.

— Să ştii, Gummo, că am în mână capul acestui ticălos, spuse Tuscanotte cu o voce teatrală. Şi nu-ţi face griji. Îl voi înfige într-un ţăruş şi îl voi plimba pe toate străzile din Chicago. Pe urmă mă voi duce la New York şi voi face la fel, apoi la Detroit, apoi la Cleveland, apoi la Los Angeles, apoi la Dallas. Ba o să-l agit chiar în faţa sediului Naţiunilor Unite. Şi toată lumea va şti că eu, Carmine, i-am ţinut piept, în timp ce Gummo se căra făcând pe el de frică. Dacă asta vrei, pleacă. Tipul ăsta ne-a făcut destul rău. Ce-a mai rămas din Organizaţie? Poliţiştii, federalii şi toate armatele din lume n-au reuşit niciodată să ne distrugă. Dar din cauza unui singur individ a fost gata să crăpăm de tot. M-am săturat! E timpul să ne scuturăm şi să ridicăm capul. Suntem cine suntem, la urma urmelor. Dar dacă preferi să pleci cu coada între picioare, Gummo, nu te jena. Totdeauna au fost unii care au dorit să sfârşească într-o grămadă de rahat.

Ce discurs! Ar fi meritat aplauze. Carmine devenea curajos! Harry Maimuţoiul nu se înşelase în privinţa câştigătorului. Carmine Tuscanotte era într-adevăr noul şef al Organizaţiei! Iar Harry Venturi nu va sta prea departe de tronul suprem!

Dar elocvenţa viitorului şef al şefilor îl lăsa rece pe Gummo Gulacci. De altfel, Carmine forţase puţin nota în mod deliberat. Gulacci ieşi în grabă, lăsând uşa deschisă în urma lui, pentru cei care ar fi hotărât să-l urmeze. Dar nimeni nu mişcă.

În sfârşit, Fuzz Martin rupse tăcerea:

— Şi eu ce fac cu gagica? întrebă el.

— Cruţ-o, zise calm Carmine.

— Şi o vreau întreagă, adăugă Venturi.

Se uită după bruta sadică care se îndepărta, apoi se întoarse spre Willy Frio.

— Imediat ce regele gumei de mestecat părăseşte locul, plasează-ţi oamenii. Vreau să acoperi tot flancul de est. Înlocuieşte-i pe cei doi tipi de la podul de la intrare, cu cei mai buni ţintaşi ai tăi. Dă-le pistoale-mitralieră. Să stea ascunşi şi să tragă în tot ce mişcă pe punte. Ai înţeles? OK! Pe urmă, vreau tipi

de-a lungul torentului: la fiecare o sută de metri, şi unul din trei, înarmat. În spate, ca să-i acopere, vreau tipi cu pistoale-mitralieră. Ai înţeles?

Frio dădu din cap, dar se vedea din ochii lui că nu era în al nouălea cer.

— Oamenii care îţi mai rămân, continuă Venturi, îi vreau toţi acolo sus, pe creastă, camuflaţi în copaci. Plasează-i unde vrei, dar păstrează doi ca să patruleze pe jos. Vreau să se deplaseze şi să verifice pe rând liniile de apărare. Dacă descoperă morţi sau ceva ciudat, să tragă de cinci ori în aer ca să transmită. Înţeles?

— Mda, răspunse Frio. Dar acum când a plecat Gummo, abia mai avem...

— Ştiu foarte bine de ce oameni dispunem, Willy. Dar sunt şi trupele celorlalţi. Iar aceştia, dacă nu vor să iasă cu noi, n-au decât să alerge după fundul lui Gulacci, cu coada între picioare.

— Trebuie doar să spui, Harry, interveni Scarbo. Oamenii mei sunt la dispoziţia ta.

— Şi ai mei la fel, zise Reina.

Acum Harry Venturi avea destui oameni. Se duse pe terasă ca să vadă trupele lui Gulacci care coborau colina. Nu era chiar o pierdere prea mare. Cel mult douăzeci de pistoale, şi probabil că nu dintre cele mai bune. Convoiul celor care plecau cuprindea patru maşini. Cadillacul lui Gulacci, alb, imaculat, era în poziţia a doua. Trecea de colţul casei în momentul în care vehiculul din faţă se angaja, cu viteză mică, pe dala de beton.

Şi, deodată, ceva cu totul extraordinar sosi în zigzag pe deasupra lacului. O rachetă strălucitoare străbătu cerul senin, lăsând în urma ei un panaş de flăcări şi de fum.

Venturi nu avu timp să acţioneze, nici măcar să se mire. Sfera de foc, cu o viteză uimitoare, percută vehiculul din faţă, care se cabră înainte de a fi aruncat peste flancul colinei, într-un carusel infernal de flăcări şi de metal strivit.

Căldura deflagraţiei rase faţa lui Harry şi şocul îl aruncă peste fereastră.

În timp ce încerca să se ridice, zări o nouă sferă de foc pe cer. În clipa următoare, Cadillacul alb imaculat era transformat şi el în rug. Ora marilor discursuri trecuse, iar chestia cu capul sau cu coada între picioare nu mai era decât vorbe.

Poate că bătrânul Gummo avusese dreptate.

Îl atrăseseră pe ticălos exact acolo unde voia.

CAPITOLUL XV

Hunter voia să atace *Refugiul Luminii divine* direct. La volanul rulotei, intră deci pe Clay Lick Road. Deocamdată, drumul de acces era curat şi nu întâlni nici un obstacol, trecând peste micul pod, în direcţia casei santinelelor. Imediat după aceea, intră direct în iarba înaltă. Rulota, echipată cu patru roţi motrice şi dotată cu suspensii cu aer comprimat, se adapta foarte bine la orice teren, cu condiţia ca relieful să nu fie foarte accidentat. Îi era greu să urce cu ea pajiştea necosită, dar reuşi totuşi să ajungă pe creasta împădurită a colinei.

Acolo, Hunter îşi ascunse maşina de război sub un pâlc de pini. Acum se afla pe o platformă de unde putea să supravegheze toată creasta de vest, suprafaţa lacului şi cea mai mare parte a crestei de est.

Mai vedea, dincolo de lac, cele două case. Descoperi un fel de drum care dispărea puţin printre copaci, deservea ambele clădiri şi permitea să se ajungă direct la creastă.

Hunter branşă sistemul de reperaj optic şi examină locul cu atenţie. Îl intriga ceva...

Într-adevăr, exact la nord de clădirea cu faţadă de sticlă, un fel de decupaj natural al terenului avea forma unui mic ghiol. Puţin dincolo de el, fusese construită o dală de beton ca să se poată trece pe jos dintr-o parte în alta la ghiolului. Hunter remarcă, curgând din flancul crestei, la câteva sute de metri mai sus, o cascadă îngustă care se vărsa direct în ghiol.

Nu departe de cascadă, reperă un fel de ţeavă lungă, care ieşea din dala de beton. Era vorba de un alt lac artificial, mai mic, care se vărsa, prin acea conductă în marea întindere de apă situată mai jos.

Hunter dorea acum să fi avut mai mult timp pentru recunoaşterea terenului. Pe mica dală de beton se plimbau doi ucigaşi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Şi apoi, numai Dumnezeu ştia ce ascundea extremitatea ghiolului, pe care Hunter nu o putea vedea de acolo de unde se afla. Dar nu era timp de întrebări. Nişte maşini se puneau în mişcare în spatele clădirii principale; se pregătea un convoi. Inamicul fugea.

Hunter activă sistemul lansatorului de rachete şi turela de lansare se ridică lent din acoperişul rulotei blocându-se apoi în poziţie de tir. Datorită lunetei sale electronice, cercetă frontul

lacului şi îndreptă sistemul de reperaj optic spre colină, exact deasupra marii dale de beton. Apoi pregăti sistemul de tragere. Puncte luminoase de culoare roşie apărură pe ecranul de control, indicând şirul de maşini care cobora colina: erau patru, deplasându-se una în spatele celeilalte. Toate erau probabil pline de pistolari, mercenari sau nu. Şeful lor se găsea probabil în maşina a doua sau a treia, sigur că astfel va fi protejat de oamenii lui.

Hunter branşă sistemul cu infraroşii ca să scruteze mai bine interiorul limuzinelor. Identifică faţa pe care o căuta în al doilea vehicul: un Cadillac alb, enorm, cu strapontină în partea din spate.

Gulacci stătea ghemuit între două gărzi de corp pe banchetă. Dar nici urmă de Rose d'Avril.

Păcat pentru ei.

Exterminatorul plasă butonul „reperaj" în poziţie automată şi programul de tir pe „o singură repetiţie".

Vehiculul din faţă va fi „onorat" primul, apoi Cadillac-ul alb. Cu o lovitură violentă de genunchi, Hunter lansă prima rachetă în direcţia dalei de beton. Pasărea de foc ţâşni spre ţintă pe o traiectorie de fulgere, cu mult deasupra copacilor. Lovi maşina din faţă exact în dreptul grătarului radiatorului şi dezlănţui infernul. Maşina se ridică de la pământ şi făcu explozie, aruncând bucăţi de fier şi de oţel fierbinte peste vehiculele din urma ei. Rămăşiţele încă mai zburau prin aer când îşi luă zborul a doua pasăre de foc, ca să incendieze Cadillac-ul alb, deja destul de lovit... îşi atinse ţinta cu o precizie incredibilă, exact deasupra portierei din faţă. În urma impactului îngrozitor, acoperişul fu smuls brusc, secerând tot ce trecea peste nivelul scaunelor. Maşina, cu încărcătura ei decapitată, se transformă în rug, apoi, cu o ultimă tresărire, se strivi de dala de beton, cu roţile în sus.

Mai avea şi alte rachete, dar deocamdată nu mai erau necesare. A treia maşină începea să ardă şi ea, iar a patra, pe care şoferul nu o mai controla plonjase mortal, în râpa dinspre sud.

Drumul de acces nu mai era acum practicabil. Explozia primei rachete săpase un fel de crater pe câţiva zeci de metri. Invitaţii ieşeau pe peluză, cuprinşi de agitaţie ca nişte insecte în derută, încercând să se pună la adăpost. Hunter zări. În spatele casei cu faţadă de sticlă, nişte şmecheri care fugeau pe drumul din spate, deasupra ghiolului.

Marea bătălie de luni începuse: giulgiul însângerat nu era prea

departe.

Iar Hunter nu avea în inimă decât un singur regret: Rose d'Avril. Unde o ţineau închisă pe această tânără femeie? Ş apoi mai era şi faptul că nu vedea extremitatea ghiolului. În orice caz, indiferent de intenţiile acelor brute faţă de prinţesă, vor aştepta. În lipsă de altceva, Hunter îi crease prinţesei un răgaz ca să-şi tragă sufletul.

Un răgaz... Ce ironie! Trebuia să menajeze viaţa... frumuseţea...

Îşi alungă din minte imaginea tuturor acelor femei frumoase din trecutul său, care erau moarte, desfigurate. Micuţa *soldata* din Miami, care îl învăţase poezia vie: adorabila puştoaică din Manhattan, care îi pansase rănile şi se pomenise după aceea făcută bucăţi pe masa de tranşat a unui depozit de carne; acea Ranger Girl din Montreal, care descoperise infernul adevărului într-o cameră de tortură din Detroit... La dracu, la dracu şi iar la dracul Există morţi mai frumoase decât astea, Rose d'Avril. Mai rapide şi mai curate...

Cu o mişcare furioasă, Hunter se aplecă din nou asupra sistemului optic, ca să cadreze mai bine casa cea mare. Avea două nivele: piatră şi sticlă la etajul de jos; lemn şi sticlă deasupra. Două uşi la parter... Una mare din geam armat, spre nord, şi una mai mică din lemn, cu un singur panou de sticlă, la sud. Cea de la nord dădea spre un patio, acum pustiu. Hunter branşă sistemele cu infraroşii, ca să încerce să vadă prin faţada de sticlă, apoi potrivi aparatele pentru detectarea acustică. De fapt, ar fi fost de ajuns şi un sistem mai puţin sofisticat, căci sunetul călătoreşte foarte bine la suprafaţa apei.

Acolo era o adevărată panică. Cineva striga şi încerca să organizeze operaţiunea de salvare pentru supravieţuitorii atacului cu rachete. Ceilalţi încercau, în groază generală, să improvizeze un sistem de apărare. Hunter zări pe ecranul său faţa înroşită a lui Paul Reina. Se vedea clar că era înspăimântat. Dar dispăru repede în interiorul casei.

Acolo se stârnise teama. Atacul fusese brutal, neaşteptat, şi deocamdată nimeni nu ştia de unde vine.

Vor descoperi destul de repede.

Hunter îndreptă luneta electronică spre nivelul de jos, exact în momentul în care un personaj foarte interesant intra în patio.

Fuzz Martin, poliţaiul demis, surprins într-un moment de indecizie, cu faţa desfigurată de ură, chinuit de emoţii contradictorii. Traversă patio spre aripa de sud. Ei da, se îndrepta

spre uşa mică... Dar Hunter nu trebui să-şi pună întrebări prea mult timp. Încadrase uşa în mijlocul ecranului şi o vedea în cele mai mici detalii când ucigaşul o descuie ca să pătrundă brusc în interior.

Imaginea dură doar o fracţiune de secundă. Dar prinţesa iubirii se afla acolo. Ghemuită pe podeaua de beton, în întregime dezbrăcată, şi agita cu un aer provocator o ţeavă lungă de fier, sau ceva similar. Imagine jalnică, în scânteierea purpurie şi ireală a razelor infraroşii. Apoi bruta trânti uşa în urma lui şi inima lui Hunter începu să bată cu putere. Singură, fără apărare, găsise o armă şi, oricât de derizorie ar fi fost ea, nu ar fi ezitat s-o folosească. Dar în afară de inima lui, Hunter mai avea să-i trimită şi altceva. Alte păsări de foc se aflau încă în cuib, iar beculeţele lor de control se aprinseră instantaneu când Hunter branşă sistemul de comandă.

CAPITOLUL XVI

Era o catastrofa imparabilă: faţada acelei case era de sticlă şi ce oroare, nu exista nici un mijloc să...

Îl apucă pe Carmine de braţ şi îi murmură la ureche cu un ton insistent:

— Treaba nu merge aşa. Ticălosul trage în noi cu artilerie grea. Dacă vrea, poate să arunce casa în aer şi să ne îngroape aici pe toţi!

— Atunci de ce n-o face? zise Tuscanotte cu o voce nu prea sigură. Se distrează?

— Are motivele lui. Nu e tâmpit şi bănuieşte că tipa se află aici. Ar fi mai bine să fie sigur de asta, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Ce tot îndrugi acolo, Harry! N-ai decât să faci ce-ai de făcut. Ţi-am dat puteri depline, nu?

Dar Venturi continuă să fie insistent.

— Voi, şefii mari, mă tracasaţi... La urma urmelor, tu cunoşti casa mai bine decât mine... Nu există un loc mai sigur ca să vă ascundeţi toţi trei?

— Mda, la subsol, în sala cazanelor. Exact dedesubtul bucătăriei. Pereţii sunt din piatră şi beton. Propune-le celorlalţi.

Maimuţoiul se grăbi s-o facă. Marii şefi făceau pe ei de frică. De altfel, era lesne de înţeles: puteau să piardă totul.

Venturi luă cuvântul şi zise cu o voce tare şi inteligibilă:

— Domnule Tuscanotte, cred că ar trebui să-i conduceţi pe domnul Scarbo şi pe domnul Reina până la camera blindată. Ca să nu existe chiar nici un risc, fireşte. Nu-mi place deloc situaţia cu toate geamurile astea în jurul nostru. Nu că am risca cine ştie ce, dar nu cred că ar trebui să-i facilităm prea mult treaba ticălosului de-afară!

— Ai dreptate, Harry, replică Tuscanotte suspinând şi întorcându-se spre ceilalţi. Paul, Natty, veniţi cu mine. Asta le va permite gărzilor voastre de corp să-şi tragă puţin sufletul! Cei doi şefi erau foarte mulţumiţi. Tuscanotte îi dusese la subsol, în timp ce glumea ca să destindă atmosfera, ca şi cum totul era liniştit. Ticălosul lovise de două ori, apoi, după toate aparenţele, pusese armele jos. Dar de ce alesese convoiul şi nu direct casele, se întreba Harry.

La naiba! De fapt, nenorocitul distrusese drumul! Izolase

ascunzătoarea! Nu se mai putea intra sau ieşi. Acum ce mai clocea? Avea să vină pe jos şi să le taie beregata sau să-i ciuruiască cu armele lui necruţătoare?

Nu, nu, nu! Ticălosul nu făcea niciodată o treabă de amator. De altfel, atacul cu cele două rachete era edificator: distrusese tot convoiul! Îl spulberase pe regele gumei de mestecat şi stârnise panica în toată ascunzătoarea!

Nu, asta se întâmpla din cauza tipei! Atunci trebuia să joace subtil. Fie era ţinută acolo, ca scut, fie o trimiteau ticălosului în încercarea de a negocia un armistiţiu. Diliul ăla de Fuzz...

Venturi se întoarse brusc spre unul din oamenii lui şi strigă:

— L-ai văzut pe Fuzz?

— În urmă cu o secundă era aici, răspunse tipul. A venit în fugă exact după ce Gummo o înghiţit găluşca. Dar cred că...

— Du-te repede jos! Adu-mi aici femeia. Repede de tot. Şi nu-l băga în seamă pe Fuzz! Ai înţeles?

Tipul se repezi pe scară. Exact în acel moment, un nou şuierat străbătu atmosfera. Venturi se repezi instinctiv spre zidul din fund. Racheta părea că vine drept spre el. Ea însă lovi casa puţin mai jos. Podeaua se ridică în unele locuri, împinsă parcă de o ciupercă. Faţada de sticlă se cutremură şi se transformă în cioburi ucigaşe. Jos, cineva începuse să ţipe de moarte şi coborî scările transformat în torţă vie. Era tipul trimis după Fuzz.

Venturi se apropie şi goli încărcătorul în torţa vie. Dar cadavrul continua să ardă, aprinzând mocheta groasă şi dezlănţuind un incendiu infernal.

Venturi se repezi afară pe uşa din fund. Toată aripa de nord-est ardea şi flăcările ţâşneau imense, halucinante, de la nivelul de jos.

Ticălosul de afară nu-şi spusese ultimul cuvânt. O nouă dâră de foc brăzdă cerul, ca să lovească, sub privirea înspăimântată a lui Venturi, cealaltă clădire. Faţada făcu explozie instantaneu, proiectând o ploaie de sticlă şi de fiare peste colinele din jur. Iar focul, cu flăcări gigantice, încerca să atingă cerul.

— La dracu, Harry, ce facem? strigă Willy Frio.

— Fugi la adăpost unde vrei! răspunse Venturi.

— Şi ce fac cu cei doi tipi de la Indianapolis?

— Dă-le un bilet de avion să se ducă de unde au venit! răcni sălbatic Venturi.

Nu mai putea Venturi de ăştia doi! Zărise o santinelă coborând colina în spatele ruinelor cuprinse de flăcări ale casei cu faţadă de sticlă. Apoi încă unul, şi încă unul... Şi nu erau santinele, ci

cadavre! Brusc, Harry auzi foarte bine zgomotul unei arme automate grele. Pe toţi dracii, ticălosul schimbase armele! Trăgea în tot ce mişca!

Cineva de pe peluza din faţă strigă:

— L-am văzut!

— Eu nu văd nici pe dracu'! se răsti altul.

— Acolo, deasupra copacilor, acolo, priveşte!

— Gata, l-am văzut.

Asta ce mai era? Ticălosul mergea acum pe vârfurile copacilor?

Pistolarii în derută din jurul ascunzătorii începeau să se agite. Începură să tragă. Venturi spera ca oamenii lui să nu tragă după cuci!

Scârbit, ocoli aria cuprinsă de flăcări şi se adăposti sub un copac, la extremitatea grădinii. Atunci zări doi din oamenii săi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră, înaintând cu prudenţă în direcţia barajului. Slavă Domnului, mai erau şi oameni cu minte! Armata lui nu era formată doar din mercenari. Unii dintre oamenii lui erau adevăraţi profesionişti, care ştiau cum să se mişte în caz de atac. Venturi era mândru că e şeful lor. Căci lovitura asta dură se transforma într-o adevărată apocalipsă. Totuşi Venturi nu avea să-şi reproşeze mare lucru. Era mai ales vina lui Carmine, care jucase acest joc dublu plin de perfidie, fără să-i spună nimic. Şi Venturi, în plină încurcătură, trebuia acum să se descurce!

Deschise uşa pivniţei cu piciorul şi înţelese că ajungea la timp. Fuzz ţinea fata goală de gât şi o lovea ca un dement. Pe jumătate conştientă, ea aproape că dădea ochii peste cap. Mutra lui Fuzz era plină de sânge: avea o vânătaie mare la arcadă şi spumega, scuipa, gâfâia în timp ce lovea ca un apucat.

Venturi îl trase de păr şi îi puse ţeava revolverului în spatele urechii ca să-i atragă atenţia. Dar nebunul nu se mai putea controla.

— Ţi-am spus că o vreau întreagă! răcni Venturi. Eşti nebun? Toată ascunzătoarea e pe cale să se prăbuşească şi tu stai aici ca un idiot ca să dai în ea.

— A căutat-o cu lumânarea, zise Martin gâfâind, turbat de furie.

Îşi şterse sângele care îi picura în ochi şi continuă:

— Putoarea asta m-a lovit cu o bară de fier. Dar o să vezi. O să ţi-o bag în cur până o să-ţi iasă prin creier!

Venturi ştia că nebunul nu glumea. Îşi pierduse mintea, era isteric.

— Stai puţin, replică el.

Apoi, cu răceală, îi trase două gloanţe în gură. Oricum, niciodată nu-l suferise pe Martin. Carmine era nebun după el. Ei bine, o să se ocupe, de înmormântarea lui.

Venturi apucă fata de braţ şi o târî afară.

— Te simţi bine, domniţă? întrebă el.

Ea nu reuşi să-i răspundă. Era la capătul puterilor. Dar nu avea să moară, slavă Domnului! Se vedea foarte bine. Şi ce frumoasă mai era, chiar şi în halul ăla! Era stropită de sângele lui Martin, poate şi al ei, dar nimic grav.

Acum cum să se folosească de ea? Hunter chiar o voia înapoi? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, era dispus să rişte?

Harry Maimuţoiul coborî colina purtând fata în braţe. Îi vorbea cu blândeţe şi încerca să o calmeze, aşa cum ar fi făcut cu iubita lui. De altfel poate chiar avea o puştoaică la fel ca ea... undeva... De ce nu?

La jumătatea pantei, Harry zări câţiva dintre soldaţii săi, pe vine în spatele unei grămezi de buşteni.

— O cămaşă! strigă el. Vreau o cămaşă albă! Să-mi dea cineva repede cămaşa lui!

Harry Maimuţoiul ştia cum să-şi joace atuul.

CAPITOLUL XVII

Trimisese o altă pasăre de foc spre casă, ţintind aripa opusă pivniţei. Ştia că ascunzătoarea avea să ia foc, dar spera ca incendiul să nu se propage prea repede până la locul unde era ţinută închisă Rose d'Avril. Iar această nouă lovitură avea să provoace probabil o panică infernală; tânăra femeie va beneficia poate de un răgaz suplimentar.

Nu avea de ales, trebuia să ţină din scurt. A doua casă primi cadou o altă rachetă. Şi explodă ca un foc de artificii enorm, urcând la asaltul cerului, după care căzu ca un giulgiu de cenuşă şi sânge.

Hunter se postă pe acoperişul rulotei şi începu să tragă cu carabina, pe deasupra vârfurilor copacilor. Urmărea un efect tactic, dar voia să lichideze un număr cât mai mare de inamici, ca să desăvârşească efectul de panică şi să accelereze debandada.

Câştiga timp.

Timpul, fireşte, e totdeauna preţios, dar în împrejurarea de faţă preţul său era inestimabil.

Cei de jos îi reperaseră oarecum poziţia. Hunter vedea foarte bine mişcarea de contraofensivă. Inamicul trăgea foarte repede, din ce în ce mai aproape.

Exterminatorul se instală liniştit la volanul rulotei, ca să o camufleze puţin mai departe. Dar nu asta era adevărata problemă. Hunter se temea ca nu cumva inamicul să reuşească să-l înconjoare, punându-l într-o postură delicată.

Nu-i plăcea prea mult acest tip de luptă. În general, prefera să fie în poziţie de agresor. Tactica sa preferată era cea de infiltrare discretă în tabăra inamicului, urmată de un atac surpriză şi de o retragere imediată. În rest, un om singur nu putea să facă faţă mult timp unui asediu, împotriva unui inamic a cărui superioritate numerică era strivitoare. Forţa numărului triumfa totdeauna, indiferent de puterea artileriei.

În cazul de faţă, Hunter nu cunoştea nici numărul inamicilor, nici puterea lor de foc. Dar deocamdată, nu putea alege altă strategie. Timpul îl presa şi miza nu aştepta la infinit...

Măcar dacă...

Dar Rose d'Avril era acolo şi Hunter avea doar o singură soluţie. Totul se articula în jurul ei. Ar fi putut să fie instrumentul

înfrângerii sale.

Totuşi... orice înfrângere are în esenţa ei un embrion, dacă nu un potenţial de victorie. De multe ori e de ajuns o suflare, o singură bătaie de inimă ca să schimbe rezultatul luptei.

Bob Hunter era un războinic, luptătorul etern al unei cauze cu dimensiuni cosmice. Străbătea de mult timp drumul lung şi plin de capcane; şi cunoştea foarte bine inamicul, trădătorul ascuns în umbră, gata să distrugă, să devoreze, să devasteze... Un parazit care măcina omenirea şi pe care rugăciunile cele mai disperate ale unei lumi pe cale de pierzanie nu reuşiseră să-l extermine. Dimpotrivă, distrugea şi mai mult peste tot unde apărea slăbiciunea şi se îngrăşa cu rugăciunile derizorii ale unor rase în agonie.

CAPITOLUL XVIII

Puştiul agita cămaşa albă de mai bine de un minut şi se simţea că nu va mai rezista mult. Deodată, cu intensitatea sporită de un amplificator electronic, o voce se auzi de pe colină şi rezonă pe suprafaţa lacului. Aceeaşi voce calmă, perfect detaşată, care îl surprinsese pe Venturi acolo, la Stoney.

Oamenii de pe colină nu se simţeau deloc în largul lor. Probabil că dispunea de un echipament secret.

— *Îţi văd drapelul de pace, Harry. Ce intenţii ai?*

— Mă auzi? răcni Venturi, forţând atât de tare vocea încât avu impresia că şi-a smuls jumătate de plămân.

— *Bineînţeles. Dar nu-mi sparge timpanele. Continuă să priveşti în această direcţie şi vorbeşte normal. Îţi aud şi respiraţia, băiete.*

Acum depăşise orice limită! Tipul ăsta avea darul să te calce rău de tot pe nervi.

— O vezi pe domniţa care e cu mine? întrebă Venturi pe tonul unei conversaţii obişnuite, ca să vadă dacă ticălosul blufa.

— *Bineînţeles, ce i-ai făcut?*

Venturi aruncă o privire anxioasă spre trupele sale, aflate în spatele său, apoi se întoarse spre lac ca să continue această ciudată discuţie:

— Nu a păţit nimic, domnule Hunter. Şi vreau să constaţi asta cu propriii ochi. Nu are nimic rupt.

— *Aş vrea s-o văd stând în picioare singură, Harry.*

Venturi se aplecă spre fată şi îi şopti la ureche:

— Poţi, scumpo? E vital, trebuie!

Rose nu-şi revenise complet, dar răspunse:

— Unde e? Spune-i că totul e bine.

Hunter auzise.

— *Sunt foarte aproape, Rose. Încă puţin curaj. Harry, îmbrac-o cu cămaşa albă! Şi cheamă-ţi omul de pe colină...*

Venturi puse fata în picioare, continuând să o susţină. Cu un gest furios, îl chemă pe puştiul cu drapelul alb. O îmbrăcară repede pe fată cu cămaşa şi puştiul o şterse, fericit că poate să se pună în sfârşit la adăpost. Venturi îl auzi spunând unuia din colegi:

— La naiba, nu înţeleg nimic! Stă acolo şi discută, de parcă ar vorbi cu peştii, iar ticălosul se apropie din ce în ce!

Venturi, care tocmai termina de încheiat cămaşa, vorbi iar în gol:

— Ai dreptate, domnule Hunter, ar fi trebuit să o îmbrac. Dar am vrut să vezi că nu-i rănită.

— *Am reperat doi-trei oameni de-ai tăi deasupra barajului. N-ai vrea să-i chemi înapoi, sau vrei să mă ocup eu de ei?*

Precauţie inutilă, căci tipii se retrăgeau deja. Şi zău că Harry Venturi nu-i blama deloc! Treaba se împuţea din ce în ce mai tare.

Liniştit, reluă conversaţia:

— Domnule Hunter, aş vrea să-ţi mai spun că n-am călcat în picioare drapelul tău alb, acolo, dacă îţi aminteşti. Au venit şi m-au luat cu forţa. E important să ştii asta. Nu cunoşteam existenţa acestei ascunzători. Sper că mă crezi.

Spectacol ciudat, cu adevărat extraordinar: Harry Maimuţoiul, şeful operaţiunilor, proţăpit pe un mic dig pe malul lacului, susţinând o fată pe jumătate goală, conversa, liniştit cu cineva invizibil, în timp ce, în spatele său, cele două case ardeau, cadavrele zăceau peste tot, iar patruzeci-cincizeci de oameni încă vii stăteau ascunşi, cu faţa la pământ, căutând un adăpost iluzoriu.

Da, ciudat, şi toţi tipii de pe colină erau fascinaţi, căci nu auzeau decât vocea lui Hunter.

— *Da, te cred. Dar spune-mi care e planul tău?*

— Ştiu că-ţi respecţi totdeauna cuvântul, domnule Hunter, şi am coborât până aici ca să-ţi propun un armistiţiu. Ne-ai lovit foarte rău. Domnul Gulacci a murit. Probabil că am pierdut jumătate din oameni. Se vede că vorbesc sincer. Dacă mai continuă aşa, în curând vom muri cu toţii. La fel şi domnişoara aici de faţă. Aşa că eu zic că ar fi o prostie. Nimeni de aici nu doreşte să ajungă la această situaţie. Dacă îmi dai cuvântul, îţi trimit domniţa, şi suntem chit. Asta e oferta mea.

— *E o ofertă foarte tentantă, Harry, numai că, din păcate, nu putem fi chit. Departe de aşa ceva. Trebuie să faci un mic efort suplimentar.*

— Ce vrei să spui? N-am nimic de oferit. Ia fata şi pleacă. Noi avem aici de îngropat peste cincizeci de cadavre.

— *N-am venit aici pentru fată, nici pentru cincizeci de cadavre, nici pentru regele gumei de mestecat. Ştii foarte bine motivul prezenţei mele, Harry.*

Maimuţoiului nu-i venea să-şi creadă urechilor. Tipul ăsta totuşi...

— Te referi la Carmine?

— Mda. El şi ceilalţi doi.

Pe toţi dracii! Ticălosul îi voia pe toţi trei mahării o dată!

— Să ştii că e imposibil, nu e rezonabil!

— Nu-ţi face griji, Harry, numai eu pot să te aud. Să vorbim de la bărbat la bărbat. Nu-ţi spun ce trebuie să faci. Îţi indic, în cazul în care ai uitat, ceea ce trebuie să fac eu. Şi voi reuşi oricum, chiar dacă va trebui să sacrific încă cincizeci de oameni. Acum, sunt de acord cu tine, e cam inutil. În orice caz, din punctul lor de vedere.

— Dar nu pot să-ţi predau şefii, domnule Hunter, se lamentă Harry. Înţelegeţi-mă; deja l-am suprimat pe Fuzz Martin. El ţi-a bruscat puţin prietena. L-am lichidat, iar Carmine sunt sigur că o să-mi scoată ochii pentru asta! Pe urmă, vreau să ştii că l-ai ruinat complet pe Tuscanotte. E terminat pentru totdeauna. Adică i-ai stricat reuniunea. Nimeni nu-l va mai lua vreodată în serios. Dacă asta te interesa...

— Îţi fac o propunere, Harry. Tânăra femeie e în stare să vâslească?

— Bineînţeles, strigă imediat fata. Mă simt în stare să bat o navă de război. Spune-mi doar unde pot să găsesc o barcă cu vâsle.

— Ai auzit-o, domnule Hunter.

— Da. Trimite-mi-o în aceste condiţii.

— Dar n-am auzit ce daţi în schimb.

— Uită-te în spatele tău, Harry. Uită-te acolo, exact deasupra ghiolului.

Harry se întoarse brusc. O nouă rachetă infernală brăzda cerut, apărută parcă de nicăieri. Lovi flancul colinei, acolo sus, foarte sus, cu un zgomot de tunet. După ce fumul de pământ, de nori şi de foc se mai împrăştie puţin, micuţa cascadă de deasupra ghiolului se transformase în cataractă furioasă.

Şi vocea venită din cer continuă:

— După părerea ta, Harry, câţi metri cubi de apă poate să oprească digul? Crezi că-mi trebuie multe rachete ca să-l arunc în aer? Şi după ce va fi distrus, unde te vei mai duce tu şi cei cincizeci de oameni ai tăi?

Răspunsurile erau cât se poate de evidente. Venturi dădu din umeri, ca şi cum s-ar fi simţit brusc epuizat. Se întoarse spre lac şi mormăi:

— Dacă înţeleg bine, domnule Hunter, trebuie să aleg între mahări sau apă, nu?

— Exact, Harry. Dă drumul fetei cu barca, apoi du-te să te ocupi de restul. Trimite a doua barcă peste cinci minute. Am zis cinci, nu şase. Iar la bordul ei să văd ceea ce sper, şi atunci vei avea armistiţiu.

— E un târg nasol, domnule Hunter, zise Venturi aproape gemând.

— Ştiu, Harry, ştiu foarte bine. Dar nu pot să iau în considerare altă formă de negociere. Îndeplineşte-ţi contractul şi ştii foarte bine că îmi voi respecta angajamentele.

Venturi schiţă un zâmbet de învins, în timp ce o lua pe tânăra femeie în braţe ca s-o ducă până la debarcader. Împinse o barcă în apă, agăţă două vâsle şi o lăsă jos pe fată aproape cu tandreţe.

— Aş fi putut să am o iubită ca tine, îi zise el. Ai un tip grozav acolo sus. Poartă-te cu el aşa cum merită.

Apoi împinse ambarcaţiunea şi o privi cum se depărtează pe lac.

Da, ciudată înţelegere!

Cu un tip tare afurisit!

CAPITOLUL XIX

Hunter se afla în faţa consolei când ea intră în rulotă, cu picioarele goale, cu apa şiroind pe ea. Se lăsă să cadă lângă el şi zise cu o voce ostenită:

— Credeam că n-am să mă mai întorc niciodată acasă, partenere. Nu ştiu cum ai acţionat, soldatule, dar ai recunoştinţa mea veşnică...

— Tu ai făcut treaba, zise el cu blândeţe.

Fără să se uite la ea, Hunter continuă să urmărească pe ecran mişcarea de pe malul opus. Apoi schiţă un zâmbet şi zise:

— Bun venit la bord, războinice.

— Arată-mi măcar unde ai farmacia, îi ceru ea.

— Aşteaptă să fim la lumină, îi sugeră el, şi te voi îngriji personal.

— Crezi că pot avea încredere în tine în privinţa asta?

— Bineînţeles! Nu trebuie să subestimezi efectele liniştitoare ale apei şi săpunului, nici pe cele ale celor două mâini mângâietoare...

— Să ştii că-mi va fi greu să aştept, şopti ea. Încă n-am ieşit la lumină?

— Nu, nu chiar. Mai am o pasăre în cuşcă. Şi dala aia de beton ar putea să ştie să se apere.

— Înseamnă că ai blufat? Care a fost înţelegerea? Ce i-ai cerut lui Harry?

— Cred că i-am cerut prea mult. Dar poate că nu la urma urmelor. Harry e un supravieţuitor. Ştie să plonjeze foarte adânc când trebuie, mai ales în ape tulburi.

— Aproape că-l admiri.

Hunter se uită la ea şi răspunse:

— Harry nu face parte dintre cei mai răi. Are în el o scânteie de viaţă.

Ea închise ochii o clipă şi replică:

— Adevărat, am... am simţit şi eu asta. S-a purtat foarte blând cu mine... aproape patern. Mi-a cerut să mă port frumos cu tine.

— Ştii ce-a vrut să spună? întrebă Hunter zâmbind.

Rose zâmbi şi ea.

— Pariez că nu acelaşi lucru ca tine. Mi-au descoperit identitatea. Presupun că voia să te las să fugi.

Hunter chicoti şi zise:

— Probabil. Ce-ai văzut acolo?

— Mi-e teamă că nu mare lucru. La început am fost prea înspăimântată. Pe urmă am avut prea multe de făcut.

Se chinuia cu cămaşa prea lungă, încercând să-i prindă poalele între picioare.

— Probabil că arăt ca o nebună.

— Nu, nu chiar. Semeni exact cu ceea ce eşti: un poliţist federal, foarte curajos.

— Cum?

— Foarte curajos, Rose d'Avril. Şi aşa să rămâi.

Hunter se concentră iar asupra ecranului.

— Deocamdată simt că am o inimă foarte tandră, zise ea.

— Vine şi timpul inimii, murmură el.

— Crezi că va trebui să aştept mult timp?

— Oh... dacă totul merge bine... ar trebui să fim înapoi la Indianapolis până la căderea serii.

— Şi?

— Poate că va fi timpul inimii, zise el cu o voce calmă.

După câteva momente, Hunter văzu pe ecran ceea ce aştepta. Reglă imaginea şi folosi zoom-ul ca să prindă mai bine detaliile. Apoi oftă şi îi zise tinerei femei:

— Am reuşit: şi-a făcut treaba. Mă întreb peste câte cadavre a trebuit să treacă ca să ajungă la acest rezultat.

— Ia să văd, ceru ea aplecându-se peste umărul lui.

Mda, Harry îşi îndeplinise partea de contract. O barcă aluneca pe suprafaţa lacului. Nu era plină de oameni, dar nici goală nu era. La bord se aflau capii Organizaţiei renăscânde din Middlewest. Adică, în ordine alfabetică: Reina, Scrabo şi Tuscanotte. Da, capetele erau în barcă, dar corpurile rămăseseră acolo.

EPILOG

Se întoarse fără grabă pe Clay Lick Road, dinspre nord. După instrumentele de navigaţie, trebuia să taie drumul statal 135 la locul numit Bean Blossom.

Indianapolis se afla la mai puţin de cincizeci de minute de mers cu maşina, spre nord. Un avion C 130 îi aştepta acolo ca să-i transporte departe de cadavrele din acea zi de luni a giulgiurilor şi să-i ducă în locul masacrului de marţi. În timpul transportului, avea să profite pentru o revizie a rulotei de război, ca să poată înfrunta cu bine încercările următoarei etape.

Bărbatul şi femeia poate că vor profita şi ei ca să-şi revizuiască poziţia, căci găsiseră acum un teren de aşteptare, un limbaj comun, chiar dacă nu-l folosiseră cu adevărat. Se vor gândi şi la rănile lor şi aveau să întărească acele legături spirituale pe care le aşezase între ei lunga descindere în infern.

Niciodată nu vor uita orăşelul Nashville. Acea luptă exaltantă pe care o duseseră ca să apere demnitatea umană şi valorile universale... Tânăra femeie îşi aşezase capul pe umărul bărbatului. Îşi cufundă privirea în ochii lui şi ieşiră în sfârşit din zona de luptă.

— Să nu cumva să întorci capul înapoi, zise el. Niciodată nu trebuie să te uiţi în urmă.

— De ce? întrebă ea.

— Niciodată. Rişti să-ţi pierzi curajul. Priveşte drept în faţă.

— La tine mă uit, soldatule, murmură ea.

Dar ştia că, cu acea privire, risca să-şi piardă inima.

CUPRINS

PROLOG....3
CAPITOLUL I....6
CAPITOLUL II....11
CAPITOLUL III....15
CAPITOLUL IV....22
CAPITOLUL V....28
CAPITOLUL VI....37
CAPITOLUL VII....45
CAPITOLUL VIII....52
CAPITOLUL IX....56
CAPITOLUL X....61
CAPITOLUL XI....66
CAPITOLUL XII....69
CAPITOLUL XIII....77
CAPITOLUL XIV....81
CAPITOLUL XV....87
CAPITOLUL XVI....91
CAPITOLUL XVII....95
CAPITOLUL XVIII....97

CAPITOLUL XIX.....101

EPILOG.....103

CUPRINS.....104

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 000948

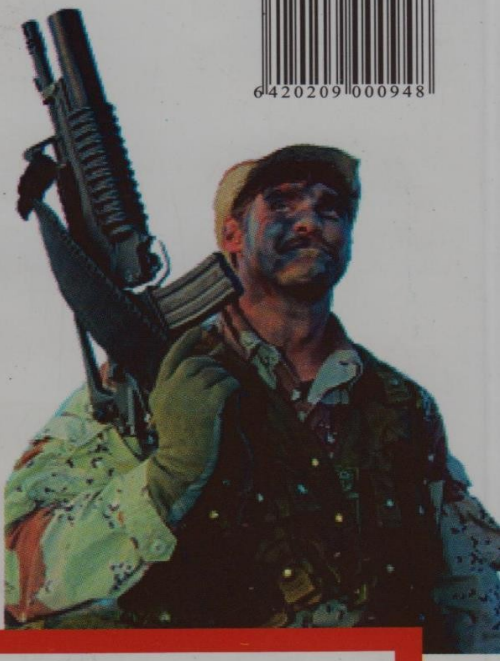

MERCENAR MERCENAR

Vehiculul din faţă va fi „onorat" primul, apoi Cadillac-ul alb. Cu o lovitură violentă de genunchi, Hunter lansă prima rachetă în direcţia dalei de beton. Pasărea de foc ţâşni fulgerător spre ţintă pe o traiectorie cu mult deasupra copacilor. Lovi maşina din faţă exact în dreptul grătarului radiatorului. Se dezlănţui infernul. Maşina se ridică de la pământ şi făcu explozie, aruncând bucăţi de oţel fierbinte peste vehiculele din urma ei. Rămăşiţele încă mai zburau prin aer când îşi luă zborul a doua pasăre de foc, ca să incendieze Cadillac-ul alb care fusese deja lovit. Îşi atinse ţinta cu o precizie incredibilă, exact deasupra portierei din faţă. În urma impactului îngrozitor, acoperişul fu smuls brusc, secerând tot ce trecea peste nivelul scaunelor. Maşina decapitată se transformă în rug, apoi, cu o ultimă tresărire, se strivi de dala de beton.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-84-5 Lei 22.000